

Giới thiệu Ta Mới Là Duy Nhất

Chuyện thâm cung bí sử, những âm mưu trong bóng tối, sự tranh đấu không màng sống chết. Ai là người chiếm được sự ân sủng của Hoàng thượng.

Quyền lực chính là thứ vũ khí vô cùng lợi hại để giành chiến thắng trong cuộc đua ấy nhưng âm mưu và thủ đoạn lại chính là thứ điều khiển ý trí và nhận thức của con người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mới Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mạc Tử Kỳ

"Nương nương, Hoàng Thượng đã sắc phong cho Di Tần thành Đức Phi rồi." A Hạ, cung nữ tâm phúc của nàng vội vàng chạy vào báo.

Nữ nhân xinh đẹp thân vận cung trang chỉnh tề, thần sắc hơi tối lại. Đoạn, nàng với tay lấy chén trà bên cạnh, thổi nguội nguội, hồi lâu mới nói: "Cũng đành vậy."

"Nhưng nương nương..." A Hạ ngẩng mặt nhìn nương nương của mình, cắn môi cúi đầu nói tiếp: "Hoàng Thượng lại ban Phụng Hà Cung cho Đức Phi." Choang...

Lần này, Tử Kỳ đã không thể bình tĩnh thêm nữa, chén trà trong tay nàng rơi xuống đất vỡ tan: "Người nói... là ban Phụng Hà Cung cho nàng ta?"

"Dạ."

Mạc Tử Kỳ sau khi nghe được đáp án này, sắc mặt trắng bệch. Môi đỏ hồng hé hé như có lời gì muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi, quay lưng bước vào phòng....

Tất cả những lời năm đó người đã nói chẳng hay người có còn nhớ?

Tình kiếp vẫn luôn một lòng không đổi có sao chàng lại phụ?

Hồi ức năm xưa tràn về như thác đổ, bắt đầu từ lần đầu tiên nàng gặp người ấy.

oOo

Bảo An là cô gái 15 tuổi của hiện đại, nàng vô duyên vô cớ mà xuyên không tới Ân Diệp Thi Quốc, trở thành một thai nhi vừa mới sinh ra.

Nàng là nhị tiểu thư của Mạc gia, được đặt tên là Mạc Tử Kỳ, con của thị thiếp.

Năm 13 tuổi, nàng lần đầu tiên gặp Ân Mạc Thần.

Tiểu cô nương 13 tuổi vận y phục màu hồng phấn rực rỡ đang đuổi theo một con thỏ nhỏ.

"Nhị tiểu thư, người chạy chậm thôi" A Hạ thở hồng hộc, mặt cũng không dám ngừng, mãi mãi chạy theo nàng, vừa chạy vừa sợ nàng ngã.

Mạc Tử Kỳ là cô gái của thời hiện đại nên rất năng động. Từ nhỏ nàng đã chẳng giống mấy nữ nhân khác suốt ngày nơi khuê phòng đọc thi thư, thường xuyên chạy chơi trong phủ.

"Tiểu thư, người mau chạy chậm lại, nếu không biết đường trở về thì làm sao tìm Hàn công tử."

"Không được, con thỏ này quá đáng yêu, ta nhất định phải bắt nó." Mạc Tử Kỳ vừa chạy vừa nói.

Hôm nay nàng vì muốn vào cung xem cái chốn cung đình tường hồng ngói vàng này đã tốn rất nhiều công sức năn nỉ biểu ca là Hàn Tử Chân trong lần gặp tên a ca nào đấy mang nàng theo. Nàng nhất định phải chơi đùa trong cung thật vui vẻ.

"Thỏ con, mi đây rồi." Tiểu mỹ nhân cười tươi để lộ hai má lúm đồng tiền, khẽ vươn bàn tay ngọc ra định ôm lấy con thỏ bạch.

Ngay khi chỉ cách nó vài cm, một bàn tay khác lại nhanh hơn nàng ôm nó vào lòng.

"Cô nương, con thỏ này là vật nuôi của ta."

Mạc Từ Kỳ ngẩng đầu xem thử, liền ngây người.

Đẹp trai quá.

Tuy nhìn hình dáng này chắc cũng chỉ mới 14, 15 tuổi nhưng gương mặt rất đẹp, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là mỹ nam.

“Nhìn thấy Nhị A Ca còn không hành lễ?” Thái giám đi sau nhìn nàng lớn tiếng.

Mạc Từ Kỳ giật mình, thu lại tầm mắt, nhún mình: “Tham kiến Nhị A Ca.”

Ân Mạc Thần đưa con thỏ cho tiểu thái giám, bảo hắn mang về rồi mới cho nàng đứng dậy.

“Đa tạ Nhị A Ca.”

“Cô nương là nữ nhi nhà nào, chạy loạn thế này còn ra thể thống gì?”

Mạc Từ Kỳ cắn môi, cúi thấp đầu: “Bẩm Nhị A Ca, tiểu nữ là nhị tiểu thư đời thứ năm nhà Mạc gia, hôm nay tiểu nữ theo biểu ca vào cung, vì choáng ngợp trước cảnh chôn cung đình quá mà quên mất lễ nghi, mong Nhị A Ca thứ tội.” Tuy nàng nghịch ngợm có tiếng nhưng một chút lễ nghi kiểu này vì năm xưa bị phụ thân ép học nên vẫn biết.

“Hóa ra là Nhị tiểu thư Mạc gia.”

Mạc Từ Kỳ không biết nói gì, cúi thấp đầu. Ân Mạc Thần thấy thế liền phát tay: “Lui đi”

“Tiểu nữ cáo lui”

Trên đường về, Mạc Từ Kỳ nhớ lại một chuyện khiến nàng có thể quậy tung trời đất.

Năm đó nàng sáu tuổi, Đại phu nhân Mạc gia hạ sinh, sinh đôi 2 đứa con trai. Đây là chuyện rất vui vì Đại phu nhân trước nay mới chỉ có một đứa con gái là đại tiểu thư. Mà phụ thân nàng có tới 7 thiếp thất nhưng không ai sinh được con trai, đại phu nhân liền một lúc sinh đôi hai bé trai làm phụ thân vô cùng cao hứng, mở tiệc linh đình mời rất nhiều người.

Trong yến tiệc hôm đó, nàng tranh chấp với đại tỷ Mạc Kim Vân. Đại tỷ vốn dĩ chỉ muốn đẩy nàng ngã, nào ngờ lúc đẩy nàng lại đứng gần lan can, đại tỷ cũng chỉ mới 7 tuổi, không khống chế được lực, đẩy rất mạnh làm nàng từ trên lan can rơi xuống.

Mà không biết rơi kiểu gì, lại rơi ngay vào hai bàn tay của Thái Từ, bây giờ đã là Hoàng Thượng. Sờ dĩ rơi vào hai bàn tay là vì lúc đẩy Thái Từ điện hạ vừa nâng hai tay đỡ lão gia của nàng đứng dậy, tay chưa kịp thu về nàng liền rơi xuống.

Mà nàng không ngờ nàng lại nhận lầm Thái Từ điện hạ với phụ thân, vội vàng nhảy xuống hành lễ: “Tham kiến phụ thân”

Chính vì sự nhầm lẫn này mà nàng lại được Thái Từ yêu thích, nhận nàng làm nghĩa nữ.

Từ đó nàng quậy tung phủ mà không sợ phụ thân, Đại phu nhân cũng không dám ức hiếp nương nàng nữa, mà đại tỷ Mạc Kim Vân cũng không dám gây sự với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ngày tháng làm thái tử phi

Cuộc gặp gỡ rất nhanh bị tiểu cô nương Mạc Từ Kỳ quên lãng.

Lúc đấy, vị trí Thái tử vẫn để trống, các A Ca đều bận rộn bày mưu tính kế, đầu tư nhiều quan viên về ủng hộ mình.

Mạc gia là một nhà hào môn thế gia đệ nhất trong kinh thành. Người Mạc gia, nam nhân giữ rất nhiều chức vụ cao to, rất nhiều người lập được công lao to lớn. Nữ nhân Mạc gia mấy đời đều có người được gả vào Hậu cung, phong vị rất cao. Quyền lực như thế, dĩ nhiên A Ca nào cũng muốn kéo người Mạc gia về phe mình.

Mạc gia tuy vậy nhưng lại ủng hộ phe cánh Nhị A Ca Ân Mạc Thần. Dưới sự ủng hộ to lớn này, cùng bản chất Nhị A Ca thông minh, văn võ song toàn, Hoàng Thượng quyết định sắc phong Nhị A Ca làm Thái Từ.

Sự việc này có ảnh hưởng vô cùng to lớn tới Mạc Từ Kỳ.

Trong lúc Nhị A Ca còn chưa kịp ổn định ngôi vị Thái Tử, tất cả các A Ca đều hướng tới Nhị tiểu thư Mạc gia Mạc Từ Kỳ.

Hướng tới Nhị tiểu thư là vì nàng là nghĩa nữ của Hoàng Thượng, là viên ngọc trên châu dù có quật tung trời cũng được Hoàng Thượng bao che, rất được yêu chiều.

Thế nên tất cả các A Ca gần như mới muốn lấy lòng nàng. Nếu có thể lọt vào mắt xanh của Mạc Từ Kỳ, tất quyền lực sẽ được nâng lên một bậc.

Mạc Từ Kỳ tuy là con thị thiếp nhưng dường như rất được lòng gia chủ Mạc gia. Không hiểu sao từ khi sinh ra đã rất được lão gia gia Mạc gia yêu thương. Lão gia gia Mạc gia nay đã gần đất xa trời, trước lúc lâm chung tất nhiên phải tính cho cô cháu gái yêu của mình một chỗ tốt để gả. Nếu không đợi đến sau khi mình lâm chung, chỉ sợ tuy nàng vẫn là viên ngọc trên tay Hoàng Đế nhưng đôi lúc cũng bị người khác bắt nạt. Hai là giúp nàng tránh được kiếp vào cung.

Mạc gia chủ là người rất có mắt nhìn đời, nếu không sao giữa tất cả các A Ca lại chọn phù trợ Ân Mạc Thần chứ. Nên suy đi tính lại, Mạc gia chủ cuối cùng quyết định gả cô cháu gái này cho Thái Tử.

Là người được Mạc gia phò trợ lên ngôi Thái Tử, lúc lão gia này sắp lâm chung, Ân Mạc Thần đương nhiên phải có mặt. Lão gia chủ dùng chút hơi lực cuối cùng phó thác Mạc Từ Kỳ cho Ân Mạc Thần.

Mạc Từ Kỳ khi đó chỉ mới 13 tuổi, lại là nữ nhân thời hiện đại nên không dễ dàng chấp nhận việc này như thế. Nàng tranh thủ lúc Hoàng Thượng còn chưa ban chiếu chỉ tứ hôn, một khóc hai nháo ba treo cổ đều diễn đủ, thế nhưng vẫn bị bắt ép lấy Ân Mạc Thần.

Nhưng Mạc Từ Kỳ là ai? Là tiểu cô nương vô cùng cứng đầu cứng cổ, vạn phần bướng bỉnh, vẫn nhất quyết tìm cách trốn ra khỏi phủ.

Ân Mạc Thần đến thăm nàng.

Miệng lưỡi dẻo hơn kẹo của vị Thái Tử này, cuối cùng cũng làm Mạc Từ Kỳ chấp nhận số phận, gật đầu đồng ý gả vào đông cung làm Thái Tử Phi...

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, Mạc Từ Kỳ nhất quyết sẽ không gật đầu đồng ý trở thành Thái Tử Phi.

Lừa gần rom lâu ngày đã bén, Mạc Từ Kỳ phát hiện mình có tình cảm với Ân Mạc Thần, liền hết mình yêu đương, ngày nào cũng đi thăm Ân Mạc Thần, học nấu ăn vì Ân Mạc Thần.

Mà trong khi tình nàng vừa chớm, Ân Mạc Thần nạp trắc phi.

Đối với trái tim đang yêu đương cuồng nhiệt của Mạc Từ Kỳ thì việc này là không thể chấp nhận nổi. Nàng đến tắm điện Thái Tử làm ầm ĩ lên một trận. Lúc đó cảm thấy mình rất oai hùng, bây giờ nghĩ lại quả thực ấu trĩ.

Khi Thái Tử nạp trắc phi, Mạc Từ Kỳ mới 14 tuổi. Cái tuổi đó nàng vẫn vô cùng ngây thơ vô tư lự, chưa đủ chín chắn và khôn ngoan để đối đầu với trắc phi của Thái Tử.

Chính vì thế khi bị hãm hại, nàng chỉ biết trơ mắt nhìn mọi việc đổ ập xuống đầu mình. Gương mặt ngây thơ đơn thuần ngày đó quay lại nhìn người trong tim, muốn người bênh vực mình, nhưng cuối cùng lại chẳng có ai bênh vực nàng, Ân Mạc Thần không tin nàng, lạnh lùng nhìn nàng rồi còn ban lệnh cấm túc nàng.

Một mình một thân ngồi trong tấm điện, Mạc Từ Kỳ ngẩn ngơ, đôi mắt đen láy nhìn về phía xa xăm, đầu óc hỗn độn. Cuối cùng, nàng bật khóc.

Nàng vốn có cha, có mẹ, có anh trai cùng em gái.

Nàng còn chưa có giết ai, cũng chưa có hại ai, cũng chưa có bị tai nạn như trong mấy tiểu thuyết viết vậy tại sao nàng lại xuyên không?

Nơi này vô tình người, nơi này xa lạ.

Là nàng quá ngây thơ, nên mới bị người khác dễ dàng đưa vào bẫy.

Là nàng sống 14 năm dễ dàng, được gia gia cùng nghĩa phụ là đương kim thánh thượng hết lòng chở che, nên 14 năm mới êm đềm.

Tình yêu ở nơi đây vốn là ảo tưởng, là ảo tưởng, là hão huyền.

Ai rồi cũng sẽ phải lý trí. Giống như Nhữ Hoắc Hy trong tiểu thuyết Bộ Bộ Kinh Tâm của Đồng Hoa vậy. Từ một nhị tiểu thư vô lo vô nghĩ, đã học được cách tính toán con đường cho cuộc đời mình, đặt tình cảm về sau lý trí nên mới dứt khoát từ bỏ Bát A Ca.

Trong một đêm đó, Mạc Từ Kỳ đã trưởng thành lên rất nhiều.

Nếu không phải ba tháng sau được chuẩn đoán mang thai, có lẽ Thái Tử cũng đã vứt nàng vào quên lãng, chỉ biết vị trắc phi Vãn Nhi kia.

14 tuổi, mà đã có thai.

Nếu ở đây là thiên kinh nghĩa địa, còn đối với Mạc Từ Kỳ nó là sét đánh ngang tai.

oOo

Ngày 21 tháng 7 năm X, Thái Từ Phi Mạc thị hạ sinh một tiểu A Ca. Từ đó địa vị được củng cố.

6 năm sau, Hoàng Thượng bệnh nặng qua đời, di chiếu viết nhường ngôi cho Thái Từ.

Ân Mạc Thần lên ngôi Hoàng Đế năm hán 22 tuổi. Và Mạc Từ Kỳ đang lẽ ra phải được ngồi vào ngôi vị Hoàng Hậu kia lại chỉ được sắc phong Hoàng Quý Phi. Việc này đã dấy lên sóng gió một thời gian dài.

Trắc phi Vãn Nhi kia thì mất tích một cách bí ẩn từ khi còn ở Đông cung.

Tuyển tú một năm trước, tức là ba năm sau khi Ân Mạc Thần lên ngôi, có một vị tiểu thư con nhà Thứ sử ở Phong Canh, tên gọi Nguyên Trà Di rất được lòng Hoàng Thượng. Nàng ta trong một năm từ vị trí Thường Tại nhỏ nhoi leo lên đến Đức Phi. Bây giờ còn ở trong Phụng Hà Cung vốn là nơi ở của Hoàng Hậu bao đời nay. Phần ân sủng này làm tất cả các nữ nhân khác vạn phần ghen tỵ, chuyên tìm cách hãm hại nàng ta, nhưng hết lần này tới lần khác, Nguyên Trà Di lại được Hoàng Thượng chở che.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quá khứ

Hoàng Thượng khác hẳn với tất cả Hoàng Thượng những đời trước. Từ việc chính phi không được lên Hoàng Hậu cho tới việc ban Phụng Hà Cung vốn là nơi ở của Hoàng Hậu cho một Đức Phi...

Theo như suy đoán, đáng ra hôm nay Ân Mạc Thần nên ngủ lại Phụng Hà Cung với Đức Phi mới phong nhưng hẳn lại bãi giá tới Mạc Hi Cung – cung của nàng.

“Thần tiếp tham kiến Hoàng Thượng.” Mạc Từ Kỳ hành lễ.

Ân Mạc Thần đưa một tay lên, cất giọng trầm ổn: “Bình thân.” Lại nói: “Các người lui ra đi.”

“Dạ.”

A Hạ mang chén trà Long Ngạc đến, cung kính đặt xuống rồi mới cáo lui.

Ân Mạc Thần đi lại trên chiếc ghế, nhìn Mạc Từ Kỳ vẫn đang đứng bên dưới: “Chuyện Vãn Nhi năm đó là nàng làm?”

Mạc Từ Kỳ cup mắt, nhớ lại cái bấy khi xưa nàng giăng:

Năm đó nàng 16 tuổi. Thái Hậu gọi nàng vào cung một chuyến.

Hôm đó trời mưa lay lay, Mạc Từ Kỳ để mặc đám nô tỳ trang điểm cài trâm cho mình. Làm xong, nàng phất tay bảo họ lui ra ngoài, giữ lại một mình A Hạ.

A Hạ rất hiểu ý nàng, đi ra ngoài cửa ngó ngang ngó dọc, đóng cửa cài then cẩn thận rồi mới quay lại chỗ cũ.

Nàng rút từ trong gầm giường ra một hộp nhỏ, đưa cho A Hạ: “Người đem hộp này chôn xuống mấy chỗ trồng cây huệ trong hoa viên của trắc phi.”

“Dạ.” A Hạ nhận hộp, khẽ nói.

Từ Ninh Cung:

“Thần tiếp tham kiến Thái Hậu. Thái Hậu vạn phúc kim an.” Mạc Từ Kỳ nhún chân.

Thái Hậu đã ngoài 60, nhưng hồi trẻ là mỹ nhân nên khi về già cũng vô cùng đẹp lão: “Kỳ Kỳ không cần đa lễ, mau lại đây. Hôm nay vùng Hạp Kim tiến cống vật phẩm, con mau lại đây xem có gì ưng ý thì lấy đi.”

Tuy đã trưởng thành lên, biết hãm hại người khác nhưng đối với trường hợp kiểu này, Mạc Từ Kỳ cười híp mắt chạy lại: “Thái Hậu, người tốt với Kỳ Kỳ nhất.”

Nàng biết rõ, trường bối yêu thích nàng là vì nàng luôn cười tươi cùng hoạt bát mà không câu nệ lễ tiết nhiều như vậy.

“Tổ mẫu, người xem xem con cái trâm này lên xinh không?”

“Hảo. Kỳ Kỳ xinh, cái gì cũng xinh.”

Mạc Từ Kỳ cười rạng rỡ. Chỉ có những lúc như này nàng mới thoải mái nhất, hồn nhiên vô tư nở nụ cười, sống đúng với tuổi của mình.

“Thái Hậu, có chuyện lớn rồi.” Cung nữ hét hải chạy vào thông báo.

“Vô lễ. Tự tiện chạy vào, còn không hành lễ?” Thái Hậu nghiêm giọng.

Cung nữ kia hoảng hốt: “Nô... nô tỳ biết sai. Nô tỳ tham kiến Thái Hậu, Thái Từ Phi”

Cũng không quá khắt khe, Thái Hậu nói: “Đứng lên đi. Cho dù chuyện gấp thế nào cũng không được bỏ qua lễ nghi thông thường như thế.”

“Dạ, đa tạ Thái Hậu chỉ bảo.”

“Ban nầy người nói chuyện lớn, là chuyện gì?” Bấy giờ Thái Hậu mới khoan dung hỏi. Mạc Từ Kỳ lui về phía sau, đứng phía sau Thái Hậu, môi nở nụ cười nhàn nhạt, tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười)

“Thái Hậu nương nương, A Mệnh vừa bẩm báo, trong hoa viên của trác phi Vãn thị, phát hiện hình nộm đầy dấu kim châm của...” Cung nữ nói đến đây, vội ngước mắt nhìn lên trên.

“Phát hiện hình nộm của ai?”

“Là của Thái Từ Phi nương nương cùng với Mạc Thừa A Ca”

RẦM

Một tiếng đập ghế vang lên. Giường mặt Thái Hậu đầy giận dữ. Đây là điều dễ hiểu, Thái Từ Phi là đứa cháu mà Thái Hậu vừa lòng nhất, còn Mạc Thừa A Ca trong lòng cung nữ là bé trai mới qua một tuổi của Ân Mạc Thần cùng Mạc Từ Kỳ, tên đầy đủ là Ân Mạc Thừa, cũng là đứa cháu được Thái Hậu yêu chiều lên tận mây xanh.

“Người biết phải làm sao rồi đây.”

“Dạ.”

Mạc Từ Kỳ vẫn luôn yên lặng. Đây tuy không phải chiêu trò gì mới nhưng chắc chắn có hiệu quả, nhưng còn phải tùy người thì hiệu quả mới đạt mức cao nhất.

Nghĩa là, nếu như Mạc Từ Kỳ sắp xếp để Ân Mạc Thần nhìn thấy hình nộm đầy dấu kim này thì cùng lắm Vãn Nhi kia chỉ bị nhốt vào lãnh cung thôi. Nếu để Hoàng Thượng nhìn thấy thì tất nàng ta sẽ được chu di tam tộc ngay lập tức, nhưng chu di được hay không còn là vấn đề. Tốt nhất là nên để Thái Hậu thấy.

Vì nếu để Hoàng Thượng biết, chắc chắn sẽ chu di tam tộc của nàng Vãn Nhi kia. Mà Thái Từ vẫn luôn sủng ái Vãn Nhi, nhất định sẽ xin điều tra thêm. Mà với khả năng của Ân Mạc Thần thì việc tra ra được nàng là người đứng sau quá dễ dàng, nàng thì không được sủng, chắc chắn sẽ bị Ân Mạc Thần vạch trần.

Còn nếu để Thái Hậu biết thì sẽ là hướng khác. Thái Hậu sẽ nhốt nàng ta vào mật thất, sau đó khả năng cao sẽ giống như Dung ma ma hành hạ Từ Vy. Mà Thái Hậu sẽ không đường đường chính chính mời nàng ta tới Từ Ninh cung. Cung nữ kia sẽ bịa đại một vị nào đấy mời nàng ta đi. Giữa đường đi hiển nhiên sẽ có thị vệ của Thái Hậu bắt nàng ta về đây.

“Kỳ Kỳ, trở về chép kinh thánh 10 lần cho tổ mẫu”

“Vâng ạ”

Mạc Từ Kỳ biết nàng không gạt được Thái Hậu. Nhưng Thái Hậu từng là phi của tiên đế, sẽ hiểu lý do nàng làm vậy, cũng sẽ không vạch trần nàng. Tuy không vạch trần nhưng không có nghĩa sẽ không phạt nàng vì vốn hình nộm là do nàng. Thế nên Thái Hậu mới bắt nàng chép kinh thánh 10 lần.

Trác phi yêu thích mất tích, Đông cung hứng chịu cơn giận dữ tày trời của Thái Từ. Mà Thái Từ cho dù thế nào cũng không nghĩ được là tổ mẫu mình làm, cũng không biết chuyện hình nộm. Chuyện hình nộm chỉ có nàng, A Hạ cùng người phát hiện là A Mệnh và cung nữ kia biết. Mà hai người này là người Thái Hậu, tuyệt sẽ không tiết lộ.

(giải thích một chút về việc người Thái Hậu phát hiện hình nộm mà không phải người của ai. Thái Hậu trong lần bãi giá tới Đông cung thăm chất mình là Ân Mạc Thừa đã ra lệnh đòi mới tất cả hoa trong Đông cung. Người thi hành việc đòi mới tất cả hoa đương nhiên là người Thái Hậu.)

Bạn đang đọc truyện *Ta Mới Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Phản kháng

Mạc Từ Kỳ không ngờ được bao năm nay Ân Mạc Thần vẫn truy tìm tung tích sự việc này, sau vài phút hồi tưởng sự việc, gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy. Là do thần thiếp làm.”

“Biết tại sao năm đó ta không phong nàng làm Hoàng Hậu rồi chứ?”

“Thiếp biết. Là do người bao năm vẫn nghi ngờ sự việc nàng ta mất tích do thiếp làm nên mới mặc kệ triều thần dị nghị mà không phong thiếp làm Hoàng Hậu.”

“Đã làm ra chuyện tày đình như vậy, còn dám ngang nhiên ăn nói như thế?” Giọng điệu của Ân Mạc Thần đầy tức giận.

“Vậy Hoàng Thượng muốn thế nào?” Mạc Từ Kỳ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Ân Mạc Thần: “Chẳng lẽ Hoàng Thượng nghĩ thiếp sẽ chối đây chối đấy?”

“Hoàng Quý Phi quả nhiên khác người.”

“Thiếp sẽ coi đây là lời khen. Xưa nay chưa ai nói thiếp giống người khác cả.” Mạc Từ Kỳ thản nhiên nói.

Ân Mạc Thần không nói tiếp. Không khí đột ngột rơi vào yên lặng.

Mạc Từ Kỳ có thể hoành hành ngang trời như vậy, ăn nói thản nhiên như vậy là vì trong tay nàng có kim bài miễn tử năm xưa tiên đế cho một cái, trước khi lão gia gia qua đời cũng tặng cho một cái. Tổng cộng tới hai kim bài miễn tử. Mỗi kim bài được miễn 3 lần chết, nhân lên nàng có thể được miễn tới 6 lần chết.

“Vậy mà bao nhiêu năm qua giả từ giả bi, giả nhân giả nghĩa, không thấy thẹn với bản thân mình sao?” Ân Mạc Thần lạnh lùng nhếch mép.

Tim Mạc Từ Kỳ rỉ thêm một chút máu. Giả từ giả bi, giả nhân giả nghĩa, những việc nàng làm so với những việc và Vãn Nhi người chàng yêu thương còn chưa bằng một nửa đâu.

“Vậy Hoàng Thượng thì sao?” Mạc Từ Kỳ nghiêng đầu.

Nàng cụp mắt, ngoảnh mặt sang hướng khác, không chờ Ân Mạc Thần nói gì, chính mình nói tiếp: “Năm đó Hoàng Thượng đã nói với thần thiếp, chỉ cần thần thiếp chịu theo người về làm Thái Từ Phi, chỉ cần thiếp hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không để thiếp thiệt thòi.”

Từ người Ân Mạc Thần tỏa ra khí chất bậc vương giả ngày một sâu đậm: “Đó là nếu nàng chịu an phận. Nếu năm đó nàng không hại Vãn Nhi rơi vào tay tổ mẫu, bây giờ hậu vị kia chẳng phải là nàng ngồi?”

“An phận?” Nàng lặp lại hai từ của Mạc Thần, cái đầu xoay đi hướng khác xoay lại phía Hoàng Thượng: “Người vốn là người thất hứa. Người vốn là người làm thiếp chịu thiệt thòi. Khi ấy nàng ta chỉ đồ một chén trà nóng vào tay, không chịu nghe lời thiếp giải thích, chàng liền cho là thiếp làm, còn giam lỏng thiếp trong Đông cung.”

“Nếu khi đó nàng đủ sức phản kháng lại, vậy đã không phải chịu việc giam lỏng. Khi ấy là chính nàng không biết bật lại, chính nàng để bản thân phải chịu thiệt thòi chứ không phải ta.” Ân Mạc Thần nhớ lại lúc đó, lạnh lùng nhả từng chữ.

“Đấy. Là như vậy đấy.” Mạc Từ Kỳ nói xong câu này, đột nhiên bật cười, hai mắt long lánh nước: “Hoàng Thượng nói là khi ấy thiếp không biết phản kháng. Thế nên thiếp đã học cách phản kháng, nàng ta hãm hại thiếp, hai năm sau thiếp liền trả lại. Vậy tại sao bây giờ chàng không nói với thiếp là do Vãn Nhi của chàng không biết phản kháng?”

Ân Mạc Thần không ngờ nàng sử dụng chính lời nói của mình, cứng người không biết làm thế nào.

Mạc Từ Kỳ nhàn nhạt cười, xoay gót ngọc đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ân Mạc Thừa

Ân Mạc Thần không bao lâu sau cũng bỏ đi. Hắn cũng không bãi giá tới cung nào khác, một thân long bào về Càn Thánh Cung.

Sáng hôm sau:

“Mẫu phi.”

Mạc Từ Kỳ đang dùng bữa sáng, nghe tiếng gọi liền ngẩng đầu lên. Gương mặt thoáng chốc đầy nhu hòa: “Thừa Thừa, lại đây ăn cơm với mẫu phi.”

Ân Mạc Thừa chính là Thái Tử điện hạ của Ân Điện Thi Quốc, con của nàng, đã được hơn 10 tuổi. Là một đứa bé thông minh, cùng Ân Mạc Thần giống như tạc tượng, nên mới đặt tên là Thừa.

Mạc Từ Kỳ nhớ lại khi ấy.

Khi đó, nàng tuy đã sinh được một tháng nhưng sức khỏe vô cùng yếu. Ngày nào cũng phải uống thuốc bắc, uống canh tằm bổ đủ thể loại. Tằm bổ hơn một tháng, Mạc Từ Kỳ mới được nhìn mặt đứa con nàng sinh ra.

Nàng hỏi A Hạ: “Thái Tử đã đặt tên chưa?”

“Hồi nương nương, điện hạ nói đợi người khỏe hơn rồi sẽ cùng người đặt ra một cái tên ý nghĩa cho tiểu a ca.”

Ân Mạc Thừa. Thừa là mong muốn thừa hưởng những đức tính tốt của họ. Ân là họ, còn chữ Mạc cũng chính là họ của nàng. Ân Mạc Thừa, một cái tên chứa đựng đầy tình thương.

“Mẫu phi, con có chuyện này...” Thái Tử ngập ngừng...

Mạc Từ Kỳ lấy một tay xoa đầu, giọng dịu dàng: “Nói đi, chuyện gì?”

“Từ nay về sau con phải gọi Đức Phi là mẫu hậu sao?”

Bàn tay nàng cứng lại. Chỉ vài giây sau nhẹ nhàng trả lời: “Không cần. Cứ gọi nàng ta là Đức Phi.”

“Nhưng các muội muội khác đều gọi là mẫu hậu.”

Sắc mặt Mạc Từ Kỳ đanh lại, giọng kiên quyết: “Nếu con gọi nàng ta là mẫu hậu, từ nay về sau tốt nhất đừng nhìn mặt mẫu phi này nữa.”

“Mẫu phi, người...” Ân Mạc Thừa nghe vậy hoảng hốt.

“A Hạ, dọn cơm. Ta đi vào phòng nghỉ.”

“Dạ, thưa nương nương.” A Hạ cúi đầu.

Ân Mạc Thừa sốt sắng quay lại hỏi: “A Hạ cô cô, tại sao mẫu phi lại giận ta rồi? Mọi người đều gọi là mẫu hậu, ta gọi thì đâu có gì sai?”

A Hạ thở dài: “Thái Tử, Đức Phi không phải là Hoàng Hậu. Tuy Đức Phi được ban Phượng Hà Cung nhưng vẫn không phải Hoàng Hậu. Nương nương mang nặng đẻ đau người, lo lắng từng ngày cho người, thương yêu người vô kể, nương nương sao có thể chấp nhận người gọi một người phẩm vị thấp hơn cả nương nương làm mẫu hậu được? Mà Đức Phi cũng chưa phải Hậu để gọi như vậy.”

Ân Mạc Thừa gật đầu: “Là ta sơ suất, nghĩ không thấu đáo. Cô cô, bây giờ làm sao xoa dịu mẫu phi?”

“Nương nương tính khí thất thường, có lẽ giận dỗi vài ngày rồi sẽ quên, Thái Tử đừng quá để trong lòng.”

“Được, ta về trước. Lúc nào mẫu phi ra, nói là ta suy nghĩ không kỹ, mong người đừng chấp vặt.”

“Cung tiễn Thái Tử điện hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Dạy dỗ

Ân Mạc Thừa vừa đi, A Hạ lại vào bẩm báo: “Nương nương, Đức Phi tới.”

Mạc Từ Kỳ một tay chống đầu, giọng thập phần uể oải: “Bảo nàng ta chờ, ta chuẩn bị chút.”

Day day hai thái dương, nàng đứng dậy. Không ra là không được.

Nhưng mà đi ra gặp nàng ta rồi thì...

Đức Phi Nguyên Trà Di một thân váy màu vàng, đang cầm cây quạt thêu hoa mẫu đơn phe phẩy, ánh mắt nàng ta đang ngắm nghía mấy cái bình ngọc nàng để trang trí.

“Tỷ tỷ hôm nay sao nhìn thần sắc có vẻ mệt mỏi vậy? Không phải là đang buồn chuyện muội được ban Phụng Hà Cung đó chứ? Ôi dào tỷ tỷ, tỷ đừng để bụng. Tuy Hoàng Thượng ban Phụng Hà Cung cho muội có lẽ là vì Hoàng Thượng muốn thử người còn xanh xuân tươi trẻ như muội thôi. Tỷ tỷ đã sắp hết xuân, chịu thiệt thòi một chút cũng là chuyện dễ hiểu.” Nguyên Trà Di thân nhiên ngồi xuống nói, ánh mắt đầy giễu cợt nhìn Mạc Từ Kỳ.

Mạc Từ Kỳ chống cằm. Nàng mới 24 xuân xanh đã bị chê già? Cái thời đại này đúng là. Nguyên Trà Di nghĩ nàng ta là ai chứ? Nàng còn đang nghĩ có phải là Hoàng Thượng để nàng ta lên làm bìa chắn, để mọi người trong hậu cung nhắm vào nàng ta không ấy chứ ân sủng ở đâu ra. Nàng ta cũng chỉ mới 16, trẻ ranh vặt mũi chưa sạch lại đang ngồi đây ngậm ngậm tuyên chiến khiêu khích chế giễu nàng à?

“A Hạ.”

“Có nô tỳ.” A Hạ nghe Mạc Từ Kỳ gọi, vội vàng tiến lên.

Nàng hát cầm về phía Nguyên Trà Di: “Vả miệng cho ta.”

“Dạ thưa nương nương.”

Nguyên Trà Di không ngờ Mạc Từ Kỳ dám nói như vậy, mắt mở to tròn lên: “Ngươi dám.”

“Hoàng Quý Phi xin đừng đánh người vô cớ.” Cung nữ bên cạnh Nguyên Trà Di lớn tiếng kêu lên. Mấy cung nữ sau nghe thế cũng bắt đầu kêu y hệt.

Đổi lại là cái nhếch mép lạnh lẽo: “Người đâu, mang toàn bộ đám người này đánh 100 roi cho ta.”

“Này...không được.”

“A, thả ta ra.”

“Hoàng Quý Phi vô cớ đánh người, Hoàng Quý Phi vô cớ đánh người.”

Tiếng đám cung nữ la to lên. Cuối cùng vẫn bị đàn thị vệ của nàng lôi ra sân. Tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vọng vào.

A Hạ vẫn chưa ra tay, nàng liếc mắt: “Còn không mau xuống tay?”

“Dạ thưa nương nương.”

“Ngươi...ngươi thử...Á” Nguyên Trà Di không ngờ Mạc Từ Kỳ làm đến mức này, trong lúc run rẩy bị A Hạ tát một cái.

Và tiếng bạt tai vang lên liên tiếp.

A Hạ, tổng thị vệ đi vào: “Nương nương, đám người ngoài kia không đánh tới 100 trượng đã chết rồi.”

“Vậy à?” Thần sắc nàng lạnh tanh: “Dừng đi.” Lại nói với A Hạ: “Lui ra đi.”

Ngay lúc A Hạ vừa xoay người, tiếng thái giám kêu vang: “Hoàng Thượng giá đáo.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chạnh lòng

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...” Nguyên Trà Di nghe được câu này, như được cứu sống, vội vàng đẩy A Hạ, chạy vội về phía Ân Mạc Thần.

Ngay khi Ân Mạc Thần vừa bước vào điện, đã bị Nguyên Trà Di hai má sung tấy nín vạt áo bào, miệng gào khóc thảm thiết: “Hoàng Thượng, người

phải làm chủ cho thần thiếp, phải làm chủ cho thần thiếp...”

Mạc Từ Kỳ không hốt hoảng. Nàng đứng lên, khoan thai nhún người: “Tham kiến bệ hạ.”

Ân Mạc Thần sắc mặt đầy tức giận: “Quý Phi có thể giải thích hộ trẫm tình cảnh hiện nay là sao?”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, là ả ta vô duyên vô cớ đánh thần thiếp, còn sai thị vệ đánh chết toàn bộ cung nữ của thần thiếp. Hoàng Thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp...” Nguyên Trà Di khóc lóc, gào thảm thiết.

Mạc Từ Kỳ đã nhức đầu với vị Đức Phi đang gào này, lớn giọng: “Câm miệng. Hoàng Thượng hỏi ta, tới lượt Đức Phi như người xen vào?”

Ân Mạc Thần cũng muốn nghe sự việc chứ không phải tiếng ồn ào gào khóc của cái người đang được mọi người nói là được mình ân sủng này, nhẹ nhàng: “Nàng đừng nói nữa.”

Hướng ánh mắt lên phía nàng, lại hỏi lại câu cũ: “Quý Phi có thể giải thích hộ trẫm tình cảnh hiện nay là sao?”

Mạc Từ Kỳ không có đáng về sợ hãi như kiểu mình làm chuyện xấu mà bắt gặp, nàng khoan thai đi từ trên ghế xuống gần Hoàng Thượng, nhẹ nhàng thưa: “Bẩm Hoàng Thượng, Hôm nay thiếp nhìn thấy Đức Phi mặc y phục màu vàng, mang quạt hoa mẫu đơn. Theo quy định về trang phục của Hậu cung, y phục màu vàng, mẫu đơn là đồ của Hoàng Hậu. Di muội muội chỉ là Đức Phi mà lại mang hai thứ này, không đúng quy củ nên thần thiếp mới mạo muội dạy dỗ nàng ấy một chút. Còn chuyện cung nữ của nàng ấy là do cản trở người thi hành công vụ, dám hô to gọi nhỏ với thần thiếp, không có xưng hô Bẩm hay báo gì, nên mới mang ra ngoài đánh.”

Lý luận như thế này, Ân Mạc Thần làm sao có thể phản bác. Nguyên Trà Di trừng lớn mắt: “Người...”

Nàng quay đầu lại, ánh mắt sắc lẹm: “Đức Phi có từng học qua cung quy trong cung chưa? Gọi người trên mình một bậc là người?”

Ân Mạc Thần biết sủng phi của mình không thể đấu lại người đã có 10 năm bên cạnh hần, kéo tay: “Di Nhi, đi về thôi.”

Nguyên Trà Di nghe Hoàng Thượng nói vậy, dù trong lòng bất mãn cũng không dám không tuân theo.

Mạc Từ Kỳ lại xoay người vào phòng. Di Nhi, người gọi hai tiếng này êm ái và dịu dàng quá.

Ân Mạc Thần, ta đã bao lần tưởng tượng rằng có một ngày chàng nhẹ nhàng ôm thiếp vào lòng, gọi hai tiếng Kỳ Kỳ.

10 năm, nhanh thật.

Mới đó đã 10 năm nàng ở bên Ân Mạc Thần. Mười năm nàng từ tiểu cô nương nghịch ngợm, vô tư cười đùa, làm loạn cả phủ đã trở thành người biết tính toán, biết hãm hại, ăn nói sắc sảo.

Tình, khó dứt. Rõ ràng nàng tôn thờ chủ nghĩa một vợ một chồng, Ân Mạc Thần phụ một lòng tình yêu của nàng, nàng nên vứt đi tình cảm, có sao tình không cắt được?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Sự thật

Ân Mạc Thần ngủ lại với Nguyên Trà Di một đêm. Nhưng nửa đêm không ngủ được, hần nhẹ nhàng rời giường, không để cho nàng ta phát giác.

Dưới ánh trăng, nam nhân mặc long bào đứng trước cửa sổ, đáng vẻ nhuốm màu tịch mịch.

Hần nghĩ lại tất cả chuyện đã xảy ra.

Năm đó khi hần đăng cơ, được mấy ngày, quan viên nhắc tới chuyện phong Mạc Từ Kỳ làm Hoàng Hậu, hần cũng gật đầu.

Không ngờ hôm đó tỉnh cờ lại thấy trong thư phòng một di chiếu. Di chiếu này hoàn toàn chưa được công bố, là di chiếu của phụ hoàng hần, Ân Mạc Thần mở ra xem.

“Thần Nhi. Khi con đọc được di chiếu này, ta đã đi xa rồi. Ta rất hi vọng con có thể trở thành một Hoàng Đế danh tiếng còn vang vọng hơn cả ta.

Trong triều không phải ai cũng một lòng nghe con, nhất là khi con ngồi còn chưa ấm. Nguyên Mão, quan nhất phẩm là người có mưu đồ tạo phản. Hần là một con cáo không hề dễ dàng đối phó.

Đừng vội vàng lập Kỳ Kỳ làm Hoàng Hậu. Nếu vậy người đầu tiên ông ta nhắm đến chắc chắn là Kỳ Kỳ. Cho nên, chừng nào con có thể tìm được chứng cứ phạm tội của Nguyên Mão, chừng nào chu di cửu tộc nhà họ Nguyên, lúc đấy hãy sắc phong Kỳ Kỳ làm Hoàng Hậu.”

Thế nên ba năm này hẳn chỉ để nàng làm Hoàng Quý Phi. Sủng ái Nguyên Trà Di, vì nàng ta là cháu nội của Nguyên Mão. Hẳn muốn đẩy Nguyên Trà Di lên lò lửa, để mọi người trong cung nhìn thấy nàng được sự sủng ái mà tìm mưu hãm hại. Còn chuyện Ván Nhi, quả thực là nàng ấy hại Mạc Từ Kỳ trước. Mạc Từ Kỳ, tuy chỉ là nhị tiểu thư cho một thị thiếp sinh ra cho Mạc gia, nhưng sau lưng nàng là phụ thân cùng tổ mẫu của hắn.

Di chiếu đó, chuyện chính cũng là không phong nàng làm Hậu, để bảo vệ an toàn cho nàng.

Còn Tổ mẫu đã mất năm hắn 19 tuổi. Sau khi Tổ mẫu qua đời, cung nữ lại mang đến cho hắn một bức thư, nói là của Tổ mẫu dùng chút khí lực viết.

Trong thư, hơn phân nửa cũng là về Mạc Từ Kỳ...

Khi đó, bức thư có mấy dòng làm hắn vô cùng khó hiểu: “...Thần Thần, cả đời này ta chỉ giận con duy nhất một chuyện. Đó là con biến Kỳ Kỳ của Tổ mẫu từ cô nương trong sáng đáng yêu thành người phải tính kế. Nếu sớm biết con biến Kỳ Kỳ thành như vậy, năm đó ta sẽ không ủng hộ hôn sự của hai người. Thần Thần, coi như Tổ mẫu xin con, đối xử tốt với Kỳ Kỳ một chút. Nó là đứa trẻ hoạt bát nhất, đừng để sự hoạt bát này bị vùi dập theo thời gian...”

Hắn lờ mờ đoán ra Tổ mẫu đang nói điều gì, nhưng vì không chắc chắn nên bao năm nay hắn mới đi tìm sự thật chuyện Ván Nhi. Cuối cùng, cũng biết được sự thật, hoàn toàn hiểu được lời Tổ mẫu hắn nói.

Mạc Từ Kỳ, nàng quả nhiên là cô nương đáng yêu. Lần đầu gặp mặt, nàng bỏ hết hình tượng vô tư chạy theo con thỏ con. Đáng yêu đến vậy, hoạt bát đến vậy, nên khi Mạc gia chủ qua đời, thấy nàng không chịu đồng ý làm Thái Từ Phi của hắn, hắn mới đến tận phủ hứa hẹn.

Thế nên, đúng là hắn đã biến nàng thành như vậy, biến sự hồn nhiên ngây thơ kia mất đi...

Nhìn thì tưởng chừng như hắn không làm gì nàng vì nàng có kim bài miễn tử, nhưng kim bài miễn tử thì sao chứ? Với khả năng của hắn, kiếm mấy chục tội danh vu khống cho nàng, để nàng dùng hết kim bài miễn tử là chuyện hoàn toàn có thể.

Yêu, nhưng vì người mà tỏ ra không yêu, vốn chỉ bảo vệ người.

Người lại hiểu lầm ý, người trách ta, nhưng ta cũng không trách lại.

Là ta cảm thấy, ta nợ nàng, nợ nàng sự hồn nhiên, sự ngây thơ, sự hoạt bát trong những năm tháng niên thiếu của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kế hoạch

Phượng Hà Cung:

Nguyên Trà Di ngồi trên ghế quý phi, tức giận ném thẳng chén trà xuống đất, hai má nàng ta đang được cung nữ chườm đá lạnh.

“À là cái thá gì mà có quyền tát ta chứ? Rồi một ngày, ả nhất định biết tay.”

Niên Tàn ngồi bên dưới, nói: “Đức Phi tỷ tỷ chớ nóng giận. Chắc không lâu nữa đầu Hoàng Thượng sẽ sắc phong cho tỷ thôi. Nếu sắc phong nhanh chỉ sợ không hợp quy củ. Đến lúc tỷ tỷ lên làm Hoàng Hậu rồi, còn sợ gì ả ta nữa chứ?”

Duyên Phi ngồi phía đối diện Niên Tàn: “Nhưng nàng ta thế lực không nhỏ, chỉ sợ không dễ dàng trừ khử.”

Đúng vậy, không ai là không nể mặt Mạc Từ Kỳ. Năm xưa nàng là bảo bối trên tay Thái Hậu cùng tiên đế, xuất thân nàng cho dù là con thị thiếp sinh ra nhưng vẫn là xuất thân từ Mạc gia, không thể coi khinh được. Sau lưng nàng ta là cả Mạc gia hậu thuẫn.

Nguyên Trà Di nhếch mép: “Vậy thì sao chứ? Gia gia ta không phải cũng là quan to của triều sao? Chờ đến lúc ta ngồi lên ngôi vị rồi, sẽ hậu thuẫn cho gia gia lên chức cao hơn. Rồi từ đó bắt đầu trừ khử nàng ta, còn sợ gì không thành chứ?”

Duyên Phi cùng Niên Tàn đồng thanh: “Tỷ tỷ nói phải.”

oOo

Sáng hôm sau, Niên Tàn Phạn Bình chạm mặt Hoàng Quý Phi Mạc Từ Kỳ bên hồ hoa sen.

Niên rất có quy củ, hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Hoàng Quý Phi.”

Mạc Từ Kỳ hôm nay vận y phục màu xanh lam trang nhã, một tay nâng vịn vào A Hạ: “Bình thân.”

“Đa tạ tỷ tỷ.”

Nàng vốn muốn đi tiếp thì bị Niên Tần giữ lại: “Tỷ tỷ thỉnh dừng bước.”

Mạc Từ Kỳ không thích gọi ai là tỷ tỷ, cũng không muốn xưng tỷ muội với mấy nữ nhân này, mặt điềm nhiên hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tỷ tỷ.” Niên Tần đi lên hai ba bước, mặt ngoảnh về phía một con thuyền: “Hôm nay trời khá đẹp, tỷ tỷ cùng ta đi dạo thuyền một chút chứ?”

Mạc Từ Kỳ sao có thể không nhìn ra nàng ta có mưu đồ? Nhưng nàng không ngại mấy chuyện này, gật đầu: “Cũng được.”

Rất nhanh, hai nàng đều lên thuyền.

Phạm Bình đứng phía đầu thuyền, ngoảnh mặt về phía sau nhìn nàng đang thản nhiên uống trà, cắn cắn môi rồi gọi: “Tỷ tỷ, tỷ ra phía đầu thuyền chỗ muội mà xem, ở đây nhìn rất rõ cảnh.”

Nếu nàng ta chỉ ngồi một chỗ uống trà, kể của nàng sao thành chứ?

Phạm Bình cũng chỉ là tiểu cô nương 16 tuổi, kể sách nghĩ ra cũng quá đơn giản. Nàng nhẹ nhàng uống hết ngụm trà: “Niên Tần cứ thường cảnh trên đó. Cái hồ này năm xưa ta cùng với tiên đế và Hoàng Thượng đã đi xem chán ngắt rồi. Hơn nữa ta thấy con thuyền của Niên Tần kích cỡ hơi nhỏ, sợ mình bước lên đó lại làm lật thuyền.”

Phạm Bình hai tay nắm lại. Quả nhiên là người không thể coi khinh, đã nhìn thấu kế sách của nàng.

Được, đã vậy thì đổi sang kế hoạch B.

Niên Tần không đứng đó nữa, uyển chuyển đi về phía Mạc Từ Kỳ, nàng ta chưa kịp thốt câu gì thì thấy Mạc Từ Kỳ đột nhiên ngắt.

Chuyện này không nằm trong dự tính của Phạm Bình, nàng ta hoảng sợ kêu lên: “Á”

Chết rồi, trên thuyền chỉ có mình nàng.

Tuy ả ta không được ân sủng nhưng con trai lại là Thái Tử, chống lưng đằng sau là Mạc gia. Hoàng Thượng lại không thể không nể mặt Mạc gia, nên cho dù nàng ta có già vờ, nhất định Hoàng Thượng sẽ cho nàng vào lãnh cung...

Thuyền đáp vào bờ, A Hạ đang đứng nhìn thấy chủ tử nhà mình nằm gục bên bàn trà, không khỏi kinh sợ, vội vàng chạy xuống: “Nương nương, nương nương...”

“Mau gọi thái y.”

“Gọi thái y nhanh lên.”

“Nương nương, người làm sao vậy?”

Một mảnh hỗn độn hiện ra.

Mạc Từ Kỳ không phải là giả vờ ngắt, mà là nàng thực sự ngắt

Nàng nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh tai mình, Mạc Từ Kỳ mờ mắt.

Nàng nhìn thấy nàng đang đứng dưới một tòa cao ốc chọc trời, những tiếng tí tí không ngừng vang lên, rồi tiếng còi húy của cảnh sát giao thông, rồi tiếng quảng cáo, rồi tiếng nhạc Pop xập xình tạo nên thứ âm thanh hỗn loạn truyền vào tai nàng.

Không thể nào, đây là thế kỉ 21.

Mạc Từ Kỳ quay người lại, nàng trừng mắt khi thấy một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang chạy vội trên đường. Cô ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng, cổ bẻ hằn hoi, quần jeans xanh tôn lên đôi chân dài, bên ngoài khoác chiếc áo khoác màu cà phê. Và cô ấy nhìn rất giống nàng.

Dường như rất vội vàng, cô ấy lướt qua người nàng. Nàng dừng người, làm sao cô ấy xuyên qua được? Hồn ma? Nàng là hồn ma?

Lại nhìn theo hướng cô gái ấy chạy. Cô ấy đã dừng lại, đưa bàn tay vuốt tóc vào sau mang tai. Rồi chờ đến đèn xanh, vội vàng chạy sang đường.

“ĐỪNG CHẠY.”

Mạc Từ Kỳ muốn gào lớn như vậy nhưng nàng phát hiện mình không thể phát ra âm thanh. Rồi tiếng “Rầm” chói tai vang lên. Cô gái giống nàng đã bị tai

nạn giao thông.

Nàng ngã quỵ xuống, một tay ôm lấy bên đầu. Đôi mắt nàng nhìn chăm chăm vào vũng máu, rồi tiếng hò hét gọi xe cấp cứu không ngừng vang vọng bên tai. Mạc Từ Kỳ lại thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hậu cung (1)

Hoàng Quý Phi đột ngột bị ngắt đến giờ vẫn chưa tỉnh, Đức Phi, Duyên Phi, Dương Phi, Niên Tần, Kính Tần, ... hầu hết mọi phi tử của Ân Mạc Thần đều tập trung tại đại điện Mạc Hi Cung. Thái y ra vào không ngớt, cung nữ cùng thái giám đi qua đi lại liên tục. Giữa lúc này, Hoàng Thượng tới.

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

Sau tiếng hô lớn của Từ công công, tất cả mọi người trong đại điện đều quỳ xuống hành lễ.

“Bình thân. Hoàng Quý Phi sao rồi?” Ân Mạc Thần vừa vào đã vội hỏi han tình hình.

Lưu thái y – Thái y giỏi nhất của Thái y viện đại diện cho tất cả thái y tâu: “Bẩm Hoàng Thượng, thân thể nương nương khá yếu, lại bị say nắng nên mới ngất. Chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ hồi phục, không có gì đáng lo ngại cả ạ.”

Ân Mạc Thần lãnh đạm “Ừ.” một tiếng rồi liếc mắt tới tất cả phi tần đang có mặt, hần trầm giọng: “Hoàng Quý Phi không sao, các nàng giải tán đi. Tập trung ở đây đông đúc thế này người khác làm sao có thể tịnh dưỡng được.”

“Dạ. Thần thiếp cáo lui.”

oOo

Ra khỏi đại điện nhưng không phải là đã hết chuyện. Kim Phi đi bên cạnh Đức Phi, chép chép miệng: “Đúng là yếu ớt.”

Duyên Phi nhìn Kim Phi, thấy Nguyên Trà Di không đáp lời liền nói: “Yếu ớt nhưng nhìn đáng về Hoàng Thượng vừa vào mà đã hỏi han tình hình cô ta thì biết.”

Niên Tần đi sau hai vị phi, nói xen vào, giọng điệu mỉa mai: “Người ta có cả đại gia tộc chống lưng kia mà.”

Kính Tần đi bên cạnh Niên Tần, học giọng điệu mỉa mai đó nói: “Vậy thì sao chứ? Nhìn Hoàng Thượng mở miệng một câu Hoàng Quý Phi, hai câu Hoàng Quý Phi là biết không được ân sủng rồi. Nào có như Di tỷ, lúc nào cũng được gọi Di Nhi.”

Dương Phi cũng nhếch mép: “Đúng vậy. Cô ta là Hoàng Quý Phi thì sao chứ, chưa từng thấy Hoàng Thượng gọi cô ta thân mật như vậy. Đến ta tuy chỉ mới được thị tẩm 2 lần nhưng ít nhất Hoàng Thượng cũng từng gọi ta là Hiền Hiền một lần.”

Nguyên Trà Di vô vàn ngạo mạn, cũng tham gia vào, tiếp tục bọn họ cùng mỉa mai Mạc Từ Kỳ: “Rõ ràng là chính phi mà còn không được lên Hoàng Hậu đủ thấy Hoàng Thượng ghét cô ta tận xương tận tủy mới có thể đi trái nguyên lý như vậy.”

Duyên Phi nghe thế, nở nụ cười nịnh nọt với Nguyên Trà Di: “Còn Di tỷ thì được thánh thượng vô cùng yêu quý, coi như trân bảo trong tay nga~ Tuy chỉ là Đức Phi mà lại ở Phụng Hà Cung, Hoàng Thượng thực yêu quý tỷ a~”

Dương Phi cũng góp phần nịnh hót: “Đúng thế. Duyên muội nói rất chuẩn. Cho dù cô ta có gia thế thì sao chứ, cũng đâu phải sủng phi của Hoàng Thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hậu cung (2)

Tuy gia thế Nguyên Trà Di không lớn nhưng phe cánh của cô ta ở hậu cung chắc chắn nhiều hơn Mạc Từ Kỳ. Duyên Phi, Dương Phi rồi Kính Tần, Niên Tần, ... tất cả đều là người Nguyên Trà Di hết. Mạc Từ Kỳ hằng ngày chỉ ở trong Mạc Hi Cung, không hay đi lại với các phi tần khác. Hơn nữa, nàng

hiểu rõ được hậu cung mọi người gió chiều nào theo chiều nấy nên cũng không đi lôi kéo ai về phe cánh mình. Nàng biết, hậu cung thâm sâu này người tin tưởng được liệu có được mấy người?

Hơn nữa, như đã nói, hậu cung gió chiều nào theo chiều nấy. Mạc Từ Kỳ tuy 10 năm qua vẫn giữ nguyên vẹn trái tim yêu đơn phương này với Ân Mạc Thần nhưng nàng chưa bao giờ đi tranh giành sủng ái hay mưu kế kẻ khác. Tư tưởng của nàng ít nhiều bị ảnh hưởng bởi mấy phim về hậu cung của thời hiện đại. Thấy trong đấy mấy nữ chính đều cố gắng yên ổn an phận sống trong hậu cung, không đi giành giật sủng ái hay tự nhiên đi mưu tính kẻ này nọ với kẻ chưa làm gì mình nên nàng cũng bắt chước làm theo. Với cả, nếu như ở thời hiện đại, với độ tuổi 24, Mạc Từ Kỳ nghĩ mình sẽ là một nhân viên đầy nhiệt huyết với công việc. Nhưng còn ở chốn thâm cung tình người bạc bẽo này, tuổi 24 của Mạc Từ Kỳ không có nhiệt huyết, chỉ có phòng bị mọi người. Mà vì phòng bị, nên tính nàng có thể nhận xét nhặt hơn cả nước ốc.

Đám Nguyên Trà Di đi thi trong phòng còn lại mỗi mình Ân Mạc Thần. Hắn đang đi dạo quanh đại điện.

Để bù đắp cho việc nàng chưa thề lên làm Hậu, Ân Mạc Thần giao quyền thiết kế nội thất vào tay nàng, cho nàng tùy ý sửa sang lại Mạc Hi Cung. Mà mấy năm nay, hắn cũng chưa từng tí mĩ đi tham quan Mạc Hi Cung một lần.

Mạc Từ Kỳ rất thích hoa tươi, nên trong đại điện của nàng lúc nào cũng tràn ngập mùi hoa. Cuối đại điện có một bức tranh lớn treo lên tường. Bức tranh này là vẽ khi hắn mới lấy Mạc Từ Kỳ về. Trong bức tranh, tiểu cô nương 13 tuổi kia, dung mạo như hoa, nụ cười xinh tươi trong trẻo vô vàn nổi bật.

Hoa viên trong Mạc Hi Cung, đa dạng các loại hoa. Giữa hoa viên là hồ sen rất lớn. Trên hồ nổi lên một chiếc thuyền. Đó là một sở thích của Mạc Từ Kỳ. Nàng thường hay chèo thuyền ra ngắt sen.

Thực ra, nếu lần đầu tiên Mạc Từ Kỳ gặp Ân Mạc Thần là ở trong cung thì Ân Mạc Thần đã sớm gặp Mạc Từ Kỳ, từ khi nàng mới 9 tuổi.

Khi ấy hồ đầy sen nhưng y phục màu hồng nhạt của Mạc Từ Kỳ vẫn nổi bật. Mà lúc đó hắn chỉ là vô tình thấy, cũng chỉ thấy được 2/3 mặt chứ không phải toàn bộ gương mặt.

Dưới ánh nắng dịu của trời thu, cùng với bầu trời trong xanh, không khí thoang thoảng hương sen thơm ngát thì qua lớp lớp lá sen, Ân Mạc Thừa thấy một cô nương đang ngắt sen.

Ban đầu hắn nghĩ là con nhà nào đi ngắt sen bán, nên chèo thuyền lại đấy muốn cảnh cáo vì đây là Liên Hồ, hồ sen riêng dành cho người trong hoàng thất. Không ngờ khi đến gần, nhìn thấy Mạc Từ Kỳ thì ngây người.

Dùng từ ngây người tuy hơi quá nhưng nó là sự thực. Khi ấy, Mạc Từ Kỳ với làn da trắng nõn, hai má phúng phính đáng yêu đang ngân nga hát. Nàng lúc ấy mang nét trong veo, hồn nhiên. Về tự nhiên cùng vô tư vô lo hiện rõ trên mặt, cuốn hút hẳn. Lúc hắn định thần lại, tiểu cô nương đã đi mất...

Bao năm trôi qua, hắn muốn thấy lại chính là thấy lại dáng vẻ này của nàng. Trong sáng như băng thanh ngọc khiết, cùng sự dịu dàng như hương hoa lan khi mới vào Đông cung (Đây là miêu tả cái lúc Mạc Từ Kỳ bắt đầu yêu hắn ấy.) Hắn bây giờ rất muốn nhìn lại dáng vẻ này của nàng. Đáng tiếc, tất cả cũng đều do tay hắn hủy hoại. Trong đầu Ân Mạc Thần chỉ muốn nhìn dáng vẻ của nàng, nên hắn mới rất ít khi tới Mạc Hi Cung. Bên ngoài nàng tuy nhìn an nhàn, ung dung, tự tại nhưng đó dường như là dáng vẻ của người không được sủng, chứ không phải dáng vẻ dịu dàng như lan hay cười hay nói của nàng ngày xưa. Ngày xưa, cũng tự tại như thế, cũng ung dung như này, nhưng tự tại ung dung của nàng khi xưa mang cảm giác thoải mái, chứ không đầy cô độc trầm lặng như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Có thai

Lúc Mạc Từ Kỳ tỉnh, Ân Mạc Thần đã sớm rời khỏi Mạc Hi Cung.

Cảm giác cổ họng khô, nàng cũng không gọi A Hạ vào hầu hạ, tự mình rời giường rót nước.

Nhấp một ngụm nước lạnh, nàng lẳng lặng nhìn xung quanh căn phòng, lại nhớ đến giấc mơ vừa rồi, lòng nàng liêu triêu nặng.

Hơn hai mươi năm rồi...

Nàng đã lưu lạc nơi này hơn hai mươi năm. Những lúc ban đầu khi mới xuyên qua đây, nàng còn đi khắp nơi tìm đường về thế kỉ 21, ngày ngày ngồi suy đoán lý do này nọ... Thế nhưng năm, mười năm, ý chí này đã nguội ngoai dần đi, bị thời gian làm hao mòn. Bây giờ ở trong chốn thâm cung bí sử, nàng cũng chỉ mong nếu không thể quay lại thế kỉ 21, vậy nàng xin được một đời bình an nơi này. Mà hai mong muốn này của nàng, có lẽ chỉ sợ mãi mãi không thực hiện được. Ngần ấy năm lưu lạc tại nơi này, chỉ sợ cả đời cũng không thể trở về. Mà chốn thâm cung trăm phương ngàn kế, muốn an ổn cả một đời, chỉ sợ là quá hão huyền rồi.

Mạc gia gia thương nàng đã đi, nghĩa phụ, tức Tiên đế thương nàng hơn cả các cách cách, a ca của mình cũng về tuổi vàng... những người yêu thương, quan tâm nàng hết thảy đã chẳng còn, bỏ lại duy nhất mình nàng.

Bao nhiêu năm nay nàng đã chẳng mơ về thế kỉ 21, nay đột nhiên mơ thấy nó, phải chăng là điềm báo một thứ gì đó? Nàng thừa nhận tuy sống ở thế kỉ 21 – một thế kỉ rất khoa học, một thế kỉ vô cùng bài trừ mê tín, dị đoan, nhưng nàng lại là người khá mê tín – Tin thì có, không tin thì thôi.

Cứ vậy suy nghĩ miên man đến hơn một canh giờ sau, Mạc Từ Kỳ mới sực tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, lại lên giường ngủ. Trong đêm tối, ánh nến hắt lên vách tường, chiếu một thân hình mảnh mai, mái tóc đen dài ngang lưng đầy cô độc.

oOo

“Có chuyện gì?” Mạc Từ Kỳ nài trước gương, đằng sau là A Hạ đang chải tóc cài trâm cho nàng. Nàng nhạy cảm phát hiện ra thái độ của bọn nha hoàn hôm nay có gì đó khác thường.

Tất cả cung nữ, thái giám trong phòng đều cúi gằm mặt, không một ai lên tiếng. A Hạ tay cài cây trâm, vừa cài vừa nói, giọng rất nhỏ nhẹ: “Nương nương, Duyên Phi có thai, Hoàng Thượng sắc phong nàng lên làm Hiền Phi.”

Tâm Mạc Từ Kỳ rung. Ân Mạc Thần đã hai năm nay không hề có một thiếp thất nào có tin vui, hẳn mới chỉ có ba a ca cùng với bốn cách cách, một con số rất ít ỏi so với các Hoàng Thượng đời trước. Lần này, Duyên Phi, mà không, giờ gọi là Hiền Phi có thai, chắc chắn sẽ được cung sủng lên tận mây xanh. Đức Phi là người ý sủng sinh kiều, dựa vào sự sủng ái của Hoàng Thượng mà lên mặt với nàng, Hiền Phi này nàng cũng không tiếp xúc nhiều, nhưng tuyệt đối nàng ta sẽ giống như Đức Phi kia, ý mình nay có thai, địa vị lại tăng, nhất định nay mai sẽ tìm nàng gây phiền toái.

Hiền Phi có thai, đây là tin vừa có lợi, vừa có hại đối với các phi tần. Hại ở chỗ nào thì bên trên đã chỉ rõ. Còn lợi? Lợi là Đức Phi cùng Hiền Phi thuộc cùng bè cánh. Đức Phi mới 16 tuổi, tính tình còn quá khinh người, cứ nhìn việc lúc trước nàng ta nghênh ngang vác cả thân vàng tới gặp nàng khiêu khích thì biết. Con đường tấn phong của nàng ta ở hậu cung thì lại quá dễ dàng, tính cách là người bộp chộp, nóng nảy. Với Hiền Phi đang mang thai, Đức Phi nhất định sẽ cho rằng Hiền Phi phản chủ, sẽ tìm Hiền Phi chất vấn này nọ. Mà với tính cách nóng nảy, chất vấn người khác, nhất định sẽ dẫn đến Hiền Phi và Đức Phi cắt đứt quan hệ. Những cung phi sẽ chớp cơ hội này, một là về với Hiền Phi để tạo dựng quan hệ, hai là sẽ tới với Đức Phi. Hai phe cánh này sẽ đấu đá nhau, nàng ngồi yên một chỗ làm ngư ông đắc lợi.

Nàng mở đôi mắt, gương đồng trước mặt phản chiếu đôi mắt đen tĩnh lặng. Nhìn những cây trâm đủ hình trên đầu, nàng rút ra một cây trâm vàng hình hoa nhài, đưa cho A Hạ, nói: “Mang đôi hoa tai mà năm ngoái dịp Trung thu Hoàng Thượng ban thưởng cho ta cùng với cây trâm này tặng nàng ta.”

A Hạ dạ một tiếng rồi đánh mắt về cung nữ đằng sau, cung nữ đằng sau lập tức đi khỏi phòng lấy đồ. Cả phòng nhất thời rơi vào một mảnh tĩnh lặng.

Liếc những trang sức đang bày trên mặt bàn, nàng lấy ra một cây trâm phi thúy có chuỗi ngọc cài lên đầu thay thế cho chỗ của cây trâm bằng vàng, sau đó đổi thêm một số cây trâm khác nữa, cuối cùng đứng dậy, lạnh nhạt: “Đi, đi thỉnh an Thái Hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mẹ chồng nàng dâu - Thành kiến của thái hậu

Vạn Tường Cung:

Lúc Mạc Từ Kỳ tới, các phi tần đều đã tập hợp đầy đủ. Nàng đến cuối cùng nhưng vì Thái Hậu còn đang trong phòng, chưa ra đại điện nên cũng không thể nói là nàng tới trễ.

Chủ đề hôm nay mà đám phi tần bàn tán, còn gì khác ngoài chuyện Hiền Phi – Trương Duyên mang thai.

Có thai, bất kể dù sinh ra là cách cách hay là a ca, cũng là một điều tốt. Tạm chưa nói tới những việc ám hại khi mang thai, nếu các cách cách, a ca thuận lợi trưởng thành, thì sau này nếu a ca không leo lên được Hoàng vị, thì cũng được phong Vương, có đất phong riêng, có thể đón mẫu thân mình về. Còn là cách cách, tuy chắc chắn không bằng a ca, nhưng con gái thường có tình nghĩa hơn con trai, cũng sẽ chăm sóc tốt mẫu thân của mình. Nói đi nói lại, có con – nhất là trong xã hội cổ đại bao giờ cũng là việc tốt, chưa kể lại trong gia đình đế vương.

Mạc Từ Kỳ không tham gia vào việc này của các phi tần, nàng ngồi chưa ấm ghế, Thái Hậu đã ra.

“Thần thiếp tham kiến Thái Hậu. Thái Hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Thái Hậu là một người phụ nữ ngoài 40, rất trẻ so với những Thái Hậu trước kia. Dung nhan của bà được bảo dưỡng vô cùng tốt, thoát nhìn mới ngoài 30. Những trang sức vàng, bạc bà cài trên đầu tôn lên nét uy nghi. Bộ y phục màu xanh lục, nếu nàng không nhắm thì vài đề may bộ này là miếng vải cực quý hiếm mà Viên quốc – Một nước chư hầu vừa tiến cống đầu năm nay.

“Bình thân.”

“Tạ Thái Hậu.”

Yên vị trên chỗ, không ngoài dự đoán, câu đầu tiên là Thái Hậu hỏi thăm về Hiền Phi đang mang thai. Dương Phi – tỷ muội tốt của Hiền Phi đứng ra trả lời, đồng thời nói năng vì nôn nghén mà cảm thấy mệt mỏi nên không thể đến thỉnh an, Thái Hậu lập tức sai người đi Ngự Thiện Phòng sắc cho nàng vài chén thuốc bổ, lại ban thưởng thêm nhiều đồ trang sức, dận dò vô cùng kỹ lưỡng, tỉ mỉ. Dương Phi hết “Dạ.” lại “Vâng.”

Một đoạn đối thoại nhàm chán, có lẽ là dư âm của giấc mơ tồi qua vẫn chưa tan hết, Mạc Từ Kỳ thấy hơi văng đầu. Nàng đang muốn đứng dậy cáo từ, mặc kệ sau khi nàng rời Vạn Tường Cung đám phi tần sẽ đồn đoán những gì, nhưng ảnh hưởng từ thế kỉ 21, sức khỏe là hàng đầu, nên nàng vẫn đứng dậy.

Bất quá, chân Mạc Từ Kỳ chưa kịp nhấc, Thái Hậu đột nhiên gọi tới tên nàng: “Năm nay Ân Mạc Thừa cũng đã 11 tuổi, Hoàng Quý Phi thân làm mẫu thân, lưu ý chuẩn bị cho nó vài nha hoàn thông phòng đi, phải là người có gia giáo một chút.”

Lời này của Thái Hậu dường như là thuốc tiên, con văng đầu của Mạc Từ Kỳ bay sạch sẽ. Nàng xưa nay không hề muốn dây vào Thái Hậu.

Vân gia – gia tộc Thái Hậu vào 30 năm trước thì Vân gia phủ đột ngột cháy. Cũng không hiểu sao cả một phủ đều làm quan võ, gặp cháy phủ, tất cả những người ở trong phủ đều không thể thoát ra, Thái Hậu còn sống vì hôm đó ra ngoài chơi với tỷ muội thân thiết của mình.

Người thân cứ vậy đi hết, Thán Mạc Đế thương tình, bèn nhận Thái Hậu làm nghĩa nữ, phong Minh Thụy Cách Cách, vô cùng quan tâm. Xuất thân là thiên kim tiểu thư chính thất từ một Vân gia phủ có tiếng tăm, sau lại được phong làm Cách Cách, lòng Thái Hậu có sự kiêu hãnh từ xương tủy, thế nên bà mới không thể ưa nổi Mạc Từ Kỳ.

Mạc Từ Kỳ tuy xuất thân Mạc gia, nhưng chỉ là con tỳ thiếp, tuy đã được nhận nuôi làm Cách Cách, nhưng Thái Hậu vẫn vô cùng khinh thường nàng. Khi Ân Mạc Thần lấy Mạc Từ Kỳ về làm chính thất, nếu không phải có phụ quân cùng mẹ chồng Thái Hậu – Tức là vị Tổ mẫu luôn nâng niu nàng, thì có lẽ nàng đã chẳng thể ngồi ở ngôi vị Thái Từ Phi kia.

Ấm ức chuyện con trai mình phải cưới một đứa là con tỳ thiếp còn chưa đủ, lại nghe tin Ân Mạc Thần còn phải tới tận Mạc gia thuyết phục nó về làm Thái Từ Phi, lòng Thái Hậu càng thêm ghét. Mà Mạc Từ Kỳ sau một lần tiếp xúc với Thái Hậu, bị mẹ chồng gây khó dễ, lại nghe Tổ mẫu mình nói về chuyện Thái Hậu có thành kiến với nàng, từ đó cũng tránh Thái Hậu ra, hai người rất ít qua lại. Mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, quả nhiên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phế

Tuy nàng vẫn thường tránh dây vào Thái Hậu, nhưng hôm nay Thái Hậu lại đưa ra đề xuất chuẩn bị nha hoàn thông phòng cho Ân Mạc Thừa, Mạc Từ Kỳ đứng dậy, chân hơi nhún xuống, cắn môi nói: “Thái Hậu, thần thiếp nghĩ Mạc Thừa mới 11 tuổi, lúc này nó nên chăm lo đèn sách, chuyện nha hoàn thông phòng có lẽ nên để hai, ba năm nữa đi ạ.” Nàng nói hết sức nhỏ nhẹ.

Rầm

Vị trên cao đập tay mạnh, Thái Hậu hiển nhiên tức giận khi nàng phản đối ý kiến của mình, nhất là khi bà lại còn không vừa lòng với nàng: “Ta nói mẫu thân như ngươi chỉ biết đèn sách cho con thôi sao? Ngươi ích kỷ không biết lo cho con vui đùa, chỉ bắt nó học hành. Đã mười một rồi ngươi còn không cho nó chuẩn bị nha hoàn thông phòng, ta nói với ngươi, năm Mạc Thần 10 tuổi ta đã xếp cho nó đến 3 nha hoàn rồi.”

Thái Hậu mắng té tát, nhưng lòng Mạc Từ Kỳ đã định. Nàng nhất định phải phản đối chuyện này. Người khác thế nào cũng được, nhưng Ân Mạc Thừa là con nàng. Hai từ 11 tuổi, nha hoàn thông phòng là cái gì chứ, đầu độc tâm hồn. Hôm nay, nàng nhất định phản đối tới cùng.

Đám phi tần cong môi khế cười, ngồi yên một chỗ xem kịch vui.

“Thái Hậu, cho dù người nói vậy, thần thiếp vẫn thấy nó còn rất nhỏ.” Nàng vẫn như cũ, nói.

Thái Hậu vốn đang tức, nay nghe nàng vẫn phản đối liên tục hơn, lại cho rằng lời mình nói không có uy quyền gì với nàng, bà liền lớn tiếng: “Ngươi được lắm, dám cả gan cãi lệnh ai gia. Ngươi xem ai gia là cái gì hả, quyết định của ai gia, không ai được phép ngăn cản.” Nói xong liền thở hồng hộc, đủ thấy bà đã giận tới mức nào.

Mạc Từ Kỳ mỉm môi. Nàng biết bà đã giận, nói thêm không khác gì đổ dầu vào lửa, hơn nữa còn không thể ngăn được Thái Hậu đưa người tới chỗ Ân Mạc Thừa. Thế nhưng trên đời có một số việc biết rõ cho dù làm là không có kết quả, thậm chí còn chuốc họa vào thân, nhưng vẫn cứ làm.

“Thần thiếp không dám cãi Thái Hậu, chỉ là nó quả thực còn rất nhỏ ạ.”

Quả nhiên, sắc mặt Thái Hậu đã khó coi lại càng khó coi thêm. Bà cầm chiếc chén trà bên cạnh, ném thẳng xuống bên dưới, đích đến của cái chén là nàng.

Choang

Cái chén may mắn không trúng vào nàng, nhưng khi rơi xuống đất, mảnh vỡ của nó lại bắn về phía nàng, một mảnh khẽ đâm vào lòng bàn tay nàng.

Cảm giác tay mình rất, Mạc Từ Kỳ liền đoán ngay ra nguyên nhân, nhưng nàng đến một cái nhíu mi cũng không có. Không phải bởi vì nàng cảm thấy không đau, mà nàng vốn quen dù đau cách mấy cũng không tỏ thái độ gì trước mặt người khác, người thân đã thế, bây giờ lại còn đứng giữa đám phi tần, nàng càng vì thế mà âm thầm chịu đau.

“Lại còn nói không dám? Người đừng tưởng ai gia tai lưng mà nghe không ra? Loại phi tần như ngươi, thực may là Mạc Thần tỉnh táo không phong làm Hoàng Hậu. Cháu ta có loại mẫu thân như ngươi, quả là vô phúc.” Thái Hậu rõ ràng giận đing điem, tàn nhẫn mà cay độc trước mặt bao nhiêu người động chạm tới vết thương của Mạc Từ Kỳ.

Tất cả phi tần, cung nữ, thái giám không hẹn đều nhìn Hoàng Quý Phi của Ân Diệp Thi Quốc. Chỉ thấy nàng sắc mặt lãnh đạm, ngoài ra không tìm ra được biểu cảm nào khác. Người khác khi thấy Thái Hậu tức giận đến mức này, đã vội vàng quỳ xuống cầu xin rồi. Mấy năm làm Thái Hậu, bà lại quen đứng trên đầu người khác, không ai dám làm trái ý bà, nay lại bị cái gai trong mắt mình chọc đến vậy, thấy cái gai này không nói gì, tiếp tục cho rằng cái gai khinh mình, nghiêng răng ken két nói: “Hoàng Quý Phi cãi lại mẹ chồng, phạm vào tội bất kính. Không biết chăm lo cho con trai, dựa vào hai điều này xét thấy đức hạnh không đủ, phế xuống làm Thục Phi, giam lỏng trong cung, không có lệnh ai gia, bất cứ ai cũng không được vào.”

Khi Thái Hậu nói lời này, các phi tần càng mở to mắt nhìn Mạc Từ Kỳ hơn nữa. Nhưng lại lần nữa, bọn họ lần nữa thất vọng.

“Nếu Thái Hậu không còn gì dặn dò, thần thiếp cáo lui.” Cuối cùng nàng mới lên tiếng, sau đó liền đứng thẳng, quay người đi khỏi Vạn Tường Cung. Thái Hậu vì bị chọc cho uất nghẹn, ngay sau đó cũng vào phòng nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Kinh ngạc

Mạc Hi Cung:

“Nương nương...” A Hạ đi vào, khẽ gọi.

Lúc này trong tầm điện không hề có ai. Một mình Mạc Từ Kỳ đang thoa thuốc lên vết thương. Nàng đặt ngửa lòng bàn tay lên, tầm mắt liếc ra ngoài cửa, chỉ thấy ngoài kia một đám thị vệ đang phân chia canh chừng nàng.

Nàng nhẹ giọng nói: “Ta thì không sao, chỉ sợ là làm hại đến các người.”

A Hạ đi tới, nhìn vết thương đã được quấn băng cẩn thận trên tay chủ tử mình, lòng lại khẽ nói: “Nương nương, ngài mới là người đáng thương nhất.”

Bọn họ khổ, cùng lắm cũng chỉ bị người khác khi dễ một chút, lương ít đi một chút. Nhưng chủ tử, ngài luôn dấu diếm mọi việc, đau cách mấy cũng tự mình chịu, ngài mới thực sự là khổ nhất.

Mạc Từ Kỳ hiểu tâm tư A Hạ. A Hạ là người thân cận của nàng, là nô tỳ đã đi theo nàng hơn 20 năm nay, ngay cả những người cổ đại đối với người đi theo mình hơn 20 năm cũng đã có tình nghĩa, huống chi là một Mạc Từ Kỳ tới từ hiện đại, tình nghĩa lại càng sâu sắc. Nàng cầm tay A Hạ, nhẹ nhàng kéo nàng ta ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

“Hậu cung đấu đá tranh giành, ta cũng không thích đối đầu với mấy nữ nhân đó, nhưng người yên tâm, ta không phải sẽ không tranh giành. Cái ta cần chỉ là một chỗ mà người khác không thể dẫm đạp lên mình, không thể khi dễ mình thôi. Thục Phi cũng chưa hẳn là tệ, ít nhất cũng không bị hai người kia ngồi lên đầu.”

A Hạ cup mi mắt: “Nương nương, cho dù sau này số phận của người trôi dạt về đâu đi chăng nữa, nô tỳ vẫn sẽ theo người.”

Mạc Từ Kỳ rút ra trên đầu hai cây trâm, lại bỏ thêm vòng tay, đặt lên mặt bàn: “Người mang ra tiệm đổi lấy tiền cho ta.”

“Dạ, nương nương.”

“Còn nữa, về sau, đừng nhắc tới hai chữ số phận. Ta chưa bao giờ tin vào số phận. Số phận đối với ta mà nói chỉ là lời chối bỏ, lời biện minh của những kẻ không làm chủ được đời mình mà thôi. Cho dù ở vùng đất nơi người kia là cao nhất, một câu có thể quyết định cả đời, ta vẫn sẽ tin, chỉ cần ta có lòng, nhất định mọi chuyện sẽ khác đi.”

A Hạ bị lời nàng làm cho chấn động. Hồi lâu sau, khẽ nói: “Nương nương, nô tỳ lui trước.”

Mạc Từ Kỳ nhẹ gật đầu.

A Hạ vừa đi, thì có người vào.

Nghe tiếng bước chân, nàng không cần nhìn cũng đoán được là ai. Bước chân trầm tĩnh đi tới, dừng trước mặt nàng, họa tiết long đập vào mắt.

“Hoàng Thượng cát tường.”

“Bình thân.”

Mạc Từ Kỳ vẫn có chút không ngờ Ân Mạc Thần lại tới nơi này. Hắn nhẹ nhàng lật bàn tay nàng lên, khẽ chạm vào chỗ đã được băng bó cẩn thận. Có lẽ do động tác hơi mạnh, hoặc do vết thương cũng khá sâu, một ít máu nhanh chóng thấm băng.

Ân Mạc Thần khẽ thở dài, có ý muốn băng bó lại cho nàng. Mạc Từ Kỳ rút tay lại: “Hoàng Thượng, thần thiếp có thể tự làm.”

“Tại sao nàng cứ phải kiên cường tới như vậy?” Ân Mạc Thần hỏi, vừa hỏi vừa nắm bàn tay nàng, cẩn thận tháo băng ra.

Mạc Từ Kỳ không trả lời, không khí rơi vào im lặng.

Sau khi đích thân Ân Mạc Thần băng bó lại vết thương lần nữa, nàng mới khẽ cất tiếng: “Không có ai muốn kiên cường. Chỉ là thần thiếp, không kiên cường không được.”

“Mạc Thừa biết chuyện, lập tức đã quỳ trước Vạn Tường Cung hơn một canh giờ rồi.”

Mạc Từ Kỳ nghe xong, chau mày: “Trời mưa rồi, còn không biết tự chăm lo cho bản thân mình, thật sự không thể yên tâm.”

“Nàng còn không phải giống như nó?” Ân Mạc Thần đầy phiền muộn nói. Sau đó, hắn lại nói tiếp, lần này cao giọng hơn: “Sắc phong cho Thục Phi làm Hoàng Quý Phi.”

Trong phòng lúc này đã có thêm nô tỳ, thái giám. Thái giám Tự An lập tức quỳ xuống dập đầu, kéo theo những người khác, tất cả bọn họ đều nói: “Tham kiến Hoàng Quý Phi.”

Thần sắc Mạc Từ Kỳ lộ rõ vẻ kinh ngạc. Hắn đang làm gì? Sắc phong nàng?

Ân Mạc Thần đứng dậy, vỗ vai nàng: “Câu nói số phận kia của nàng, ta rất thích. Nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sau đó, liền rời khỏi.

Mạc Từ Kỳ ngẩn ngơ, thậm chí còn quên cả việc cung tiễn. Một cảm giác ấm áp len lỏi tận trong tim, môi nàng khẽ nở ra một nụ cười, ánh mắt nhu tình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nàng xứng với mẫu nghi thiên hạ nhất

Ân Mạc Thần rời khỏi Mạc Hi Cung, liền tiến tới Vạn Tường Cung của Thái Hậu. Mục đích là gì thì không cần ai nói hắn cũng có thể rõ rồi.

Từ xa, hắn đã nhìn thấy thấp thoáng bóng hình tiểu hài tử 12 tuổi đang quỳ gối trước cửa điện, bên cạnh là Dương thái giám đang không ngừng nói. Dương thái giám là người bên cạnh Thái Hậu, nên chắc là nói cũng chỉ là đang khuyên Thái Từ trở về Đông Cung.

Hắn ít khi đến Hậu cung, cũng vì ghét cái nơi thoát nhìn yên tĩnh mà bên trong không biết đã dấy nên bao nhiêu sóng ngầm, ghét những nữ nhân ác độc hãm hại người khác, quay ngoắt một cái liền làm như không biết chuyện gì, giả ngây giả ngô.

Thế nhưng, nàng lại không phải như thế. Nàng một thân văn đạm phong khinh, không lời kéo thế lực, không đấu đá tranh giành, không nguy trang giả bộ, chỉ lãnh đạm đứng một bên nhìn mọi việc phát sinh. Đến cả sự tình hôm nay cũng thế, nghe Tiểu Dạ nói nàng từ đầu tới cuối một thân bình thản, không lộ một chút sắc mặt cho dù mình bị phế, hắn mới tới thăm nàng, muốn xem nàng phản ứng thế nào.

Nhưng, nàng vẫn vậy. Những người khác trong trường hợp của nàng chắc sẽ quỳ xuống, khóc lóc cầu xin, không thì giải oan này nọ, riêng nàng chỉ lẳng lẳng ngồi trên ghế. Cũng may, không hẳn là hắn thất bại. Khi hắn khôi phục chức vị cho nàng, nàng cuối cùng cũng mỉm cười, trong con ngươi đen nhánh là đôi mắt thực sự vui vẻ.

Hắn hiểu, khi mình làm vậy, sẽ cùng Thái Hậu xảy ra tranh chấp, nhưng hắn vẫn làm, cho dù kết quả chỉ là một nụ cười nhẹ, hắn vẫn sẽ làm. Hắn cũng nhìn rõ tình cảm mình dành cho nàng, nhưng không nói ra, bởi hắn biết. Hắn biết, nếu nói ra, căn bản Mạc Từ Kỳ cũng chỉ cho là hắn thuận miệng mà nói. Nếu không phải vậy, thì giả sử nàng cũng yêu hắn, thì cuối cùng cũng sẽ là hắn phụ nàng. Hắn biết, tính cách của nàng nhất định muốn chỉ có duy nhất một người phụ nữ là Mạc Từ Kỳ, không cho phép phi tần thiếp thất, mà hắn cũng chỉ muốn có mình nàng, không cần những nữ tử khác. Thế nhưng, ai bảo vận mệnh cho hắn làm Hoàng Thượng? Hắn làm Hoàng Thượng, không thể chỉ có một người phụ nữ.

Một chốc nghĩ mông lung, lúc tỉnh, cũng đã đi gần tới cửa đại điện. Vừa rồi, ngoài nghĩ, còn nói mấy câu kêu Ân Mạc Thừa rồi đi.

oOo

“Nó ngông cuồng không biết trời cao đất dày, không coi ai gia ra gì.” Chỉ nhìn thấy hần, chưa để Ân Mạc Thần cất câu nào, Thái Hậu đã nói trước.

“Tại sao mẫu hậu vẫn mãi không thể hết oán giận cô ấy?” Hần hỏi, giọng rất trầm. Tất cả sự tình hôm nay, hần không tin là mẫu hậu này của hần không giăng bày. Bao năm nay nàng một thân trầm ổn, việc làm tất không bao giờ vượt quá quy củ, thế nên Thái Hậu muốn tìm điểm yếu cũng khó, mà vừa hay Mạc Thừa lại tới tuổi, liền lôi chuyện này ra để giăng bày Mạc Từ Kỳ.

Thái Hậu khép hờ đôi mắt. Đứa nhỏ này rất thông minh, chuyện gì cũng đều bị hần nhìn thấu cả. Tuy vậy, lúc nghĩ ra kế sách bà vốn cũng chỉ định mắng Mạc Từ Kỳ một trận trước mặt phi tần để nàng bề mặt mà thôi, không nghĩ tới nàng phản đối chuyện này mạnh mẽ tới vậy, làm bà lúc đó cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nói không hiểu thuận cha mẹ để phé.

“Nó, không hề xứng với con.” Bà đáp, giọng hừng hờ.

“Người chỉ chăm chăm vào việc nàng ấy do một tì thiếp sinh ra mà thôi. Còn những chuyện khác, luận về thân phận, tướng mạo, tài năng, khí chất, nàng là người xứng với con nhất.”

“Mạc Thần, đừng nói nữa. Con khi đó là hoàng tử tôn quý nhất cả Ân Diệp Thi Cung, một đứa con gái do tì thiếp sinh ra không hề có tư cách xứng cùng với con.”

“Cho dù nàng thực sự do tì thiếp sinh ra, nhưng xuất thân vẫn là nữ nhi Mạc gia, hơn nữa nàng là Kim Nguyệt Cách Cách do đích thân Tiên đế sắc phong, được chính Hoàng Tổ Mẫu của con ngày ngày bồi dưỡng để tương lai làm mẫu nghi thiên hạ.

Một loạt việc của người hôm nay, người có thấy nàng đổi sắc mặt một lần? Đó mới chân chính là mẫu nghi thiên hạ, cho dù gặp nan cũng không đổi sắc, cho dù bị người phé cũng vẫn thẳng lưng lạnh lùng rời khỏi, nàng cho dù xuất thân không huy hoàng nhưng nàng mới xứng với mẫu nghi thiên hạ nhất. Trên đời này không ai không khiếm khuyết.” Ân Mạc Thần lãnh đạm nói tràng dài.

Thái Hậu tức tím mặt. Chính bà cũng biết chỉ duy nhất Mạc Từ Kỳ mới đủ tư cách, cũng đủ khả năng để ngồi lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, sánh vai cùng cừu ngũ chí tôn, nhưng bà thực sự ghét nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chuyện cũ của thái hậu

Chuyện này, lại phải nói thêm về Thái Hậu.

Năm đó Thái Hậu sinh ra, thì trong Vân gia phủ còn có thêm một vị tì thiếp cũng sinh nữa, sinh ra cũng là con gái. Thái Hậu là tiểu thư dòng chính, là đích nữ nên luôn kiêu ngạo, đám tì muội huynh đệ do thiếp thất sinh ra, nàng căn bản không để vào mắt.

Khi đó, người sinh cùng ngày với Thái Hậu là Hạ Văn Văn, là Tử tiểu thư.

Tử tiểu thư Hạ Văn Văn này trời sinh lại ôn nhu, thiện lương, sắc lại có phần hơn Thái Hậu. Luận về tính cách cùng nhan sắc, Hạ Văn Văn chỉ là không có được thân phận đích nữ cao quý như Thái Hậu mà thôi.

Hạ Văn Văn vì nhiều lần giúp dân, rất nổi danh trong kinh thành. Người kinh thành biết nàng cùng tuổi với Thái Hậu, lại còn sinh cùng một ngày một giờ, tất sẽ mang hai vị tỷ muội này ra mà so sánh.

Thế nên, một Hạ Văn Văn ôn nhu, thiện lương, lại xinh đẹp đương nhiên vừa mắt dân hơn một vị ý vào mình là đích nữ mà kiêu ngạo. Thái Hậu luôn coi khinh người khác sao lại cam tâm chấp nhận một người như thế mà lại trên mình được? Từ đó hai người luôn đối nghịch nhau. Phụ thân Thái Hậu thể nhưng lại cưng chiều mẫu thân Hạ Văn Văn hơn, khiến cho ngoài Thái Hậu lại càng hận thêm mẫu thân Hạ Văn Văn, nên tự nhiên cũng ác cảm với những người do tì thiếp sinh ra.

Năm đó Vân gia cháy phủ, kì thực tuy người thân gần như đều chết hết trong đó, Thái Hậu cũng không có nửa điểm thương tâm, ngược lại cảm thấy may mắn. Phụ thân Thái Hậu khá lạnh nhạt với Thái Hậu, mẫu thân Thái Hậu khi đó không ở trong Vân gia phủ, thế nên một loạt đám người mà Thái Hậu ghét bị lửa thiêu, còn mình và mẫu thân thoát nạn, sao bà không vui cho được.

Vậy nhưng không ngờ sau khi cháy phủ thì mẫu thân Thái Hậu lại gặp ám sát, bỏ mạng, kết quả còn lại duy nhất Thái Hậu. Thái Hậu vô vàn thương tâm, Thán Mạc Đế thấy vậy, liền phong nàng làm Minh Thụy Cách Cách, rất được sủng ái.

Thế nên nói đi nói lại, vận khí Thái Hậu cũng rất may mắn. Tuy Vân gia cháy phủ, nằng mất cả phụ thân, mẫu thân, nhưng lại có được một thân phận tôn quý hơn nữa, diệt được kẻ thù không đội trời chung, bà vẫn được lợi rất nhiều.

Mà tổng kết lại thì Thái Hậu vì hận mình là đích nữ mà lại bị một thứ nữ của tì thiếp đứng trên đầu, mới sinh ra hận ý với tì thiếp, luôn cho rằng tì thiếp là loại lăng lo, vậy nên cũng từ đó mà ghét xuất thân của Mạc Từ Kỳ.

Nhưng dù sao, Thái Hậu cũng là người có thể nói lý lẽ. Tuy bà ghét xuất thân của Mạc Từ Kỳ nhưng Mạc Từ Kỳ sinh cho bà một đứa cháu trai, cho dù thế nào cũng không thể đến nỗi chèn ép nàng như vậy, nhưng tạo hóa trêu ngươi, cái vẻ mặt vân đạm phong khinh của Mạc Từ Kỳ, giống y như đúc cái vẻ mặt của Hạ Văn Văn mỗi khi đối đầu với Thái Hậu, đều là một dạng khinh bỉ, coi rẻ. Cho nên, Thái Hậu dường như không quản chuyện Hạ Văn Văn đã chết và Mạc Từ Kỳ không phải Hạ Văn Văn mà nỗi hận Hạ Văn Văn của Thái Hậu gửi đến trên người Mạc Từ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Sầu

Trăng hừng hờ trôi trên bầu trời đêm. Cả hoàng cung âm u, tẻ nhạt, trùm một màu đen u ám. Trong Phụng Hà Điện, Đức Phi tức giận đem hết cung trang nệm vương vãi trên đất, gào thét:

“Tại sao? Tại sao Hoàng Thượng lại hỏi vị cho nàng ta?”

“Tại sao chứ? Ấy vốn dĩ đang thất thế, tại sao?”

A hoàn bên cạnh nàng vội vã tiến tới can ngăn: “Nương nương, người đừng đập nữa, đừng đập nữa...”

Phụng Hà Điện một mảnh hỗn loạn.

Đêm hôm đó, Ân Mạc Thừa tới Mạc Hi Cung.

Mạc Từ Kỳ đang dựa vào trường kỷ, trong tay là cuốn thi thơ, thấy A Hạ bẩm báo vội đặt xuống, thần sắc trên mặt hiện rõ vài tia lo lắng: “Trễ rồi, con còn đến đây làm gì?”

“Mẫu phi, là con hại người...” Ân Mạc Thừa nói.

Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng dặt tay nó ngồi lên trường kỷ, khẽ vuốt tóc: “Con không sai.”

“Nhưng là vì con...”

“Không cần tự trách. Mẫu phi của con làm việc gì cũng đều có tính toán, không phải hôm nay ta vẫn tốt sao?”

“Nhưng...” Ân Mạc Thừa chung quy vẫn còn cảm giác tội lỗi, Mạc Từ Kỳ nghiêm giọng ngắt lời: “Không nhưng nhị gì cả, hài tử của mẫu phi ới, quay về ngủ đi.”

Ân Mạc Thừa tắt hẳn sự lo lắng của mẫu phi, hành lễ: “Con lui trước, người cũng sớm nghỉ đi.”

“Đi đi.”

Ân Mạc Thần lặng lẽ từ bên ngoài Mạc Hi Cung về Càn Thánh Cung, nghe thái giám bẩm báo sự tình ở Phụng Hà Cung, trầm mặc, nhíu mi, rồi lại không nói lời nào đi vào phòng.

Nhìn tấu chương xếp thành từng hàng ngay ngắn, nhìn kiến trúc mỹ lệ, trong lòng hân hoan trống rỗng tới không tả nổi.

Tại sao càng ngày càng vô thức mà nhớ tới nàng? Tại lúc này đây, chỉ muốn gặp nàng?

Nàng, có lúc thì nhu nhược, lúc lại quật cường mạnh mẽ, đôi khi lại thay đổi tới chóng mặt, tại sao lúc nào gương mặt nàng cũng hiện lên trên? Tại sao tại lúc này đây hân thấy tim truyền tới một trận đau đớn khôn nguôi? Sao lại cảm giác không ngủ được?

Nghĩ tới đây, hân liền truyền gọi thái giám mang Đức Phi tới.

Hân ân sủng Nguyên Trà Di, không chỉ vì nàng là con gái người hân cần diệt.

Khuôn mặt nàng hao hao giống Mạc Tử Kỳ, nhiều lúc ở bên Trà Di, hắn cảm thấy mình lại như ở bên Kỳ Kỳ.

Đêm hôm đó, Ân Mạc Thần hoàn toàn đem Nguyên Trà Di coi như Mạc Tử Kỳ, hung hăng đâm vào, rút ra, từng đợt, từng đợt vô cùng mãnh liệt. Trong phòng, tiếng thở trầm trầm của nam nhân cùng tiếng ngân nga đầy kiều mị của nữ nhân không ngừng vang lên.

Đêm đó, Ân Mạc Thần mơ.

Hắn mơ thấy trên đồng cỏ, nàng chạy trước mặt hắn, trêu chọc hắn, hắn chạy đuổi nàng. Hai người chạy giữa những ngọn bông lau, tiếng cười khách khách không ngừng vọng tới.

“Nương nương...” A Hạ nói xong, cẩn thận nhìn sắc mặt Mạc Tử Kỳ.

Lòng Mạc Tử Kỳ giờ này rồi như tơ vò. Mới sáng, người kia còn ân cần dịu dàng hỏi han nàng, tối đã ôm một nữ nhân khác. Không biết tự bao giờ, khóe mắt có chút ươn ướt.

“Ta tới Phật đường.”

Trong Mạc Hi Cung còn có một cái Phật đường. Mùi hương khói nơi đây không làm cho tâm nàng thanh tĩnh đi. Mỗi lần đến đây, tâm tình nàng càng nặng trĩu hơn.

Tiếng niệm kinh vang lên, vang lên rất đều. Suốt buổi tối hôm ấy, Hoàng Quý Phi quỳ trong Phật đường tụng kinh, không hề nói một chữ nào khác ngoài những câu kinh, câu Phật.

Hai người, hai nơi, nhưng tâm tư cứ sao lại đau khổ?

Sao cứ phải hành hạ nhau?

Tình dây dưa đến bao giờ mới chấm dứt?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Kết hợp hài hòa

Hoàng cung hôm qua trải qua một ngày thật đặc sắc.

Tuy mỗi lần nàng tới Phật đường, càng tụng kinh thì tâm càng nặng, nhưng sau khi tụng xong, ngủ một giấc, thì tâm lại thanh thản trở lại...

Mạc Tử Kỳ cảm thi thơ, ngả người ra đằng sau nhắm mắt dưỡng thần. Hậu cung cũng thật nhàn chán.

Mấy tiểu thuyết cung đấu cũng phóng đại quá đi? Một năm thì đến hơn nửa năm là yên bình, chẳng có sóng gì cả. Bất quá, thứ để Mạc Tử Kỳ gọi là sóng thì phải là cháy cung, phi tần tự tử hoặc Hiền Phi xảy thai, Đúc Phi bị phế mà thôi. Nàng chỉ để tâm đến hăm hại nhau của đám phi, đám tần, những vị quý nhân, thường tại, đáp ứng kia nàng căn bản không hề để ý.

Thế nhưng ý nghĩ này rất nhanh liền tiêu tan, bởi A Hạ vào nói rằng Thân Vương Dương Khê và Thi Vỹ Công Chúa của Mỵ Anh Va Quốc tới, Hoàng Thượng nhờ nàng chủ trì mọi thứ. Mạc Tử Kỳ buông sách thờ dài, hai người này đều là đại nhân vật. Hoàng Thượng nhờ nàng chắc cũng vì nàng thân với Thi Vỹ Công Chúa, bày tiệc sẽ ổn hơn.

“Mấy ngày nữa Thân vương cùng Công Chúa tới?”

“Chỉ còn năm ngày nữa thôi ạ.”

Mạc Tử Kỳ nhũn mi? Năm ngày? Sao nhanh thế? Tuy vậy, nàng phát tay: “Ta biết rồi, lui xuống đi, ta sẽ từ từ sắp xếp.”

“Dạ, nương nương.”

Năm ngày sau:

Dương Khê Thân Vương cùng Thi Vỹ Công Chúa ở tại Trộn Lộ Cung. Tiệc đón gió tẩy trần được tổ chức vào buổi tối ở Minh Hạ Điện. Vì hai người này là từ quốc khác tới, nên tiệc phi thường to, người tham gia đều là nhân vật không nhỏ. Hậu cung từ phẩm Tần là được tham gia, nhưng có tới 2 vị Phi lại nói ốm không tham gia, kết quả là còn 8 người tính cả nàng. Hiền Phi thế nhưng vẫn vác bụng bầu đi. Thái Hậu nói thân thể không khỏe không ra

được nhưng mọi người đa phần đều nghĩ có lẽ do chướng mắt nàng nên không tới. Quan viên từ nhị là được tham gia, còn mang theo cả gia quyến. Tất cả các A Ca, Cách Cách trên 3 tuổi cũng đều có mặt đông đủ.

Hoàng thượng ngồi trên đài cao. Bên phải là Phụng vị của Hoàng Hậu nương nương, nhưng tất nhiên bị bỏ trống. Bên trái là ghế quý phi của nàng. Đằng sau là Phi, rồi tới Tần. Ở dưới bên phải là Dương Khê Thân Vương, Thi Vỹ Công Chúa, theo sau cũng là vài vị vương gia. Ở dưới bên trái là A Ca, ngồi đầu tất nhiên là Thái Tử Ân Mặc Thừa. Cách Cách thì đa phần đều ngồi bên dưới với các tiểu thư thế gia mà mình quen biết, cũng có tiểu Cách Cách ngồi trong lòng mẫu phi. Quan viên cùng gia quyến đều ngồi bên dưới, bàn được xếp thành bàn tròn.

Không khí man mát, có chút gió. Bầu trời lại thanh, giữa Minh Hạ Điện một bầu không khí nói cười rộn ràng, liên tục có tiếng tụng niệm. Đoàn ca múa ở giữa điện cũng vô cùng uyển chuyển, chỉ là điệu múa có phần phổ biến, xem chán ngắt. Thi Vỹ Công Chúa ngồi lạc giữa đám nam nhân, không can dự được chính sự gì cả, liền đề xuất, xin Hoàng Thượng cho phép nhảy một điệu múa.

Thế nhưng nàng nhảy điệu múa thì thôi đi, vậy còn kéo cả Mặc Từ Kỳ đi vào.

Năm xưa khi Mặc Từ Kỳ là Thái Tử Phi, trong một lần theo Tiên đế xuất gia vi hành, quen Thi Vỹ Công Chúa kém mình 7 tuổi. Thi Vỹ Công Chúa thấy nàng hào sảng, không câu nệ quy tắc, liền đem nàng thành tỷ tỷ của mình, hai người rất thân nhau.

Thi Vỹ Công Chúa nhảy, nhờ nàng đánh một khúc đàn. Đám đông người nhất thời tĩnh lặng lại, xem hai vị quý nhân cùng trở tài. Hậu cung tất cả mọi người gần như đều nhìn chăm chăm vào nhân vật gây sóng gió vô cùng – Hoàng Quý Phi.

Thi Vỹ Công Chúa thay ra xiêm y màu trắng. Nàng ấy hai tay cầm lụa vung vẩy, thân thể uyển chuyển mà nhẹ nhàng, xuất ra từng điệu múa lưu loát như nước chảy mây trôi. Mà nàng – một thân cung trang màu tím nhạt, tóc thả xõa, chỉ túm vài lọn lên rồi cài bằng trâm ngọc như Thi Vỹ Công Chúa, lẳng lặng ngồi một bên đánh đàn tranh. Trên sân khấu nhất thời có hai loại không khí.

Một bên uyển chuyển, bóng trắng như câu hồn đoạt phách, nổi bật, sáng chói trong đêm đen. Một bên lại thân áo tím như muốn hòa mình vào bóng tối, lẳng lặng ngồi đàn, gương mặt vẫn đậm phong khinh. Hai người mỗi người một vẻ, hoàn toàn thu hút người nghe.

Dựa theo điệu múa của Thi Vỹ Công Chúa, tiếng đàn lúc nhanh lúc chậm, lúc êm ả như dòng sông hiền, lúc réo rắt như gió giật, hai người tuy mỗi người một vẻ nhưng kết hợp với nhau lại hòa hợp tới lạ, tạo thành một màn biểu diễn xuất sắc.

Kết thúc, Hoàng Thượng là người đầu tiên mở lời: “Hay lắm, trẫm chưa từng thấy tiết mục nào hay như vậy.”

Nàng đứng dậy, nhún chân: “Đều nhờ Thi Vỹ Công Chúa múa giỏi, thần thiếp bất quá chỉ phụ trợ thôi.”

Thi Vỹ Công Chúa trở về chỗ, Dương Khê Thân Vương cười ha hả: “Hoàng Quý Phi quá lời rồi, cầm nghệ của Quý Phi mới thực cao tay.”

“Đa tạ Thân Vương khen ngợi.” Nói xong, cũng nhẹ nhàng trở về chỗ.

Minh Hạ Điện vì tiết mục mà không khí lại càng thêm sôi động. Nàng ngoảnh mặt liếc mắt nhìn Hiền Phi cùng Đức Phi, nở nụ cười trên môi.

Hiền Phi và Đức Phi thấy vậy càng tức hơn. Dựa vào cái gì mà ở đâu ả ta cũng đều tỏa sáng được, còn bản thân mình chỉ có thể đứng mà nhìn thôi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Kỳ nhi, ta rất nhớ nàng

Sau tiết mục, các ca kỹ lại múa tiếp nhưng hiển nhiên không khơi dậy được hứng thú nữa. Thêm được nửa canh giờ nữa, thì tiệc tàn, mọi người lục đục bắt đầu cáo từ trở về.

“Nương nương, người tìm gì?” A Hạ thấy nàng hét quay trái lại quay phải, nhỏ giọng hỏi.

“Khăn tay ta chẳng biết rơi đâu rồi. Mấy người về cung trước đi, ta đi tìm.”

“Nương nương, để nô tỳ đi là được rồi, một mình người đi đêm nguy hiểm lắm.” A Hạ vẫn nhẹ giọng.

Mặc Từ Kỳ nhíu mi, sau đó vẫn kiên quyết nói: “Không được. Khăn đó là Thi Vỹ Công Chúa tự tay thêu tặng ta 5 năm trước. Mai cô ấy chắc chắn tới Mặc Hi Cung, ta nhất định phải tìm.”

A Hạ thấy nàng kiên quyết như vậy, lấy đèn từ tay một a hoàn khác: “Nương nương, vậy nô tỳ đi với người.”

“Được.”

“A Hạ, A Hạ...” Đã hơn một khắc, Mạc Từ Kỳ đứng dậy đi khỏi cái đình. A Hạ nói nàng ngồi đây nghỉ một chút, nàng ấy sẽ đi tìm tiếp, một khắc sau nếu không thấy sẽ quay về đón nàng cùng đi. Nhưng thời gian một khắc đã sớm qua, người vẫn chưa thấy.

Hai lần mi Mạc Từ Kỳ nhẹ nhàng rung động, trong lòng dấy lên bất an. Nàng dù có thể nào cũng là nữ tử, quanh đây âm u, nàng tuy không mê tín nhưng lại tin có ma. Cái không khí âm u này nàng một giây cũng không một ở lại.

Nghĩ liền làm, nàng đi về phía nơi A Hạ vừa đi.

Con đường lát đá khá nhỏ, Mạc Từ Kỳ đi gần nửa canh giờ, không khí không còn âm u nữa, nhưng lại vô cùng tĩnh mịch, hai bên lại gần như tối đen, chỉ có ánh trăng.

Nàng dừng lại trước ba ngã rẽ. Liếc qua trái, lại nhìn phải, vô tình thấy được vòng ngọc của A Hạ.

Hai tay nắm chặt lại, Mạc Từ Kỳ nhắm mắt, lòng phân vân không biết nên đi tiếp hay dừng lại. Cuối cùng, nàng chọn đi tiếp, đi về hướng vòng ngọc rơi. Có người cố ý rắc cho nàng.

Chưa đầy nửa khắc, tới một cái đình nhỏ khác. Từ cái đình nhỏ này có thể nhìn về phía hồ Hạ Môn nước màu ngọc bích, nhìn trên trời vừa vặn sẽ ngắm thấy mặt trăng tròn vành vạnh.

A Hạ bị người đáng ghét, dựa vào bên một cái cột trong đình. Nàng ngẩng đầu nhìn, là một nam tử đang đứng trong đình, quay lưng về phía nàng ngắm trăng.

Nhận thấy ánh mắt của nàng, người nọ quay lại.

Trăng di chuyển vào một đám mây mỏng, trong khoảnh khắc ấy, nam tử quay lại, ánh trăng chiếu lên gương mặt cương nghị, tôn lên vẻ uy nghiêm. Mà mắt Mạc Từ Kỳ, sau khi nhìn thấy, liền sụp mí, lòng rối bời.

“Kỳ Nhi, ta rất nhớ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Trái cấm năm xưa

“Thân vương gia, chuyện giữa hai chúng ta đã kết thúc rồi.” Mạc Từ Kỳ hoàn hồn, cố gắng giữ bình tĩnh nói. Người đứng trước mặt nàng lúc này đây là Dương Khê Thân Vương – Một trong hai khách quý ngày hôm nay.

Dương Khê Thân Vương cùng Hoàng Thượng thân thiết vô cùng. Năm xưa khi Hoàng Thượng còn là Thái Tử, nàng cùng Ân Mạc Thừa theo Tiên đế đi vi hành. Lúc vi hành, Thái Tử quen Dương Khê Thân Vương, nàng thì quen Thi Vệ Công Chúa.

Không ngờ cuộc vi hành chỉ có mười lăm ngày, mà lại có chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra.

Hào hữu của phu quân mình, Mạc Từ Kỳ tất gặp Dương Khê Thân Vương. Tiên đế lại đột nhiên muốn đi săn, thế nên thành ra xuất cung tới một tháng. Còn ba ngày nữa là về, thế nhưng Tiên đế cùng Ân Mạc Thừa, còn thêm hai ba vị Hoàng Tử, cả Dương Khê Thân Vương đột ngột mất tích.

Cả trường sân loạn hết cả lên. Khi đó, Mạc Từ Kỳ không ở trong lầu, nàng lại tìm một gốc cây, nhẹ nhàng thổi tiêu. Vừa thổi tiêu, vừa ngắm trăng, ngắm sông.

Tiêu đang thổi giữa chừng thì nước sông trước mặt nàng lay động, Dương Khê Thân Vương một thân y phục ướt sũng nhảy lên mặt đất.

Nàng kinh ngạc, vội bỏ tiêu, chạy tới hỏi han tình hình, chỉ là không ngờ, Dương Khê Thân Vương trúng xuân dược. Mà càng không ngờ, số lần nàng gặp Dương Khê Thân Vương chỉ có hai, ba lần, thế nhưng trong lúc trúng xuân dược, Dương Khê Thân Vương lại nói, hắn ta lỡ yêu nàng.

Nàng bị tin này làm cho chấn động, lại càng thêm dấy dựa thoát khỏi Thân Vương, thế nhưng sức nàng sao độ lại được?

Và rồi, dưới ánh trăng đêm đó, đã xảy ra chuyện gì tiếp theo thì mọi người hẳn đoán được.

Dương Khê Thân Vương ngủ say, chỉ còn mình nàng run run bên bờ hồ, y phục lộn xộn, tóc tai rũ rượi.

Nàng xuyên từ hiện đại tới, tư tưởng tuy có chút thoáng hơn, nhưng sao mà chấp nhận nổi loại chuyện này.

Thế nhưng, nàng không thể tiếp tục ở lại nơi đây một giây, nếu không rất nhanh sẽ bị phát hiện. Vậy nên, nàng nhanh chóng nương theo ánh trăng chạy trốn, đến một nơi khá xa, mới nhìn lại bộ dạng bản thân mình.

Tóc tai rũ rượi, nàng liền dứt khoát vứt hết trâm cài xuống, nhanh chóng vấn lại một kiểu đơn giản. Quần áo xốc xếch, rất nhiều vết rách, nàng cắn môi nghĩ cách, bỗng nghe thấy tiếng Ân Mạc Thần. Lúc đó, nàng liền nhảy xuống sông, cõi đồ ra, lớn miệng kêu cứu.

Ân Mạc Thần nghe tiếng nói quen thuộc, nhanh chóng phi ngựa tới, thấy nàng đang vùng vẫy liền lao xuống cứu.

Khi đó, tóc nàng đã ướt, dính hết vào nhau, còn y phục đã cõi ra hai lớp rách to, chỉ còn một lớp mỏng manh, Ân Mạc Thần thấy vậy liền nhanh chóng khoác cho nàng áo bào, lại sốt sắng hỏi han, đưa nàng về lâu, gọi thái y tới.

Mọi người mất tích rồi cuộc trở về, phần tại sao nàng lại không biết, chỉ biết bản thân đã không để ai phát hiện chuyện đêm đó mà thôi. Ngày về, Dương Khê Thân Vương lên nhét nàng một bức thư. Khi lên kiệu, nàng mới mở ra, trong đó vốn vẹn mấy chữ: “Là ta có lỗi với nàng.”

Hơn một tháng sau, phát hiện bản thân có dấu hiệu mang thai, nàng lên lút nhân lúc hồi phủ, mua một gói thuốc phá thai. Khi đó nàng mặc kệ bản thân có thực sự mang thai không, không dám gọi thái y, cứ vậy mà uống thuốc phá thai.

Nàng phá thai, khi nhìn máu chảy ra, nàng đã biết bản thân thực sự có thai. A Hạ tưởng nàng tới kì, liền lạng lẽ chuẩn bị cho nàng nhiều thuốc bổ, nước đường ấm.

Mà cũng vì lần phá thai này, thái y chuẩn đoán, thân thể nàng từ nay về sau không bao giờ có thai được nữa. Mà cũng bởi vậy, đã mấy năm nay, Ân Mạc Thần chưa hề động qua thân thể nàng.

oOo

Hồi ức dội về như thác lũ, chuyện trái luân thường đạo lý đêm ấy hiện rõ mồn một trong kí ức Mạc Từ Kỳ, lòng nàng sợ hãi không thôi.

“Kỳ Nhi, nàng biết không? Ta nghĩ sau khi về, mình sẽ không nghĩ tới nàng nữa, thế nhưng ta lại càng thêm nhớ nàng hơn. Kỳ Nhi, ta nghe nói nàng sống trong cung cô đơn tịch mịch, ta đã sắp xếp rồi, chỉ cần nàng gật đầu, ta hoàn toàn có thể giúp nàng trốn khỏi cung, theo ta về Mỵ Anh Va Quốc.” Dương Khê Thân Vương nhìn nữ tử trước mặt, giọng trầm trầm, ngữ điệu lại ôn nhu nói.

“Thân vương, chuyện năm đó xin coi như chưa từng xảy ra.” Nàng nói dứt lời, liền quay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đi hay ở ?

Mạc Từ Kỳ sau khi về cung, tâm mới hoàn toàn bình tĩnh. Hồi ức năm đó dội ào vào trí óc nàng như dòng nước lũ, từng kí ức rõ nét đến lạ. Đúng như người ta nói, khi kí ức càng rõ rệt, thì càng tàn nhẫn hơn.

Nàng phản bội lại phu quân mà bản thân nhất mực yêu thương, dù cho đêm đó có là do nàng không đủ sức chống cự lại nam nhân to khỏe như Dương Khê Thân Vương, nhưng lý do đó không thể phủ nhận một điều, nàng đã nằm dưới thân một nam nhân khác. Tuy lúc đó nàng cũng đã sớm không còn trinh tiết, trinh tiết đã dâng tặng Ân Mạc Thần, nhưng thân thể bị người khác động vào, nàng cho dù không còn nguyên vẹn nữa, thì thân thể cũng rất dơ bẩn. Nàng đã từng là hoa lan trắng muốt cao quý, giờ, Mạc Từ Kỳ này là hoa lan héo úa. Hoa lan cao quý ngày xưa, tất cả chỉ là đã từng mà thôi...

Thế nhưng cho dù bản thân đã phản bội lại người mà mình yêu thương, nhưng tình cảm của nàng chưa bao giờ thắng lý trí. Nàng đã từng nghe người ta nói, tình cảm chỉ như gói muối trong tô mì tôm. Không có gói muối, tô mì tôm đó vẫn ăn được, chỉ là hơi nhạt mà thôi. Ân Mạc Thần, cũng không phải là nam nhân nàng yêu đến chết đi sống lại. Nàng từng đọc nhiều tiểu thuyết, nữ chính yêu nam chính, cho dù không yêu đến mức coi nam chính là cả tính mạng thì cũng không thể chấp nhận việc bản thân mình bị người khác xâm phạm, cả ngày chỉ đòi tự tử, còn nam chính thì mệt nhọc đi dỗ dành, nói là mình không để tâm này nọ... Vậy nhưng, nàng cho rằng, bản thân mình bị người khác chạm tới, cứ đòi chết đi không phải là cách giải quyết tốt. Hơn nữa, Ân Mạc Thần cũng đâu phải chỉ có mình nàng, cho dù nàng từng một lần lầm lỡ, cũng không thể chỉ vì yêu mà chết đi được. Cho nên tất cả sự việc, nhìn lại, cũng chỉ có thể nói gọn vào mấy chữ: “Ông ăn chả, bà ăn nem” mà thôi.

Dương Khê Thân Vương đề cập với nàng, nói chỉ cần nàng gật đầu, hẳn ta có thể mang nàng đi khỏi Ân Điện Thi Quốc, rồi xa chốn hậu cung tịch mịch lạnh lẽo, tranh đấu ta sống người chết này. Nàng rốt cuộc là có nên đồng ý hay không?

Đi, thì có lẽ nàng sẽ không phải suốt ngày đề phòng, không phải nghe tin người mình thương triệu nữ nhân khác thị tẩm, không phải nhìn những đứa con riêng của phu quân mình nữa. Vậy nhưng, nàng sợ. Không phải sợ bị bắt, mà là sợ đi rồi viễn cảnh cũng sẽ không tốt đẹp gì nữa. Bởi, lỡ như Dương Khê Thân Vương chỉ là vì chưa có được nàng nên mới muốn, nếu có được nàng rồi thì sẽ vứt bỏ nàng thì sao? Trong lịch sử Trung Quốc nàng từng đọc qua, có Vệ Tử Phu lúc ban đầu ở phủ Bình Dương Công Chúa, sau được Hán Vũ Đế thị tẩm thì được ông đem từ phủ Bình Dương Công Chúa về cung. Ai cũng nghĩ bà sẽ được sống tốt hơn, nhưng kết cục thế nào? Hán Vũ Đế không quan tâm bà, cho nên nhân lúc có một đám cung nữ xuất giá, bà mới xin đi theo. Cung nữ xuất giá, thường được vua nhìn mặt. Hán Vũ Đế sau khi nhìn mặt bà, thì nhớ tới bà, mới giữ bà ở lại, từ đó bà mới bắt đầu nhận lại chuỗi

ngày được ân sủng. Nàng sợ bản thân giống như Vệ Tử Phu, đến chỗ Dương Khê Thân Vương sẽ bị vứt bỏ, không được quan tâm giống như Vệ Tử Phu khi từ phủ Bình Dương Công Chúa tới Hoàng Cung.

Còn nếu ở lại? Ở lại chốn này, tâm lý lúc nào cũng phải đề phòng. Ở lại đây, nhìn năm tháng trôi qua, nhìn tuổi xuân dần qua, nhìn dung nhan bản thân từng bước từng bước phai mờ. Cuộc chiến ân sủng này, có lẽ nguy hiểm cũng không kém các A Ca tranh quyền đoạt vị, sai một ly là đi một dặm.

Nàng không biết năm đó được Tiên đế phong làm Cách Cách, là may mắn hay là xui xẻo. Nàng không biết mình được chỉ hôn cho Thái Tử, được trở thành Thái Tử Phi, là phúc hay là họa. Nàng không biết mình yêu Ân Mặc Thần, là lương duyên hay là nghiệt duyên. Nếu ai bắt nàng từ bỏ địa vị, từ bỏ thân phận, từ bỏ hết thảy tiền tài vật chất bản thân, đổi lại là cho nàng cuộc sống trời yên biển lặng, nàng sẽ không phút nào do dự, nhất quyết sẽ gật đầu đồng ý. Vậy nhưng cuộc sống không có nếu, cuộc sống chưa bao giờ là màu hồng, hiện thực vô cùng tàn nhẫn...

Rốt cuộc nàng nên chấp nhận đi, đặt cược bản thân một lần xem đến chỗ Dương Khê Thân Vương có được sống tốt hay sẽ bị ghè lạnh? Đặt cược vận mệnh bản thân chưa bao giờ là tác phong của nàng, nàng cho dù làm chuyện gì, cũng luôn muốn chữa lại cho bản thân mình đường lui.

Nếu ở, lặng lẽ nhìn sóng gió hậu cung, sống một cuộc đời phi tần chưa biết lưu lạc về đâu, ngày ngày tranh đấu, nàng không thích. Nếu vậy, thì sống một cuộc sống im lặng, không quan tâm hậu cung, để mặc bản thân trôi dạt theo tự nhiên, thì nàng không cam tâm.

Rốt cuộc nàng nên đi, hay nên ở lại?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nơi nào cũng gọi đến

Quá phiền não, Mạc Tử Kỳ tự tay đốt nến lên, mặc cho trời đã khuya, dưới ánh nến vàng trải ra tờ giấy Tuyên Thành, lại mài mực, cầm bút lông lên, nắn nót viết.

Trước đây nàng thực sự cảm không nổi mấy cái bút kiểu này vì dùng quá quen bút bi hiện đại. Thế nhưng vì sau khi làm Thái Tử Phi, bị thất sủng, ở trong tâm điện quá chán, nên dần dần học cách cầm bút, viết chữ. Cứ mỗi khi nào có chuyện buồn phiền hoặc tâm không tĩnh đều lấy bút ra viết. Thói quen đã mấy năm, nàng nghĩ bản thân đã thực sự trở thành thực nữ nơi cô đại mềm dịu ôn nhu chứ không còn là nữ hiện đại nghịch ngợm leo trèo. Hoàn cảnh quả nhiên tác động quá lớn tới tính cách của con người.

Nàng cảm thấy tính cách bản thân quá mâu thuẫn. Lúc thì mềm yếu, lúc lại kiên cường. Lúc nhu nhược, lúc mạnh mẽ... Nhiều khi nàng nghĩ phải chăng mình mắc chứng tâm thần phân liệt?

Nàng viết lên một chữ “tĩnh” rất to. A Hạ nói, chữ nàng vừa nhìn thoáng qua thì mềm mại, nhìn thêm một, hai lần nữa lại thấy ần ần nét kiên cường. Nàng chẳng biết có đúng không nữa bởi nàng không có cái khả năng từ nét chữ đọc ra mấy cái tính từ để hình dung về chữ viết. Tuy vậy, nàng cũng cảm thấy chữ bản thân viết ra rất đẹp.

Cái khăn có lẽ đã mất, ngày mai Thi Vệ Công Chúa đến nên tặng quà tạ tội. Vòng cổ, khuyên tai, trâm thi có lẽ bỏ đi, nàng ấy là Công Chúa, mấy thứ đó nhiều không kể xiết. Nàng cùng Thi Vệ Công Chúa rất thân, tặng đồ nên thiên về tâm ý hơn.

Mày liễu nhũ lại. Chẳng lẽ giờ nên tặng nàng ấy trâm chử? Thứ này cũng không được, tặng nàng ấy thứ này chỉ sợ bị cười chê thôi. Chữ nàng đẹp cách mấy cũng không thể sánh lại Thi Vệ Công Chúa. Cô muội muội này vì điều đó mà không ngừng cười nhạo, luôn trêu đùa chữ nàng so với người kém mình tới bảy tuổi còn xấu hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mạc Tử Kỳ tới gần tủ, luồn tay vào lấy ra một hộp gỗ, mở ra, cảm lên một túi hương còn rất mới.

Túi hương màu trắng, thù hình một đôi uyên ương đứng đối nhau. Màu trắng ánh lên vẻ nho nhã, sạch sẽ, uyên ương lại tượng trưng cho mong ước hạnh phúc. Thứ này là nàng mới thù cách đây không lâu, ngay cái ngày mà Ân Mặc Thần tới thăm, lặng lẽ băng bó cho nàng.

Nàng mở túi, bên trong là một dải băng trắng dài thắm ít máu. Kê ra thì hơi ấu trĩ, nhưng đây là dải băng mà khi đó Ân Mặc Thần tự tay cầm lấy, quấn vào vết thương của nàng. Sau khi hấn đi, nàng đã tháo băng này ra, cất cẩn thận. Túi hương cùng dải băng này vốn định giữ lại, nhưng bây giờ quyết định tặng túi cho Thi Vệ Công Chúa nên nàng bỏ dải băng vào hộp gỗ, cầm túi hương đi tới đầu bàn. Gấp lại giấy Tuyên Thành còn đang trải dài, lục ra một bộ kim chỉ, ngồi sửa lại túi hương, thù thêm vài cành hoa đào. Dù sao có mỗi đôi uyên ương cũng quá đơn điệu. Túi này khi ấy nàng thù một mình đôi uyên ương, với ý nghĩ cho dù không có tiền tài vật chất, chỉ cần có Ân Mặc Thần ở bên một lòng yêu mình là đủ thế nên mới chỉ có độc một đôi uyên ương. Nhưng tặng cho Thi Vệ Công Chúa, sao có thể đơn giản như vậy, phải thêm vào vài họa tiết, nếu không hết bị chế nhạo chữ xấu lại còn bị cười chê thù kém.

Thêu xong, đã là một canh giờ sau. Nàng cất cẩn thận túi hương, nhìn quanh căn phòng với ánh nến le lói, lòng âm thầm thở dài. Rốt cuộc tại sao nhìn đi quanh phòng này, rõ ràng là phòng nàng, mà nơi nào cũng gọi đến Ân Mặc Thần chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tình thế khó xử

Tên thật của Thi Vũ Công Chúa là My Vũ Nghi nhé.

“Xin lỗi, để Công Chúa chờ lâu rồi.” Mạc Từ Kỳ vén rèm, một thân lục y màu nhạt bước ra. Vì tối qua nàng thức khuya, khi lên giường lại trần trọc không ngủ được nên gương mặt có phần mệt mỏi. Tuy vậy sau khi tô son điểm phấn thì đã che lấp được nét mặt ấy.

Hôm nay tóc nàng vẫn một kiểu cầu kỳ, vốn đã nặng đầu, lại phải cài thêm mấy cây trâm vàng bạc, vì vậy mà bước đi chậm rãi, toát ra khí chất ung dung, nhẹ nhàng. Y phục màu lục thêu cánh hoa sen giản đơn, tôn thêm cho nàng vài phần thanh nhã. Đơn giản của trang phục cùng mái tóc cầu kỳ kết hợp vào với nhau, tưởng mâu thuẫn mà lại hòa hợp tới lạ.

Thi Vũ Công Chúa một thân hồng y, tà váy trang trí họa tiết vòng cung, quần lụa màu đỏ làm mỗi bước đi của nàng thêm uyển chuyển. Mái tóc đơn giản, nhã nhặn kết hợp cùng vòng cổ ngọc trai tinh tế. Cả người lịch thiệp nhưng vẫn không mất phong thái quý tộc của một công chúa.

Thấy nàng, Thi Vũ Công Chúa đứng dậy. Mạc Từ Kỳ cũng không có ngồi lên ghế chủ tọa, lại chỗ nàng, thân thiết cầm tay ấn nàng xuống rồi ngồi ghé bên cạnh. Bất giác ánh mắt Thi Vũ Công Chúa liếc về phía đám a hoàn, nàng phát tay ra hiệu cho bọn họ lui.

Một dàn a hoàn đi hết, trong đại sảnh còn hai người. Lúc này, Thi Vũ Công Chúa rút tay ra, lạnh lẽo nói: “Tỷ tỷ, muội xin lỗi.”

Mạc Từ Kỳ nghe vậy, ngăn người: “Nghi Nghi, có chuyện gì?”

“Lần này muội sang đây, là vì hoàng huynh nói, muốn nhân dịp sinh thần của Thần ca sắp tới, tặng muội cho Thần ca. Tỷ tỷ, muội xin lỗi.”

Nàng khẽ chau mày. Hơn một tuần nữa là tới sinh nhật Ân Mạc Thần, Hoàng Đế My Anh Va Quốc mới lên ngôi năm ngoái, là hoàng huynh của Thi Vũ Công Chúa. Mẫu thân hai người này luôn đấu đá, Hoàng Đế chắc chắn không vừa mắt My Vũ Nghi. Thế nên mới cố tình đẩy My Vũ Nghi sang Ân Điện Thi Quốc, trở thành phi tần Ân Mạc Thần, ít nhiều cũng muốn chia rẽ tình tỷ muội hai người.

Vũ Nghi không thấy nàng nói gì, lại cảm thấy mình càng thêm có lỗi, nước mắt lăn: “Muội xin lỗi. Muội biết tỷ thích Thần ca, nhưng muội thật sự hết cách rồi, thật sự hết cách rồi. Dương thúc thúc nói sẽ sắp xếp cho muội trốn đi khi tới biên giới, nhưng không ngờ tên Hoàng Đế kia đã sớm phòng bị, phái rất nhiều người giám sát chúng ta. Tỷ tỷ, muội xin lỗi, thật sự xin xin lỗi.”

Mạc Từ Kỳ lúc này cũng không tiện biểu lộ tâm trạng, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vai an ủi, lại kéo My Vũ Nghi đứng dậy, ôm nàng vào lòng: “Thân bất do kỷ, vấn cũng đã thành thuyền, đừng khóc nữa. Dù sao có thêm muội, ít nhất ta cũng có người bầu bạn, đỡ cô đơn, không phải sao?”

My Vũ Nghi không nói nữa, nhưng nàng ôm chặt Mạc Từ Kỳ, khóc thêm một hồi, cuối cùng mới buông tay, ngẩng gương mặt đã sớm đầm lệ: “Tỷ, thực sự không trách muội chứ?”

“Chẳng phải tỷ tỷ của muội đã nói rồi sao? Thân bất do kỷ, không thể trách được.”

Thi Vũ Công Chúa cúi thấp mặt, nàng thấy xấu hổ khi dùng chung phu quân với tỷ tỷ mà mình luôn yêu mến, nhỏ giọng: “Muội đi trước, ngày khác lại tới tìm tỷ.”

“Ân, đi cẩn thận.”

Bóng dáng My Vũ Nghi khuất dần sau cánh cửa, Mạc Từ Kỳ cảm giác nỗi đau áp ủ đang lan khắp toàn thân, nàng bước tới tràng kỷ, thẫn thờ.

Dương Khê Thân Vương từng có Vương Phi, thế nhưng vị Vương Phi này lại không sinh được con, Dương Khê Thân Vương nể gia tộc nhà gái, đã đưa đơn hòa ly. Tới bây giờ, vị trí Dương Khê Thân Vương Phi vẫn còn trống. Dương Khê Thân Vương từng không dưới một lần nói, hẳn chờ nàng ngồi vào vị trí đó.

Nàng chỉ sợ Vũ Nghi gả sang đây không phải là chủ ý của Hoàng Thượng My Anh Va Quốc mà là chủ ý của Dương Khê Thân Vương mà thôi. Đối với tên Hoàng Thượng kia thì có thể nhờ đi một cái gai, đối với Dương Khê Thân Vương, thì có lẽ hẳn ta muốn dả kích tình thân nàng.

Nếu tên Hoàng Thượng kia thực sự phái người giám sát, thì Dương Khê Thân Vương sao có thể nói là ta đã sắp xếp cả, chỉ cần nàng đồng ý thì sẽ mang nàng rời Ân Điện Thi Quốc chứ?

Dương Khê Thân Vương, người cố tình đẩy ta vào tình thế khó xử. Rồi đi thì lu luyến, hơn nữa Ân Mạc Thừa nàng mang nặng đẻ đau, tình mẫu tử này làm sao có thể dứt? Nhưng nếu ở lại, thì là khó cho cả nàng lẫn My Vũ Nghi.

Mạc Từ Kỳ cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tâm tư

Càn Thánh Cung:

Ân Mạc Thần một thân long bào, ngồi trên tràng kỷ, đưa hai tay day day thái dương. Đoạn, hần mở hộp gỗ bằng nửa chiếc gương bên cạnh ra, trong hộp gỗ chất đầy thư, đều viết mấy chữ “Hoàng Quý Phi”

Ba năm trước hần phái ám vệ bên cạnh nàng. Cứ mỗi cuối ngày, ám vệ đều sẽ gửi thư cho hần. Nói trắng ra, chính là vừa bảo vệ vừa giám sát.

Bức thư này là hoạt động ngày hôm qua của nàng, thế nhưng tối qua nhiều chính sự, nay hần mới mở xem. Trong đó, đề cập đến việc gấp gáp của nàng và Dương Khê Thân Vương.

Nàng và Dương Khê Thân Vương rốt cuộc có chuyện gì? Chuyện xưa người đừng nhắc tới nữa? Chẳng lẽ nàng hồng hạnh vượt tường? Hần không nghĩ vậy. Chỉ có điều, chuyện hần bận tâm nhất, là lời đề nghị “Chỉ cần nàng gặt đầu, ta sẽ dẫn nàng ra khỏi Ân Điện Thi Quốc” kia.

Nàng sẽ lựa chọn thế nào? Nếu nàng gật đầu nói muốn đi, hần có nên ngăn cản nàng lại? Thả nàng, hần không nỡ. Giữ lại, hần sợ về oán trách của nàng. Nếu nàng thực sự đồng ý, hần là nên tôn trọng quyết định của nàng, buông tay nàng chăng? Hậu cung trùng trùng sóng gió, người lừa ta gạt, nàng cô đơn không ai bên cạnh, Thái Hậu cũng không vừa mắt nàng, tất thấy hần đều biết. Buông tay cho nàng đi, có lẽ là giải thoát cho nàng. Hần biết nàng tuy người tại đây nhưng tâm không ở đây. Nàng muốn sống yên bình, có một căn nhà gỗ nhỏ nhỏ giữa một nơi cỏ xanh bát ngát, nuôi một con mèo, sáng ngắm mặt trời mọc, chiều ngắm mặt trời lặn, tối nằm trên bờ cỏ ngắm sao. Cũng chính vì biết nàng muốn cuộc sống như vậy, nên hần cũng nghĩ, có lẽ, nàng sẽ chọn đi.

Vậy nhưng hần không cam tâm. Mất đi nàng, hần thực sự không cam tâm. Nàng với hần đã là phu thê mười mấy năm nay, trong lòng nàng hần không có một chút vị trí nào sao? Mười mấy năm chứ đâu phải một hai tháng, lại còn có Ân Mạc Thừa nữa, nàng vẫn sẽ dứt áo ra đi không lưu luyến sao?

Hần thở dài, cất phong thư vào trong hộp gỗ, cài khóa cẩn thận, rồi đứng dậy, đi tới giường. Ánh nến hắt bóng hần lên tường hồng, tuy chỉ là bóng nhưng vẫn ảm ảm khí chất uy nghiêm của một bậc cửu ngũ chí tôn, ấy vậy mà sao bỗng cảm giác cô đơn đến lạ lùng...

oOo

Hần – Dương Khê Thân Vương nổi danh Mỹ Anh Va Quốc. Tiên đế sủng ái hần hết mực, quyền hành của hần có thể khuynh đảo triều chính, chọc vào hần là họa sát thân.

Mỹ nhân khắp thiên hạ hần ngắm đều đã chán, cứ ngỡ cả đời mình chỉ làm một Vương gia giàu sang sung túc, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa từng có chuyện gì làm hần áy náy, hối hận. Vậy nhưng, cho tới khi gặp nàng, tất cả đều đã khác.

Nàng không thể nói là mỹ nhân sắc nước hương trời. Tuy vậy ngũ quan nàng hài hòa mang cảm giác dễ chịu, cả người tỏa ra khí chất mềm mại, là dạng hiền thể lương mẫu. Nhưng hồng trần này nữ nhân như vậy đâu phải hần chưa từng gặp? Vậy nên hần không để tâm lắm.

Chuyện sau đó, hần thực sự không nhớ rõ, tại sao mình lại rơi vào lưới tình của nàng? Đáp án câu hỏi đó hần đã tìm suốt bao năm nay, nhưng chưa hề một lần tìm ra. Mỗi lần nhìn nàng, tuy đã cố gắng dứt tâm tư, nhưng tình sao có thể nói buông là buông, hần vẫn không tự chủ chú ý mỗi động tác, mỗi nét mặt của nàng mỗi khi nàng xuất hiện.

Nàng xuất thân là tiểu thư của một danh môn, mỗi động tác đều toát vẻ thực nữ. Là Cách Cách, mỗi cử chỉ đều mang phong thái quý tộc, là Thái Từ Phi, lời nói cùng với hành động của nàng đều khéo léo, đối nhân xử thế khôn ngoan. Đối với phu quân, nàng hết mực thương yêu, đối với con, nàng hết sức dịu dàng. Đó chính là nàng, người đã cướp đi trái tim hần.

Đã bao lần hần nghĩ, giả như hần là phu quân của nàng, hần sẽ hạnh phúc biết bao. Chính thể của hần cũng xuất thân từ danh môn, thậm chí còn là con dòng chính chứ không phải dòng thứ, vậy nên sự kiêu ngạo ngấm sâu vào cốt tủy, lúc nào cũng tự dương tự đắc. Trắc phi, thiếp thất, ca kỹ mỗi người một vẻ, nhưng đều có điểm chung là tranh giành ân sủng. Cũng không phải không có người an phận, nhưng những người đó đều là gia cảnh bần hàn, đối với họ, được ở trong Dương Khê Vương Phủ đã là tốt rồi, nên không đấu tranh giành ân sủng từ hần, chỉ mặc kệ bản thân mình, trôi dạt tới đâu cũng được, miễn sao cơm đủ no, áo đủ ấm.

Hần đã sớm thấu rõ. Nàng an phận, nàng không tranh sủng, là nàng muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi. Nàng rời xa âm mưu chốn thâm cung, là vì nàng không muốn bị cuốn vào. Cũng là an phận thủ thường nhưng lại rất khác biệt. Bề ngoài nàng an phận, nhưng với cương vị là Hoàng Quý Phi, nàng có quyền mà cũng có khả năng điều khiển mọi thứ, đầu óc thông minh nhanh nhạy có thừa cách ứng phó. Nàng không hề tin số phận và định mệnh, bởi nàng từng nói với hần, số phận chỉ là cách để những kẻ không thể làm chủ cuộc sống của mình biện minh mà thôi. Thiếp thất tông phụ hần an phận thủ thường, nhưng mặc kệ bản thân trôi dạt, chưa bao giờ nghĩ tới việc làm chủ cuộc sống? Còn nàng thì sao? Dưới chân là đất Thiên tử, nàng an phận đây

nhưng cuộc sống lại do chính nàng làm chủ, một câu nói của Hoàng Đế kia có lẽ cũng không ảnh hưởng gì tới nàng.

Người khác quan tâm tới bản thân, nàng cũng thế. Chỉ khác là người khác quan tâm quyền uy, địa vị, xã hội, còn nàng quan tâm tới cuộc sống xoay quanh nàng như thế nào. Nàng từng nói với hắn rất nhiều triết lý khiến hắn không ngừng kinh ngạc. Nàng nói cuộc sống từ nghèo lên giàu thì dễ, nhưng từ giàu tới nghèo rất khó, thế nên con người phải biết tiết kiệm. Bản thân mình tuy có tiền, có quyền, có thế, cũng không được ỷ vào mà biếng ăn nhác làm, nếu không có một ngày bị vớt ra đường cái, chỉ có thể loay quanh đầu đường xó chợ.

Ôn nhu, dịu dàng, lại biết bảo vệ bản thân chứ không phải dạng dễ bị ăn hiếp, đầu óc thông minh, cử chỉ tao nhã, quý tộc, lại có tầm nhìn xa trông rộng. Nữ tử như thế, không biết thế gian có người thứ hai không, nhưng nàng là nữ tử đầu tiên hắn gặp có tính cách như thế, khiến hắn rơi vào tình yêu.

Hắn không màng gia tộc nhà vợ, thẳng thừng hưu thế. Hắn mặc kệ cô cháu gái của mình, hiến kế sách này cho Hoàng Thượng, vừa giúp người ta nhổ cái gai, lại vừa tác động tới Mạc Từ Kỳ. Hắn hi vọng, tâm lý Mạc Từ Kỳ bị tác động, rồi sẽ từ do dự mà chuyển thành đi cùng hắn. Hắn hiểu bản thân mình làm vậy thập phần ích kỷ, nhưng hắn sẽ vẫn làm. Không sợ việc đưa nàng đi, chỉ sợ nàng không đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Niệm

Niệm – Niệm quá khứ đã trôi qua. Bọn họ ai nấy thân phận đều là con cháu hoàng thất, gánh vác danh dự hoàng gia, tất cả đều bị trói buộc bởi những quy tắc, luật lệ nghiêm khắc. Thế nhưng khi đó trên thảo nguyên xanh tươi, bọn họ cưỡi ngựa rong ruổi. Chiều chiều lộng gió, vui vẻ nhảy múa ca vũ bên sông. Tối, chúng ta đốt lửa nói chuyện. Vô tư tới vậy, nhưng giờ còn không? Thảo nguyên cỏ vẫn xanh, con sông ấy nước vẫn trong vắt, ..hết thấy cảnh vật vẫn còn, người chưa mất, nhưng cũng mất tháng ngày vô tư như thế.

Bọn họ vẫn có thể trở lại thảo nguyên ấy, cưỡi ngựa rong ruổi trên những ngọn cỏ xanh ấy? Tiếng vó ngựa vẫn mạnh mẽ như thế, nhưng khí khái tuổi trẻ đã đâu rồi? Bọn họ có thể tới bên bờ sông ấy, Mạc Từ Kỳ cùng My Vũ Nghi người nhảy người dấn. Nhảy, đều là những động tác vô thức, đàn, cũng không nhất thiết phải là bản nhạc khó. Nhiều khi, My Vũ Nghi nhảy quay cuồng chẳng ra thể thống của một công chúa, cả người lao đảo vì quay nhiều quá, Mạc Từ Kỳ cố tình trêu đùa mà đánh những nốt nhạc khó nghe, hai vị thánh giả cười thoải mái, nơi nơi tràn đầy sức sống. Giờ bờ sông vẫn còn, nhưng một người đã là đương kim thánh thượng, sao có thể vô tư như vậy, một người là Thần Vương đã sớm thấu tất cả thói đời, cũng chẳng thể tiếp tục nở nụ cười như lúc đó. Tối, họ ngồi bên ánh lửa mà sưởi ấm, lại tán gẫu, lại nói nhảm, kể chuyện cười, bàn luận một cách hời hợt về thế sự, lại trêu đùa nhau, đối được những nụ cười chân thành nhất. Nhưng lúc này đây, mọi người đều là trưởng thành, đã không thể như vậy được.

Có một đêm sai lầm giữa Mạc Từ Kỳ và Dương Khê, sao hai người có thể vô tư hồn nhiên trêu đùa? Có thân phận Hoàng Thượng, sao Ân Mạc Thần có thể hời hợt nói về thế sự? Không còn là tiểu Công Chúa, My Vũ Nghi sao có thể ngây thơ như năm xưa đã từng? Tất cả bọn họ đều thay đổi, dù muốn hay không. Bị thời gian, bị không gian, bị môi trường, bị hoàn cảnh tác động, không ai còn là ai của ngày xưa. Tháng năm ấy đã trôi đi mãi mãi không thể trở về. Vậy mới nói, có những thứ cho dù có cố gắng vẫn hồi thế nào, thì cũng chẳng thể có lại được nữa.

Nàng khi đó vẫn còn nhiều phần nghịch ngợm, vẫn còn khiếu hài hước lắm. Nhiều khi lòi một câu chuyện cười trong trí nhớ đã đọc, lòi ra kể, nhìn mọi người cười lăn cười lộn. Nàng khi đó chưa trầm lặng như bây giờ, dưới bầu trời xanh bát ngát ấy, cũng vô cùng thoải mái, coi bọn họ như thế một nhóm bạn của mình.

My Vũ Nghi ít tuổi nhất. Cũng vì ít tuổi, nên nhiều khi bị ba người trêu đùa tới phát khóc, lại có những phán đoán ngộ nghĩnh của trẻ thơ về những nhân vật tiêu biểu trong lịch sử khiến mọi người được phen dờ khóc dờ cười.

Ân Mạc Thần khi còn là Thái Tử, cả người tràn ngập sức sống, thoải mái tung vó ngựa, dùng khí thế trẻ xuân của mình làm cả thảo nguyên ấy thêm màu sắc, thêm sức sống.

Dương Khê lớn nhất nhóm nên thường thay bọn họ gánh mọi tội lỗi mỗi khi lỡ làm đùa quá trớn. Khí chất ôn hòa của vị vương gia khi đó đã vẽ thêm màu sắc cho nhóm người.

Mỗi người một vẻ, nhưng hòa hợp với nhau đến lạ. Chỉ là giờ, nàng là Hoàng Quý Phi, không thể tùy tiện cười, không thể tùy tiện ngông cuồng giống ngày xưa. My Vũ Nghi vì áy náy, không dám đối mặt nàng, lại càng không thể hồn nhiên nữa. Ân Mạc Thần là Hoàng Đế, cũng đã không thể cứ vậy mà tung vó ngựa, không thể tùy hứng nữa. Dương Khê cũng không thể vô tư nói chuyện nhân sinh thế giới như khi xưa. Tất cả, hết thảy đều đã là quá khứ, đều đã bị thời gian làm hao mòn.

P.s: Hai chương này buồn quá!

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nghi Phi (1)

01.

Hậu cung yên tĩnh, bởi ai ai cũng chuẩn bị cho ngày sinh thần Ân Mạc Thần, thế nên chẳng có một chút sóng gió nào. Vậy nhưng, trước cơn bão bao giờ cũng là bầu trời bình yên.

Sinh thần của Hoàng Đế, Thái Hậu đích thân mở tiệc, sắp xếp, so với tiệc đón gió tẩy trần cho hai vị My Anh Va Quốc kia thì phải lớn hơn đến hai, ba lần.

Mạc Từ Kỳ nhìn chính bản thân trong gương đồng, rồi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng đã lên, tiệc sắp bắt đầu, nàng không thể không đi.

Tối nay, trăng yên bình tới thế, thế nhưng hậu cung lại bắt đầu dậy sóng rồi. My Vũ Nghi chỉ mới 15 tuổi, sống ở hoàng thất nhìn cũng không ít thủ đoạn của các nữ nhân, nhưng nhìn và trải nghiệm lại cách biệt nhau vô cùng.

Chuyện gì tới cũng phải tới, chạy trời không khỏi nắng, làm sao mà tránh được? Đã vậy, chỉ có thể bình thần đối mặt mà thôi. Mạc Từ Kỳ thở dài, sờ sờ lớp da mặt mềm mịn. Mềm như vậy, mịn như vậy, nhưng bao năm nay gương mặt này chỉ có sự bình thản đến lạ, đến lúc nhiều khi nàng nghĩ, sao mình có thể bình thản tới vậy?

oOo

Bữa tiệc sinh thần của Đế Vương, lung linh, long lẫy, xa hoa không thể tả. Từ trong cung rực rỡ sắc màu cho tới đường phố treo đèn lồng đỏ, đẹp đến hơn bao giờ hết. Thế nhưng ẩn sau vỏ bọc đẹp đẽ này là những thủ đoạn âm hại, ai cũng có lương tâm, tuy nhiên làm theo lương tâm hay làm trái lương tâm chỉ bọn họ mới hiểu rõ. Lòng dạ đàn bà là độc ác nhất, một đám nữ tử ở đây, dù có vẻ ngoài ngây thơ, lương thiện thế nào thì không thể không có tâm kế, trên đời này đâu phải ai cũng giống Hiếu Vũ Tư Hoàng Hậu?

Ca vũ hôm nay đều là những nữ tử xinh đẹp, toàn thân mỗi người một khí chất, tuy vậy bài múa cũng không có gì đặc biệt lắm, mọi người đa phần là ngẩn ngơ nữ hơn. Lời chúc nhiều không kể xiết, Mạc Từ Kỳ nhìn những cảnh này lại thấy vô vị, ai ai cũng cười, thế nhưng thật tâm họ thế nào?

Nhìn Dương Khê Thân Vương đứng dậy, liếc mắt qua My Vũ Nghi trang điểm tinh tế, mặc bộ váy lụa hồng nhạt ngồi cạnh, Mạc Từ Kỳ biết, bắt đầu rồi.

“Kính chúc Hoàng Thượng phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn. Quốc quân chúng ta có một người mười mười năm nay đã đến tuổi thành gia lập thất, Quốc quân lại có ý muốn giao hảo với quý quốc nên gả Nhị Công Chúa My Vũ Nghi sang hòa thân, không biết ý Hoàng Thượng thế nào?” Dương Khê Thân Vương mỉm cười, nho nhã nói, My Vũ Nghi cũng đứng dậy.

Phía dưới nhất tề im lặng, ánh mắt đổ dồn vào vị Thiên tử. Chỉ thấy Ân Mạc Thần thoải mái cầm một ly rượu: “Nghe danh Nhị Công Chúa My Vũ Nghi đã lâu, nay gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Tâm ý của quý quốc trẫm xin nhận.”

Dừng lại, uống một ly rượu, lại nói tiếp: “Truyền ý chỉ của trẫm, My Vũ Nghi hiền thực nết na, xinh đẹp tài giỏi, nay tấn phong thành phi, ban phong hào Nghi, ở Tụ Ly Cung.”

My Vũ Nghi nhìn cảnh này, lại nhìn sang người tỷ tỷ cùng mình kết nghĩa, cup mắt, bước ra khỏi bàn, hướng cửu ngũ chí tôn mà khấu đầu tạ ơn: “Tạ Hoàng Thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nghi Phi (2)

Tiệc tàn, mọi người lục đục ra về.

Dựa vào những việc trái đời mà Ân Mạc Thần đã làm, phi tần thăm nghĩ đêm nay Hoàng Thượng sẽ không tới Tụ Ly Cung thăm vị Nghi Phi mới được sắc phong này. Nếu quả thực như vậy thì ngày mai bọn họ có người để chế giễu rồi.

Còn nàng, nàng hiểu rõ. Ân Mạc Thần coi Dương Khê là huynh, cũng coi My Vũ Nghi là muội muội, thành tâm đối đãi. Cho nên, Ân Mạc Thần làm sao có thể để vị muội muội này ngày mai bị chế giễu? Vậy nên, khi Hoàng Thượng bãi giá Tụ Ly Cung, chỉ có duy mình Mạc Từ Kỳ không bắt ngờ.

oOo

Tụ Ly Cung dọn dẹp sạch sẽ, trong phòng nến đỏ thấp lung linh, Ân Mạc Thần phát tay ra hiệu cho cung nữ lui xuống, lúc này mới nhìn kỹ My Vũ Nghi.

Nàng mặc bộ váy màu đỏ viền ren, tôn lên vóc người mảnh khảnh như cành liễu, thoáng một cơn gió cũng có thể thổi bay. Tóc nàng dài đến lưng, mềm mại óng ả, trên đầu có trâm ngọc khảm đá quý, một viên đá quý dùng giữ gìn tâm.

Là Công Chúa của hoàng tộc, khí chất nàng mềm mại, nhẹ nhàng, lại thêm vài phần thanh cao, thoát nhìn giống như tiên nữ hạ phàm.

Ân Mạc Thần chỉ dùng mắt một chút, rồi liền cười cười đi tới, thân thiết nắm cổ tay, đặt nàng lên giường, ân cần: “Có gì không quen không?”

Nơi này không có ai, tính tình My Vũ Nghi lại hài hước, nàng đáp trêu: “Không quen làm phi tần.”

Ân Mạc Thần vẫn duy trì nụ cười, nụ cười không quá xa cách, cũng không quá thân thiết, nói: “Có gì không quen muội cứ nói thẳng.”

“Tính tình muội huynh còn không rõ sao?”

Ân Mạc Thần nhìn giai nhân trước mặt, xoa đầu: “Nếu muội đã ở lại đây, thì ta sẽ cố gắng bảo vệ muội. Nếu muội không thích ứng được chốn Hoàng cung này, ta sẽ tìm một cơ hội thích hợp đưa muội đi, rời xa chốn thị phi.”

My Vũ Nghi gỡ bàn tay Ân Mạc Thần khỏi mái tóc mình, nói: “Có huynh và tỷ tỷ ở đây, muội còn sợ gì chứ.”

Nhắc đến Mạc Tử Kỳ, Ân Mạc Thần có chút thất thần. Tuy vậy, giây sau đã khôi phục: “Khuya rồi, muội ngủ đi.”

My Vũ Nghi buột miệng: “Huynh định đi?” Nói xong phát hiện câu nói này có chút ý tứ giữ lại, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh tỷ tỷ một thân cô độc giữa Mạc Hi Cung, nụ cười bỗng trở nên gượng gạo.

Ân Mạc Thần biết nàng không có ý như vậy, vẫn là nụ cười, nụ cười của một ca ca với đứa em gái, nói: “Ta sang phòng khác, muội cứ nghỉ sớm đi.”

“Vậy phiền huynh tắt nến, muội ngại đứng.”

Lời vừa nói ra, nến đã được tắt, một mảng màu đen bao trùm. My Vũ Nghi cảm thấy má mình ươn ướt, không cần sờ liền biết đó là nước mắt. Nàng tự mình buông rèm, đắp kín chắn. Lại nhìn màu đen trước mặt, nỗi tủi thân trong phút chốc lập tức trào dâng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đáp án của Mạc Tử Kỳ

Đêm nay, ai cũng trần trọc. My Vũ Nghi mất ngủ vì lạ giường, Ân Mạc Thần và Dương Khê Thân Vương đều chờ đợi câu trả lời từ Mạc Tử Kỳ.

Ngắm ánh trăng soi, Mạc Tử Kỳ đưa một tờ giấy gấp cẩn thận cho A Hạ, dặn nàng ta đưa cho Dương Khê Thân Vương.

Lời mời của y rất hấp dẫn, nhưng nơi hoàng cung này có Ân Mạc Thần – người mà nàng yêu thương bao nhiêu năm, có Ân Mạc Thừa – đứa con nàng mang tha chín tháng mười ngày, đứt ruột đẻ ra, ... Hoàng cung này tuy lạnh lẽo nhưng có quá nhiều thứ nàng không thể buông bỏ, cũng không muốn buông bỏ.

oOo

“Dương Khê Thân Vương.

Chuyện năm đó, ngài đừng áy náy thêm nữa, tất cả đều đã là những tháng ngày xưa cũ, truy cứu thêm nữa cũng chẳng ích lợi gì.

Sau khi chuyện đó xảy ra, coi như ngài có lỗi, thì ba năm trước ngài cũng đã cứu ta một mạng, chúng ta không ai nợ ai.

Thâm cung này tuy lạnh lẽo, nhưng ta chẳng thể từ bỏ. Thành ý của ngài, ta xin nhận, nhưng cũng xin lỗi vì không thể đáp trả.

Mạc Tử Kỳ”

Ân Mạc Thần nhẹ nhàng thở ra, trái tim đang đập mạnh cũng dần dần trở về tiết tấu bình thường. Lòng hân dấy lên cảm xúc vui mừng, vui mừng vì nàng đã ở lại.

Hắn thế nhưng cũng không sai người đưa bức thư này cho Dương Khê Thân Vương, mà trực tiếp bỏ vào hộp gỗ trên bàn.

Song song với cảm xúc vui mừng, nỗi tò mò chuyện năm đó cũng dần dần lớn.

Phượng Hà Cung:

“Nương nương, người thấy à Nghi Phi kia thế nào?” Niên Tần uống ngụm trà, hỏi.

Đức Phi không trả lời, Dương Phi nói: “Ta thấy cũng nên nề mặt một chút, dù sao nàng ta cũng là Công Chúa nước láng giềng.”

“Phi.” Đáp lại là một tiếng cười trào phúng của Kim Phi: “Công Chúa thì sao chứ? Chính là loại Công Chúa không được yêu thương, sủng ái nên mới được gả đi hòa thân mà.”

Tuy nói vậy nhưng lòng Kim Phi, cũng như lòng một số người ở đây vẫn không tránh khỏi ghen tỵ. Cho dù nàng ta có không được sủng ái nhưng dù sao cũng mang thân phận Công Chúa, suy đi tính lại, vẫn hơn đám thiên kim tiểu thư các nàng một bậc.

Đức Phi ngồi trên ghế cao, nhìn một đám người đang tranh luận bên dưới mình, lòng ham hư vinh được thỏa mãn vô cùng. Nàng là con gái thứ sử ở Phong Canh, nhưng lại chỉ là do một ca cơ sinh ra, trong phủ không hề được xem trọng. Thế nhưng bây giờ thì sao chứ, nàng sắp thành chủ nhân của ngôi vị Hoàng Hậu mà bao nữ tử thiên hạ hằng mơ ước, sắp được sử sách lưu danh.

Trên mình mặc chiếc váy màu ngà, đôi mắt khép hờ, đứng một bộ dáng chủ nhân, Nguyên Trà Di cất tiếng: “Ta thấy nàng có quan hệ khá tốt với à Hoàng Quý Phi kia, trước mắt chỉ cần ra uy với nàng ta một chút, đừng động quá đà là được, dẫu sao người ta cũng lớn lên trong Hoàng Cung, chuyện tranh đấu giữa các phi tần e là so với thiên kim tiểu thư chúng ta biết nhiều hơn.”

Ân ý trong câu này, còn ám chỉ My Vũ Nghi lớn lên trong Hoàng Cung, không được dạy dỗ lễ nghi bằng thiên kim tiểu thư bọn họ, ai cũng nghe ra. Nhất thời, mọi người đều phụ họa: “Tỷ tỷ nói phải.”

“Đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Như những đóa hoa

Phi tần cũng giống như thiếp thất, chỉ cần vào cung thì cho dù có là một Đáp Ứng nhỏ nhoi cũng phải kính cái vị đã sinh ra Hoàng Thượng ly trà.

Nghi Phi hôm nay mặc váy lam nhạt, dài thướt tha tôn lên vóc người yêu kiều. Mái tóc vấn cầu kỳ, cài bộ diêu màu vàng nhạt, mỗi bước đi những viên ngọc đều lay chuyển, vô cùng có khí chất.

Nàng từ tốn đón lấy khay trà từ tay cung nữ, bước trên đôi giày cao nhưng một tiếng cũng không phát ra, lưng thẳng, đầu ngẩng cao, môi nở nụ cười nhẹ, tất cả đều đúng chuẩn lễ nghi, vừa nhìn là biết là người có văn hóa, được giáo dục cẩn thận.

Nàng đi đến gần ghế quý phi, cũng vẫn nhẹ nhàng mà quỳ xuống, đầu đã cúi, hai tay dâng khay trà bằng đầu, nhẹ giọng: “Thái Hậu mời dùng trà.”

Thái Hậu tình cờ hôm nay cũng vận váy lam nhạt, hai người họ đứng cạnh nhau, Nghi Phi lại nổi bật hơn, điều này làm Thái Hậu khó chịu, tuy vậy ngoài mặt vẫn một bộ ung dung.

Bàn tay Thái Hậu nâng ly trà, chưa ra khỏi khay thì đột nhiên buông tay. Trong điện không ai nói gì, tiếng trà vỡ chới tai phá hòng bầu không khí trầm lắng.

Mạc Từ Kỳ chớp mắt, ngay đầu nàng vào cửa, Thái Hậu cũng là sử dụng một chiêu như vậy mà đối đầu với nàng. Đang tính mở miệng ngăn chặn, Thái Hậu đã cướp lời: “Ly trà vẫn còn nóng như vậy mà lại dâng lên đưa ai gia uống, có phải muốn ai gia bỏng tay không?” Âm thanh ẩn chứa sự uy nghi.

“Thái Hậu, thật thất lễ quá. Để thần thiếp sai người đem ly khác lên.” Tách trà vỡ, vài giọt nước bắn lên mặt Nghi Phi. Nàng ngoài mặt tuy tỏ vẻ cung kính, nhưng trong lòng thập phần không thoải mái.

Thái Hậu phát tay, giọng nói lộ rõ sự khó chịu: “Khỏi.” Sau đó ngao ngễ lướt mắt nhìn một vòng người dưới, dừng lại ở chỗ Mạc Từ Kỳ rồi nói tiếp: “Thật là mất hứng.” Nói xong liền đứng dậy, đi vào trong phòng.

Chúng phi đứng dậy, đồng loạt nhún gối hành lễ: “Cung tiễn Thái Hậu.”

My Vũ Nghi lúc này đã đi xuống bên cạnh Mạc Từ Kỳ, đỡ lấy bàn tay phải của nàng, cả hai thông thả đi ra khỏi Vạn Tường Cung. Đi đứng cũng có quy tắc, ở đây nàng địa vị cao nhất, tất cả mọi người đều phải theo sau nàng.

Đức Phi hừ lạnh, lại liếc đồng minh cũ của mình là Hiền Phi đang một tay để trên bụng, lòng đầy đố kỵ, nắm chặt khăn tay. Nàng được sủng ái nhất hậu cung, ở trong cung ngót nghét nửa năm, Hoàng Thượng tới cung nàng không biết đã bao lần, nhiều không đếm xuể, thế nhưng số lần nàng cùng hân động

chạm, lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

OoO

Nàng cùng Nghi Phi cũng không có lập tức về cung, hai người nhẹ nhàng tản bộ trong vườn hoa viên. Nàng hỏi: “Quen được không? Không có gì bất tiện chứ?”

Mỵ Vũ Nghi nhìn sắc hoa rực rỡ trước mắt, cười đáp: “Bất tiện thì không có. Chỉ là muội muội không quen giường, đêm qua không ngủ được. Tuy vậy có lẽ nằm vài ngày rồi cũng quen thôi.”

Nàng cùng với Mỵ Vũ Nghi ngồi vào một đình nhỏ nghỉ chân, lúc này mới nói tiếp: “Hoàng Thượng đối với muội không phải là không quen biết. Dù sao chúng ta từ nhỏ đã thân, người đối với nàng như đối với muội muội, sẽ không bạc đãi muội. Cho dù từ nhỏ muội đã sống trong cung, nhưng khi làm Phi tất khác với làm Công Chúa, muội chỉ cần giữ mình có khuôn phép một chút, cố gắng tránh xa thị phi, cứ cư xử đúng lễ nghi, vậy thì cả đời này có thể an ổn rồi.”

“Muội biết. Muội chỉ lo cho tỷ.” Mỵ Vũ Nghi thở dài, lại nói tiếp: “Muội nghe rồi. Phụng Hà Cung bao đời nay vốn là nơi ở của Hoàng Hậu, tại sao một Đức Phi lại có thể vào ở chứ? Hoàng Thượng sao có thể cung sủng như thế? Còn tỷ, tỷ vốn là chính thất, tại sao lại chỉ có thể làm Hoàng Quý Phi? Thái Hậu không nói gì sao?”

Mạc Từ Kỳ nghe lời này, lại thấy lòng nặng trĩu. Nàng chống tay đứng dậy, tiến lên vài bước, rồi mới khẽ nói: “Thái Hậu có chút quan hệ họ hàng xa với nhà họ Nguyên, nên rất vừa ý Nguyên Trà Di. Thái Hậu cùng tỷ, vốn là cơm không lành, canh không ngọt, Thái Hậu vui mừng còn chưa kịp, chứ đừng nói tới chuyện phân đối hai việc trái đời này. Mà đầu sao tỷ cũng vốn không quan tâm đến vinh hoa phú quý, chỉ cầu cả đời bình yên.”

Nhìn Mạc Từ Kỳ cô độc đứng đó, Mỵ Vũ Nghi cũng chỉ đành thở dài, không nói gì, cả hai người đứng lên rồi khỏi đình.

Ánh nắng sớm chiếu trên người hai nữ tử. Họ giống như những đóa hoa đang nở rực rỡ. Khi nở thì làm cảnh vật cho người khác ngắm, khi tàn, thì họ có lẽ sẽ rơi xuống đất, bị cung nữ mạnh tay quét dọn sạch, bị người qua đường dẫm nát, lại cũng có thể nhẹ nhàng đáp xuống đất mẹ.

Kết cục thế nào, vốn chẳng ai đoán được, chẳng ai biết được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Dương Phi

Tự Ly Cung xa hơn Mạc Hi Cung, sau khi nàng về, Mỵ Vũ Nghi còn phải đi thêm một đoạn nữa.

Mạc Từ Kỳ vừa vào cổng, Mỵ Vũ Nghi bắt gặp ngoài lại. Trong tầm mắt nàng chỉ có bốn cung nữ với bốn hoạn quan, còn lại là tường hồng ngói vàng, gạch xanh lát đường. Con đường dài như vậy mà chẳng có ai. Lúc này, nàng đột nhiên thấu hiểu sâu sắc sự cô độc của phi tần.

Nàng thôi không ngoài lại nữa, thì bất ngờ gặp Dương Phi.

Dương Phi năm nay 25 tuổi, tuổi tác cao hơn Hoàng Thượng. Lúc đầu vị này là a hoàn thông phòng nhỏ bé, hai ba năm sau mới được lên làm thiếp trong phủ, cứ vậy cho tới khi Ân Mạc Thần đăng cơ, nàng được phong thành Tàn, thế nhưng một năm trước vì có ơn cứu giá Thái Hậu nên được phong phi.

“Tham kiến tỷ tỷ.” Mỵ Vũ Nghi nhún nhẹ gối một chút.

Vì cùng phân vị Phi nên nàng không cần đội Dương Phi cho bình thân. Lúc này, hai nữ tử đứng đối diện nhau.

Dương Phi nhìn kỹ Mỵ Vũ Nghi, thấy nàng mặc váy xanh nhạt làm nổi bật vóc dáng yêu kiều, nhan sắc xinh đẹp như bông hoa nở rộ, chợt nghĩ tới mình cũng đang mặc váy xanh nhạt như nàng ta, thế nhưng nhan sắc đã không còn tươi trẻ, lòng ghen ghét lại tăng lên.

Nàng ta chỉ dựa vào thân phận Công Chúa, là có thể vừa gả sang đã một bước làm Phi, lại rất được thánh thượng ân sủng, nhan sắc tươi trẻ vạn phần. Còn nàng, vất vả từ một nha hoàn thông phòng lên tới thiếp, bị Mạc Từ Kỳ đè đầu cưỡi cổ mấy năm nên cũng chẳng lên được trắc phúc tấn. Đến khi Ân Mạc Thần lên ngôi, nàng trở thành Dương Tàn, năm đó nàng mới chỉ 21, nhan sắc cũng còn trẻ. Thế nhưng không hay được Hoàng Thượng chú ý, trong lần đi chùa cầu phúc năm ngoái, tình cờ đỡ được Thái Hậu, mới được phong làm Phi, nhận ân sủng của thánh thượng hai ba ngày, nàng cứ ngỡ mình có thể lợi ngược dòng, nào ngờ sau đấy chẳng thấy thánh thượng ngó ngang gì đến.

“Không biết Nghi muội muội có nhã hứng đi dạo với ta một chút không?”

Mỵ Vũ Nghi khẽ cười: “Muội muội vừa đi dạo với Hoàng Quý Phi về, thân thể có chút mệt mỏi, e là phải từ chối rồi, mong tỷ tỷ thông cảm.” Mấy trò đi dạo này nàng còn không hiểu hay sao, đợi lúc nào thời cơ thích hợp rồi thì diễn một màn nào là ngã xuống hồ, nào là ngã cầu thang... đủ thứ loại. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, hơn nữa nàng cũng thực sự đang mệt.

Dương Phi nghe vậy, thần sắc thoáng qua tia không hài lòng, hỏi: “Muội muội thân với Hoàng Quý Phi lắm sao?”

“Chúng ta tình hơn cả tỷ muội ruột.” Nàng đáp ngắn gọn.

“Ồ.” Dương Phi ra chiều kinh ngạc: “Thế muội đã từng nhìn rõ hậu cung hôm nay chưa? Tỷ tỷ thân ái của muội muội bị cả hậu cung cô lập đấy, sao lại ngu ngốc đi theo cái vị không được ân sủng đấy chứ. Ta nói Nghi muội này, hậu cung này chưa bao giờ tồn tại cái gọi là tình tỷ muội đâu.” Càng về cuối, Dương Phi càng nhấn mạnh từng chữ.

Mỵ Vũ Nghi nghe vậy, thần nhiên đối đáp lại: “Hoàng Quý Phi ở bên cạnh Hoàng Thượng đã tới chục năm nay, dưới gối tỷ ấy còn có một Thái Tử được Hoàng Thượng hết lòng dạy dỗ, chưa hề có vị A Ca nào có đủ sức lực đối đầu với Thái Tử, các Thân Vương Gia thì chẳng còn rắp tâm cướp vị, Mạc Tướng Quân đóng quân tại biên cương phía Bắc, không hề có quân nào dám xâm lấn, khiến cả thiên hạ thái bình.”

Dương Phi nhũn mảy, chưa hiểu hết ý của Nghi Phi trước mặt thì Nghi Phi lại tiếp tục cất lời: “Dương Phi tỷ tỷ hẳn cũng biết, cách đây chưa lâu Thái Hậu phế tỷ tỷ xuống làm Thục Phi, Hoàng Thượng đã lập tức nâng lại thành Hoàng Quý Phi. Thiết nghĩ, cho dù thường ngày Hoàng Thượng không hay tới lui Mạc Hi Cung, thì địa vị của Hoàng Quý Phi vẫn luôn được đảm bảo, Thái Tử lại tài giỏi, văn võ song toàn. Thế cục như vậy, cho dù Hoàng Quý Phi bị cả hậu cung cô lập, thì tỷ ấy vẫn có thể ăn ngon ngủ yên, vẫn vận áo gấm trăm ngọc như thường, vẫn quản lý lục cung. Còn cái việc hậu cung chưa bao giờ tồn tại tình tỷ muội, thì nay muội làm cho nó tồn tại là được.”

Dương Phi không ngờ nàng thần nhiên nói như vậy. Mạc Tướng Quân đương triều là biểu ca của Mạc Tử Kỳ, quả thực, cho dù bị cả hậu cung cô lập, thì nàng ta vẫn có thể đứng vững.

Thấy Dương Phi sùng sốt, Mỵ Vũ Nghi cũng không thềm thì lễ nữa, đi thẳng qua, thế nhưng vừa bước được hai ba bước lại quay đầu nói: “Tỷ tỷ ta khi xưa còn là Kim Nguyệt Cách Cách, là viên ngọc quý trên tay Tiên đế. Cho dù Tiên đế đã sớm yên nghỉ nơi suối vàng, thì muội vẫn luôn tin tưởng Hoàng Thượng sẽ không bạc đãi tỷ tỷ, huống chi tỷ tỷ còn gia tộc sau lưng chống đỡ. Muội nghĩ vẫn là Dương Phi tỷ tỷ nên suy nghĩ lại thì hơn.”

Nếu Dương Phi sau khi suy nghĩ tỉ mỉ lựa chọn phe của Hoàng Quý Phi thì cũng tốt, cũng có người để sai làm này làm nọ. Còn nếu nàng ta vẫn cố chấp theo cái vị Đức Phi kia, thì nàng cũng mặc kệ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bất ngờ ghé thăm

“Dương Phi nương nương tới.” Thái giám cao giọng hô.

“Biểu tỷ.” Hiền Phi nhẹ nhàng đứng dậy, giọng nói mềm mại, ôn nhu.

“Muội cứ ngồi đi.”

Khi đám cung nữ, thái giám tất cả lui ra, Dương Phi ngắm ánh mặt trời chói lóa của buổi trưa, lặng im hồi lâu. Cho tới khi Hiền Phi hỏi, Dương Phi mới cất lời: “Hôm nay tỷ gặp Nghi Phi.”

“Có chuyện gì sao? Sao trông tỷ phiền não thế? Không phải cô ta nắm được điểm nào của tỷ đó chứ?” Hiền Phi đáp.

“Không phải.” Dương Phi khẽ lắc đầu, ngừng rồi lại nói tiếp: “Tỷ tìm cô ta, vốn muốn dạy dỗ một chút, nào ngờ cô ta lại nói với tỷ khá nhiều điều, tỷ thấy chẳng biết làm sao nên mới tới tìm muội.”

Hiền Phi buông chén trà, nghi hoặc: “Tỷ nghĩ gì mà chẳng biết làm sao?”

“Tỷ đang nghĩ chuyện Hoàng Quý Phi.” Dương Phi đáp ngắn gọn, giọng nói vẫn vương rất nhiều nỗi sầu lo.

Hiền Phi tỉnh ý, kinh ngạc hỏi: “Tỷ muốn theo phe ả ta?”

Dương Phi thấy biểu muội kinh ngạc, cũng không bất ngờ, nhẹ giọng giải thích: “Cô ta xuất thân Mạc gia, tuy mẫu thân cô ta chỉ là thiếp, thế nhưng năm đó cô ta được Tiên đế sắc phong Kim Nguyệt Cách Cách, người của Mạc gia chẳng ai không nể mặt cô ta. Dưới gối cô ta hiện giờ còn có một Thái Tử mà Hoàng Thượng vô cùng sủng ái. Tuy ngày thường Hoàng Thượng không lui nhiều tới Mạc Hi Cung, nhưng địa vị cô ta vững như núi Thái Sơn, Thái Hậu lần trước vừa hạ vị, Hoàng Thượng liền phục vị ngay lại cho cô ta. Thường ngày cô ta ở yên trong cung, không hề tranh giành thánh sủng, văn đàm phong khinh, kì thực chính dạng người này mới khó lường vô cùng.”

Hiền Phi đã hiểu được biểu tỷ nói gì, liền nói tiếp: “Còn Đức Phi trẻ tuổi bông bột, chỗ dựa không vững chắc. Cho dù ông cô ta là Nguyên Mão, cả gia tộc nâng đỡ cô ta, thì cũng chỉ là vì cô ta đang ở vị trí Đức Phi. Một ngày nào đó cô ta rớt đài, cả gia tộc sẽ quay lưng. Dù sao Nguyên gia cũng không thể đọ với Mạc gia.”

“Muội thấy thế nào?” Dương Phi nghiêng mặt hỏi.

“Chẳng bằng bây giờ tỷ muội chúng ta tới Mạc Hi Cung một chuyến?” Hiền Phi đề nghị.

Dương Phi gật đầu. Hai người cứ vậy liền tới Mạc Hi Cung.

oOo

Lúc này đã là chiều. Cửa sổ chính điện mở, gió lồng lộng thổi vào, đem theo hương hoa, làm người khác vô cùng thoải mái. Mạc Từ Kỳ một thân váy hồng nhạt, nhìn hai vị khách đột ngột ghé thăm, lòng âm thầm phỏng đoán.

“Trà chỗ tỷ tỷ cũng thật tốt, không biết là loại gì?” Hiền Phi mở lời.

Mạc Từ Kỳ không trả lời, A Hạ phía sau liền nói: “Bẩm Hiền Phi nương nương, loại trà này là Thanh Lam trà, lá trà từ vùng Sơn Đông mát mẻ, trà phòng vừa mới đưa tới hai ba hôm qua.”

Dương Phi cùng Hiền Phi cười cười. Lúc này Mạc Từ Kỳ mới mở lời: “Hai vị tới chỗ bản cung hôm nay không biết có chuyện gì? Hiền Phi thai đã được gần năm tháng, đi lại nặng nhọc, sao còn tới đây?”

Hiền Phi vẫn giữ nguyên nụ cười: “Là ở trong phòng có chút ngột ngạt, nghe nói hoa viên của tỷ tỷ đang độ trăm hoa đua nở, lại có chút gió, vô cùng mát mẻ nên mới đột ngột ghé thăm, chẳng hay đã làm phiền tỷ?”

“Đúng là đã làm phiền rồi.” Mạc Từ Kỳ không chút kiêng dè, thẳng thừng đáp. Hiền Phi cùng Dương Phi không thể không có chuyện gì lại rảnh rỗi tới đây. Thực chất nếu là mình vị Dương Phi kia thôi thì cũng không sao, nàng sẽ ngồi đưa đẩy với nàng ta một chút, thế nhưng lại có thêm Hiền Phi. Trong bụng Hiền Phi đang có long thai, nàng không dám chắc nàng ta tính giờ trở gì, thế nên tốt nhất cứ tránh. Chẳng bằng trực tiếp một câu đuổi khách.

Hiền Phi cùng Dương Phi không ngờ Mạc Từ Kỳ nói vậy, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, song ngẫm nghĩ một chút lại hiểu nguyên do, liền thu lại nét mặt, trong lòng đều âm thầm khâm phục sự đề phòng này.

Dương Phi đứng dậy: “Vậy không phiền tỷ tỷ nữa.”

“Đi thông thả, không tiễn.” Mạc Từ Kỳ lại dứt khoát trả lời, sau đó liền đứng dậy đi vào phòng. Hiền Phi cùng Dương Phi đang ở chính điện âm thầm liếc mắt trao đổi rồi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chia rẽ uyên ương

Hơn một tháng sau:

Trong hơn một tháng, Hoàng Thượng lật thẻ bài Nghi Phi ba lần. Bản thân Nghi Phi không huênh hoang, kiêu ngạo, lại không phải mềm yếu, cho tới bây giờ vẫn chưa bị rớt đài. Hiền Phi cùng Dương Phi rời phe Đức Phi, theo Hoàng Quý Phi làm Đức Phi tức tới nghiêng răng nghiêng lợi.

oOo

Mạc Hi Cung

“Tỷ tỷ, My Vũ Nghi muội bình sinh chưa từng cầu xin ai, hôm nay ở đây cầu xin tỷ.”

“Tỷ tỷ, muội cầu xin tỷ.”

Ánh nền lung linh chiếu rõ gương mặt tái nhợt của Mạc Từ Kỳ, chiếu cả gương mặt đầm lệ của My Vũ Nghi.

Mạc Từ Kỳ cảm thấy trời đất trước mắt như đảo lộn, nhìn muội muội kết nghĩa đang không ngừng dập đầu cầu xin, khó khăn thốt ra hai chữ: “Đứng lên.”

My Vũ Nghi ngẩng đầu, tóc mái đã che cái trán, da dẻ trắng nõn dưới ánh nến càng thêm nõn nà, đầu có chút rối loạn.

Mạc Từ Kỳ với tay lấy chén trà đã sớm nguội, một ngụm uống hết vào, hai mắt nhắm lại, cố gắng bình tâm.

Nhìn người muội muội kết nghĩa trước mặt, hai người xuất thân hai nước, thế nhưng tình cảm còn sâu sắc hơn tình tỷ muội ruột. Mạc Từ Kỳ cảm thấy vô

cùng khó tiếp nhận.

“Muội nói. . . là thật?” Tuy đã cố gắng bình tâm thế nhưng giọng nàng vẫn đầy khó tin.

My Vũ Nghi không nói gì, nước mắt vẫn tiếp tục rơi, liên tục gạt đầu.

“Về, đi về.”

My Vũ Nghi không đáp, nàng ấy dập đầu thật mạnh một cái, rồi mới chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi cửa.

Bàn tay chạm tới mặt gỗ lạnh giá của bàn trà, lúc này Mạc Từ Kỳ mới thực sự tỉnh lại. Nàng đứng dậy, chân không xỏ hài, đi loanh quanh phòng.

Tuy đã giữa xuân thế nhưng nhiệt độ vẫn khá thấp, nền gạch vẫn rất lạnh. Mạc Từ Kỳ đi loanh quanh mười mấy vòng mới bắt đầu cảm thấy dưới chân lạnh lẽo, tâm lúc này đã thực sự tĩnh, lại ngồi xuống ghế.

Chợt cảm thấy trên gương mặt có gì đó ướt ướt, Mạc Từ Kỳ theo phản xạ đưa tay lên thế nhưng liền lập tức biết đó là nước mắt của chính bản thân, lập tức mặc kệ.

Dur Lạc công tử nổi danh thiên hạ, dung mạo như hoa như ngọc, tính cách ôn nhu, thiện lương, người tâm đầu ý hợp với vị Dur Lạc công tử nổi danh này chính là My Vũ Nghi.

Vốn rằng, Dur Lạc công tử đã sớm chuẩn bị đầy đủ sính lễ cưới hỏi, thế nhưng Hoàng Đế kia lại chỉ định My Vũ Nghi đi sứ, hai người bèn đề việc này lại, hẹn khi nào My Vũ Nghi đi về thì sẽ nói tiếp. Nào ngờ đầu giữa đường My Vũ Nghi mới biết sự thật, trốn không thoát. Dur Lạc công tử đến tận lúc My Vũ Nghi vào cung hơn tuần mới biết sự thật, vội vàng xuôi dòng sông chạy tới đây. Vốn rằng xuôi dòng cũng chỉ mất sáu bảy ngày, thế nhưng lại gặp lũ lụt, vậy nên phải mất một tháng mới tới được nơi.

My Vũ Nghi hôm nay tới cầu xin nàng, chính là cầu xin nàng nghĩ cách giúp nàng ấy ra khỏi cung, sống an dật với Dur Lạc công tử kia. . .

Mạc Từ Kỳ càng nghĩ, càng cảm thấy hận bản thân mình. Nàng biết rõ Dương Khê Thân Vương là người bày ra kế sách này, mà Thân Vương lại vì nàng mới bày ra kế sách, chung quy, chính là nàng chia rẽ một đôi uyên ương như thế, chung quy, chính là nàng hủy hạnh phúc của người muội muội mà mình yêu thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trời đang nắng, cỏ gà trắng thì mưa

Lòng rối bời, Mạc Từ Kỳ cứ lặng người ngồi dưới ánh nến, nỗi đau trong lòng càng ngày càng khuếch đại, nàng biết tất cả không phải do bản thân mình, nhưng vẫn không thể ngừng tự trách chính mình.

Cười chua chát, nàng nghĩ đến tâm trạng của hai đương sự là My Vũ Nghi cùng Dur Lạc công tử. Hai người họ so với nàng còn đau đớn hơn, còn tê tái lòng hơn. Nàng yêu Ân Mạc Thần, thế nhưng tình cảm đơn phương từ một phía, so với hai người này thực sự không đáng là gì. Nàng chưa từng có được, còn bọn họ là có được rồi lại bị chia cắt. Đau lòng nhất không phải không có mà là có được rồi lại mất đi.

My Vũ Nghi đã bỏ qua sự tôn quý của một vị Công Chúa, bỏ qua kiêu ngạo cùng hãnh diện của bản thân mà dập đầu cầu xin nàng, chứng tỏ lòng muội ấy cũng thực sự hết cách, cũng vô cùng đau khổ mới dám đưa ra quyết định thế này.

Có lẽ cuộc đời đã bắt nàng phải hao mòn tuổi xuân trong hậu cung lạnh giá, ngày ngày trải qua trăm phương ngàn kế, nàng chịu được, thế nhưng không đành lòng nhìn người mình thương yêu cũng phải chịu cảnh này. Nàng đã không ít lần đọc tiểu thuyết ngôn tình cổ đại, cũng không ít lần mơ mộng về chuyện tình cả đời một đôi, vậy nhưng hai mươi mấy năm sinh sống ở đây đã vùi dập sạch sẽ việc nhất thế một đôi nhân này. Nay My Vũ Nghi chỉ vì muốn ở bên Dur Lạc công tử mà bất chấp tất cả, nàng sẽ không ngăn cản. Nàng sẽ giúp, sẽ giúp hết mình.

Lúc này, trời đã tang tảng sáng. Qua một lớp cửa sổ, ánh dương đang dần chiếu sáng, ngày mới lại tới.

oOo

Mạc Từ Kỳ trầm tư suy nghĩ, ngón tay theo thói quen gõ cạch, cạch trên mặt bàn gỗ.

Nàng phái A Hạ tìm hiểu tình hình trong triều đình, phát hiện được triều đình gần đây đang cử Ngự Sử Đài chọn ngày tốt để Hoàng Thượng đi cầu mưa.

Mạc Từ Kỳ liền ngó đầu ra ngoài cửa. Tuy trăm hoa vẫn đua nở nhưng vẫn kém phần lung linh, mặt trời nắng chói mới nhớ ra đã lâu lắm rồi không có trận mưa.

Hoàng Đế cầu mưa, kinh thành khắp nơi sẽ canh phòng thêm cẩn mật, trốn đi không chắc có thành công hay không, còn nếu tiếp tục ở lại, thì e lại càng khó thêm.

Bao nhiêu năm xem phim truyền hình, nàng biết trốn đi thi thường cải trang thành thái giám, cung nữ mà chạy ra khỏi thành. Lần trốn đi này, nàng định hướng hai bọn họ tới vùng Yên Bắc phía Tây Nam. Vùng Yên Bắc vạn vật tốt tươi, cảnh sắc trữ tình. Đi khỏi hoàng cung, ra ngoại thành rồi xuôi dòng theo sông An Minh, đi chừng mười ngày nửa tháng là có thể tới. Sông An Minh rộng lớn, cho nên chỉ cần bọn họ lên được thuyền, quân lính muốn đuổi theo tìm bắt e là cũng khó. Chưa kể muốn đến vùng Yên Bắc chỉ có duy một con đường là sông An Minh nên truy quân cũng không thể đi đường khác mà tới trước phục sẵn được. Cho dù có gửi thư mật tới Yên Bắc thì Dư Lạc công tử võ nghệ cao cường nổi tiếng thiên hạ, có thể ôm Mỹ Vỹ Nghi mở đường máu thoát thân. Tóm lại, nếu trốn đi, Yên Bắc là nơi thích hợp nhất.

Vậy nhưng nàng không thể nắm chắc. Hoàng Đế đi cầu mưa, Ngự Sử Đài phải chọn ngày nào trời âm u u u. Nàng chưa thể biết được Ngự Sử Đài chọn hôm nào, bởi chính bản thân Ngự Sử Đài cũng không thể biết, vậy nên càng không thể sắp xếp cho chu toàn.

Bất giác, Mạc Từ Kỳ nhớ tới câu thành ngữ: “Trời đang nắng, cò gà trắng thì mưa.” Phiền não lập tức dứt, cả người liền vội vàng đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Nàng nhớ rõ, năm xưa bên bờ hồ mình từng cho trông cò gà, mỗi mùa hè nắng gay gắt, từ cửa phòng nhìn ra, là một màu xanh ngắt của nước, một màu xanh mát của cò gà.

Đến gần bờ hồ, nàng ngồi xuống quan sát. Cò gà đã ngả sang một màu trắng. Mạc Từ Kỳ cảm giác ngọn đá đè trong lòng đã bớt nặng, nở nụ cười nhẹ nhõm.

Nàng nghĩ, chỉ dưới 7 ngày nữa là sẽ có mưa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Phối hợp

Ba ngày sau, bầu trời nắng chói đã bắt đầu âm u, chỉ còn hai ngày nữa là Ân Mạc Thần đi cầu mưa, kinh thành bắt đầu giới nghiêm.

Trong khoảng thời gian này, Mạc Từ Kỳ cũng đã bố trí, sắp xếp xong xuôi. Nhìn bản kế hoạch trên bàn, lòng nàng bỗng nặng nề.

Buổi tối, nàng phái người mời Nghi Phi tới dùng thiện, thì lại nhận được tin Hoàng Thượng sau nhiều ngày không tới hậu cung, nay lại tới chỗ nàng.

Mạc Từ Kỳ hơi bất ngờ, tuy vậy vẫn nhẹ gật đầu, đem bản kế hoạch giấu đi cẩn thận. Ngày mai nói với Mỹ Vỹ Nghi vẫn được.

oOo

Ánh nến sáng lung linh, lúc này quanh Ân Mạc Thần đã không còn ai, thế nhưng đối diện, trên mặt bàn vẫn còn đặt hai, ba chồng tấu chương cao ngất.

Lòng hần vô cùng nặng nề.

Mấy ngày nay bận tới tận mất ngủ, đa số đều là cần lương thảo cứu tế đột hạn hán, tuy vậy báo cáo từ ám vệ vẫn tới hằng ngày. Chỉ là bận bịu, hôm nay mới được phút rảnh rỗi, mở ra xem, liền đã thấy bàng hoàng.

Mật thư mấy ngày đã xem xong hết. Ngay cả kế hoạch của Mạc Từ Kỳ, hần cũng đã xem.

Khi phong nàng làm Nghi Phi, hần cũng đã nghĩ, chỉ cần tháng nào cũng ghé thăm cung nàng ấy, thỉnh thoảng ban thưởng, tạo cho nàng một chỗ đứng vững chắc, vậy là đủ.

Hần căn bản không thể ngờ tới, Mỹ Vỹ Nghi đã có người bên ngoài.

Ân Mạc Thần nghĩ, nếu không phải là hần yêu Mạc Từ Kỳ, đủ khả năng ban cho nàng mọi thứ tốt nhất, nhưng lại vì an toàn của nàng mà dừng lại, ngày nhớ đêm mong, có lẽ hần cũng sẽ tức giận vô cùng.

Thế nhưng, bởi vì lòng hần có Mạc Từ Kỳ, thế nên tâm trạng của Mỹ Vỹ Nghi, tuy không hết, nhưng hần hiểu đôi phần.

Nếu Mỹ Vỹ Nghi cả đời chỉ ở hậu cung, thì có lẽ nàng ấy cả đời cũng chỉ âu sầu. Hần đã phá hủy nụ cười của Mạc Từ Kỳ, nên hần không muốn lại phá hủy nụ cười của Mỹ Vỹ Nghi.

Nghi Phi là công chúa hòa thân, không thể cứ đột ngột mất tích. Chỉ có thể từ bây giờ bắt đầu sai người truyền tin Nghi Phi bệnh nặng, khi nàng mất tích thì nói quy thiên.

Việc này, Mạc Từ Kỳ và My Vũ Nghi đều phải biết để phối hợp. Vậy nên đêm nay hẳn mới tới Mạc Hi Cung.

Khi cô độc, người ta thường hay nghĩ về bản thân mình. Ân Mạc Thần lại giống như bao đêm tĩnh mịch khác, lại nghĩ tới tình yêu của mình, lại nén không nổi tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chia tay (1)

Mạc Hi Cung

Trăng đã lên cao đến dường như không thể cao hơn, Ân Mạc Thần mới xuất hiện. Mạc Từ Kỳ lúc này đang ngồi bên bàn thức ăn đã hâm lại ba bốn lần, đứng dậy hành lễ: “Tham kiến Hoàng Thượng.”

“Miễn lễ.”

Một bữa ăn nhàm chán lại diễn ra, tẻ nhạt vô cùng.

Dùng bữa xong, cung nữ, thái giám tiến lên dọn bàn thức ăn, rồi đều lui ra hết, để lại cho hai người không gian riêng.

Nàng đột nhiên cảm giác có chút bất an, không khí giữa hai người lúc này có phần ngột ngạt, bởi không ai lên tiếng cả.

“Nàng đưa Nghi Phi trốn cung?” Sau phút im lặng kéo dài, Ân Mạc Thần mới trầm giọng mở miệng.

Mạc Từ Kỳ kinh hãi, thế nhưng dù sao cũng kinh qua không ít thăng trầm, nàng cũng luyện cho mình được chút bản lĩnh, cố gắng lấy lại bình tĩnh, đứng dậy khỏi ghế, quỳ xuống đất, dập đầu, nói: “Hoàng Thượng, người đã biết chuyện, vậy có lẽ cũng biết lý do rồi. Thần thiếp với Nghi Phi tuy hai người xuất thân khác nhau, không chung máu mủ nhưng tình hơn tỷ muội ruột. Hoàng Thượng, xin người nê mặt muội ấy là cháu gái Dương Khê Thân Vương mà để muội ấy đi đi. Hoàng Thượng, nắm đó trên thảo nguyên xanh tươi, người từng nói coi Nghi Phi như là muội muội, xin người thành toàn cho muội ấy. Hoàng cung lạnh lẽo, thiếp thực sự không nỡ nhìn muội ấy bỏ lỡ tình yêu của mình, đang dở thanh xuân.” Nói xong, lại dập đầu lần nữa.

Ân Mạc Thần nói thẳng: “Hôm nay trẫm đến, cũng chính là vì muốn nói chuyện này. Trẫm đã coi nàng ấy như muội muội, thì sẽ cố gắng không để muội ấy nửa điểm thiệt thòi. Hôm trẫm đi cầu mưa, tới giờ dần đưa muội ấy xuất phát, ta sẽ cài người ở sông. Đến giờ mao, sẽ cho người phóng hỏa.”

Mạc Từ Kỳ sững sốt, trong lòng vui mừng, tuy vậy cũng ần ần chút buồn bã. Cũng phải. Tỷ muội thân nhất của nàng chỉ có My Vũ Nghi, thế nhưng nàng ấy tới Ân Diệp Thi Quốc như một con gió, đến một chỗ rồi lại đi, chỉ ở vãn vẹn hơn một tháng trời. Ly biệt, chẳng biết bao giờ mới gặp lại.

Nàng lại dập đầu: “Thần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng.”

oOo

Truyền đạt lại hết nội dung tối qua cho My Vũ Nghi, không ngoài dự đoán, nàng ấy lại quỳ xuống dập đầu, mắt tuôn hai hàng lệ: “Tỷ tỷ, xin chuyển lời cảm ơn của muội đến Thần ca.”

Mạc Từ Kỳ nhẹ gật đầu, hỏi: “Muội chắc chắn sẽ không hối hận chứ?”

My Vũ Nghi từ từ đứng dậy, một bộ dáng tự tin chắc chắn, nhẹ nhàng nói: “Muội sẽ không hối hận, không bao giờ hối hận, tuyệt đối không hối hận.”

Nhìn thoáng qua cửa sổ, gió to đang thổi tới, ngày mai là giờ phút hai người họ biệt ly. Mạc Từ Kỳ nghiêng nhẹ đầu: “Có bình rượu quý nào không? Hôm nay ta ở đây với muội, chúng ta đuổi hết cung nữ, cùng nhau nhảy múa hát ca, cùng nhau uống tới say.”

Hai mắt My Vũ Nghi đã nhắm lại. Nàng làm Công Chúa, chưa bao giờ có một tỷ tỷ nào tốt như Mạc Từ Kỳ. Còn nhớ năm đó, trăng đêm rằm tròn mà sáng, hai người đốt mấy cái nến nho nhỏ thấp sáng, mỗi người tay cầm nén hương, đọc to mấy câu mà dập đầu kết nghĩa tỷ muội. Trong phút chốc, My Vũ Nghi hồi tưởng lại, từ lần đầu tiên gặp mặt tới bây giờ, bao nhiêu năm như vậy mà bây giờ nhìn lại như trong nháy mắt, hồi ức xa xưa đổ về như nước lũ.

“Tỷ tỷ.” Nàng gọi một tiếng tỷ tỷ, sau đó liền bật khóc, đầu dựa vào vai Mạc Từ Kỳ, lệ tuôn ra như suối.

Một ngày riêng để chia tay, thế nhưng chuyện nói mãi không hết. Đồ ăn trên bàn gần như chưa đụng đĩa, thế mà trên bàn đã có hai chai rượu rỗng, khắp người hai nữ tử xinh đẹp đầy hương rượu thơm. Chốc chốc, lại nghe tiếng My Vũ Nghi hát một câu dân ca, lại nghe tiếng đàn cầm réo rắt, lại thấy bóng nữ tử đang say mềm nhưng vẫn múa, khiến thân người yếu đuối, cuối cùng, là tiếng khóc.

Chương 37: Chia tay (2)

Mặt trời còn chưa mọc, My Vũ Nghi đã tỉnh giấc.

Thấp một cây nến, vì trời vẫn tối nên chỉ cần một cây nến là mọi thứ đã hiện rõ ràng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, My Vũ Nghi bỗng muốn cười phá lên.

Bàn ăn vẫn còn gần như nguyên vẹn thức ăn, bên dưới mấy chai rượu rỗng, và nhất là cái vị Hoàng Quý Phi kia đang gục đầu bên bàn mà ngủ, trong tay còn đang cầm đôi đũa.

Ước chừng cũng còn vài ba canh nữa là mới tới giờ mảo, nàng rón rén đi vào phòng, lấy ra một túi đồ đã chuẩn bị sẵn. Bên trong không nhiều, vài ba bộ quần áo, cùng với vài món đồ kỉ vật.

Khi con người ở một mình, người ta thường hay suy nghĩ rất nhiều về mình, My Vũ Nghi lấy đồ xong, lại quay về chỗ cũ, ngồi ngẩn người.

Từ khi sinh ra, nàng đã mang thân phận Công Chúa, cảm kỳ thi họa cái gì học cũng nhanh, là Công Chúa nổi bật nhất, vây quanh nàng biết bao nhiêu người, huynh đệ tỷ muội đều có, con quan nhất phẩm nhị phẩm này nọ đủ cả.

Bọn họ người e lệ, người nghịch ngợm, người phóng túng vô cùng, người ngông cuồng, từ kẻ dốt đến người giỏi, đều không thiếu. Mỗi lần bên cạnh họ, nàng đều cười rất tươi, xem chừng rất vui vẻ, thế nhưng mỗi khi cô độc, nàng lại cảm giác nặng nề đến vô cùng.

Cho tới năm ấy, trên thảo nguyên xanh ấy, gặp Mạc Từ Kỳ.

Lần đầu tiên gặp, nàng ấy ngồi bên cạnh Thái Tử, nhan sắc tuy không khuynh quốc khuynh thành, không phải diễm lệ nhất, nhưng cũng rất đẹp.

Thông tri hiểu lễ, tất cả mọi cử chỉ của nàng ấy đều toát ra khí chất. Khi đó, nàng nghĩ tính cách vị này đoan trang điềm tĩnh, quả nhiên là người tương lai lên ngôi Hoàng Hậu, vậy thì chắc người này cũng sẽ vô vị, tẻ nhạt.

My Vũ Nghi một mình trên thảo nguyên, buồn tẻ, thậm chí hận vì đã theo phụ hoàng đi. Cuối cùng, nàng sang tìm vị Thái Tử Phi kia, bởi lẽ đó là người duy nhất có thể cùng nàng chơi lúc này.

Trong một tuần đầu, không khí gượng gạo, vị Thái Tử Phi không quen tiếp xúc nhiều với người lạ, hầu hết đều là một mình nàng nói. Thế nhưng sau một tuần, hai người dần thân quen, dần dần nói được nhiều chuyện hơn, lại phát hiện cả hai đều có chung một quan điểm như nhau, lại còn vô số điểm tương đồng, bèo nước gặp nhau, liền ngày ngày cùng chơi.

Vậy mới biết, vị Thái Tử Phi này vô cùng thú vị. Bộ dạng đoan trang hiền thực kia chỉ là giả, nàng ấy bày đủ thứ trò nghịch ngợm, nhiều lúc đến My Vũ Nghi cũng phải trợn mắt há mồm, không dưới mười lần đã hỏi: “Tam tông tứ đức của tỷ đâu rồi?”

Hai người chơi vui vô cùng, kết bái tỷ muội. My Vũ Nghi cảm thấy, đó là người hiểu mình nhất, hơn cả mấy vị thường ngày vây quanh mình. Từ đó, mỗi lần hai nước gặp mặt cùng cố tình hữu nghị, hai nàng lại gặp mặt, tuy thời gian ít, nhiều nhất cũng chỉ tâm được một tháng rưỡi, nhưng cảm tình vẫn vô cùng tốt, chưa bao giờ thuyên giảm.

Đến khi sang đây, nàng lại không dưới mười lần nhìn bóng lưng tỷ ấy cô độc tịch mịch, lòng ngập đầy xót thương. Nếu không phải khuôn mặt, My Vũ Nghi nàng sẽ không bao giờ nghĩ một người luôn cười, luôn luôn bày trò, chỉ cần vui là liền làm ở thảo nguyên xanh tươi cùng với một vị Hoàng Quý Phi trầm tĩnh, ít nói, cai quản tam cung lục viện ở trong cung này.

Nàng thực sự đã cố gắng lắm mới hạ quyết tâm tìm tỷ tỷ, kể hết mọi sự, dập đầu cầu xin tỷ ấy giúp nàng trốn thoát khỏi cung. Nàng biết, không cần nàng dập đầu cầu xin khóc lóc, có lẽ chỉ cần nàng mở miệng nói, lại làm nũng vài câu, tỷ ấy cho dù thế nào cũng đồng ý.

Cách trốn đã có, lại còn có sự giúp đỡ của Thần ca ca, nàng thực sự bất ngờ ngoài ý muốn. Lúc này đây, nàng nhìn vị tỷ tỷ mà bao nhiêu năm giao tình đang ngủ trước mặt, nước mắt lại lăn chã rơi.

Không đành đánh thức, My Vũ Nghi bước ra khỏi cửa. Một bóng hộ vệ xuất hiện, nàng biết, đó là hộ vệ Thần ca ca sắp xếp, gật nhẹ đầu, ly khai. Trước khi rời đi, lần cuối quay lại ngoái nhìn.

Tỷ tỷ, muội muội cả đời vĩnh viễn không quên tỷ tỷ. Tỷ tỷ nhất định phải sống tốt!

Chương 38: Chia tay (3)

Mạc Từ Kỳ giật mình tỉnh giấc, cả người ướt đầm mồ hôi. Nàng sững người.

Trước mặt nàng, lửa lớn đang bốc cháy, khói đen cuộn cuộn tuôn ra.

Chỉ ngần đại trong phút chốc, Mạc Từ Kỳ lập tức thông tất cả mọi chuyện. My Vũ Nghi có lẽ đã thoát, cung điện bốc cháy là theo ý của Ân Mạc Thần, tất cả mọi chuyện đều đúng kế hoạch – Trừ nàng.

Đúng vậy. Nàng nhớ rõ bản thân mình đi qua cùng với My Vũ Nghi say rượu trong phòng, lúc nàng ấy đi có lẽ nàng cũng chưa tỉnh. Vậy thì tại sao bây giờ nàng lại nằm gần bụi cây trong điện?

Nếu là cận vệ của Ân Mạc Thần nhìn thấy nàng, mang nàng đi, thì nàng phải nằm trên giường trong Mạc Hi Cung chứ không phải bên bụi cây ở đây.

Từ sau lưng truyền tới tiếng bước chân, Mạc Từ Kỳ toát mồ hôi hột, lạnh cả sống lưng. Mọi người đang tập trung cứu chữa cháy, căn bản không ai nhìn thấy nàng ở đây. Đầu óc nàng trong phút chốc đặt ra hơn chục câu hỏi.

Tại sao nàng lại ở đây? Là ai đem nàng ra đây? Tại sao không mang nàng về cung? Để nàng ở đây phải chăng có ngụ ý gì đó? Chẳng lẽ để nàng ở đây vì muốn vu oan nàng phóng hỏa?

Thực ra cũng không phức tạp như thế. Đến gần mào, có người đến phóng hỏa. Âm vệ lúc này chính thức phát huy tác dụng, nhưng vì không thể lộ mặt nên không mang nàng đi ngay từ lúc lửa chưa cháy. Chỉ khi đám người phóng hỏa đi hết, mới kéo theo nàng thoát thân ra cửa sau, cũng muốn đưa nàng tận về cung, nhưng lúc đó đông người kéo tới, không thể đi bằng cửa nào nữa đành để nàng bên bụi cây, lại ẩn thân. Thế nhưng cũng không thể trách nàng. Trước đây khi còn ở thế kỉ 21, truyện trinh thám mà Mạc Từ Kỳ đọc nhiều vô kể, nàng chính là dân trinh thám chân chính, cho nên mỗi lần hành động hãm hại người nàng mới cần kế như thế, và mỗi lần gặp chuyện đều không nhận được xyz linh tinh chút chút.

Mạc Từ Kỳ quay đầu lại, người đến là một cung nữ mặc áo xanh, một người nàng vô cùng quen thuộc – A Hạ.

“Nương nương, người tỉnh rồi.” A Hạ kêu một tiếng, vội vàng chạy lại đỡ nàng đứng dậy. Chưa đợi nàng nói gì, A Hạ nói tiếp: “Chúng nô tì vội vàng chạy tới đây, tản ra tìm nương nương, tìm thấy nương nương ngất ở bên này nên đi gọi người đưa nương nương về cung.”

“Ừ.” Mạc Từ Kỳ khẽ nói. Lúc này quần áo nàng nhàu nhĩ, tóc tuy vẫn hành kiểu nhưng trăm cái đều lệch vị trí, đầu nặng trĩu: “Nhanh về, gọi thái y cho ta.”

“Vâng, kiệu đã ở ngoài rồi ạ.” A Hạ đáp, đưa tay đỡ nàng.

Kiểu từ từ nâng lên, Mạc Từ Kỳ liếc mắt nhìn cung điện. Dưới ánh mặt trời, ánh lửa chói mắt hơn bao giờ hết.

My Vũ Nghi, tạm biệt muội.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Âm mưu

Mạc Từ Kỳ vốn định đi ngủ nhưng trần trọc mãi chẳng ngủ được. Nghe tiếng sấm vang bên ngoài, tâm trạng nàng càng nặng nề hơn.

Con mưa mạnh hơn bao giờ hết, từng hạt mưa nặng đập vào mái ngói, gió lốc cuốn bụi bay trắng xóa, lại cuốn không biết bao nhiêu là cánh hoa, cành lá nữa. Nhân dân vui vì con mưa này, thế nhưng họ đâu biết, tiếp sau con mưa nặng này là một cuộc chiến nặng nề, từ ám đấu thành minh tranh. Không ai biết, cũng không ai ngờ được tình cảnh sẽ như thế nào, chỉ có những người phá hủy không gian yên tĩnh mới biết được nó mạnh thế nào, và cũng chỉ những người ra sức bảo vệ giang sơn tươi đẹp này, mới mơ hồ cảm nhận được chuyện gì sắp xảy tới.

oOo

Trong một mật thất, ánh đèn nền chiếu rõ hai vách tường đầy văn thư. Chính giữa mật thất có một cái bàn lớn, xung quanh gần chục người ngồi.

Đáng chú ý nhất là một nữ nhân che mặt bằng tấm vải lụa ngồi ngay đầu tiên. Mái tóc đen mềm mại vấn thành một búi, cài một cây trâm vàng, theo từng cử động nàng ta, dải ngọc trên cây trâm rung nhẹ nhẹ.

Phía dưới là bộ váy hoa lệ màu đỏ rực rỡ được may từ gấm thượng hạng. Phần cổ, cổ tay và phía cuối bộ váy thêu hoa văn cổ bằng chỉ vàng, lộng lẫy vô cùng.

Bàn tay nàng ta trắng nõn, từng ngón thon dài để trên mặt bàn gỗ gỗ “cách. . . cách”. Cổ tay đeo chiếc vòng ngọc lưu ly màu nhạt, trên vòng khảm đến ba bông hồng nhỏ màu đỏ tươi, lại đính thêm không biết bao nhiêu viên ngọc cỡ nhỏ.

“Đề Công Chúa tự mình đến đây, thật ngại quá!” Nguyên Mỗ ngồi kế bên trái, khom mình nói, còn đâu cái giọng tự cao hăng ngày.

“Hừ.” Nữ nhân thay đổi tư thế, tay để trên ghế, chống cằm, một bộ dạng lười nhác nhưng cũng tràn đầy khí chất uy nghiêm: “Liệu mà làm cho tốt.”

“Dạ, thần sẽ cố gắng, nhất định không phụ mệnh ả.”

Nữ nhân không nói gì. Tấm vải lụa trắng che hết biểu cảm trên gương mặt nàng ta. Nàng ta đẩy ghế đứng dậy, bước khỏi căn mật thất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Vạn Tường Cung

Mạc Từ Kỳ tỉnh giấc vào buổi trưa, sau khi dùng xong bữa trưa, cung nữ của Thái Hậu tới, cho mời nàng tới Vạn Tường Cung (Không chắc tên cung, xem lại.)

Mất hơn nửa canh giờ chỉnh phục sức, tóc tai, nàng mới ngồi lên kiệu, tới Vạn Tường Cung. Đi đường, cũng gặp không ít phi tần khác.

Không ngờ rằng, Hiền Phi cũng đang ngồi trên một chiếc kiệu khác, lại tới gần, bắt chuyện: “Tỷ tỷ mong sớm nên đau thương.”

Nàng thoáng liếc qua, khẽ ngạc nhiên, đáp ngắn gọn: “Ân.”

“Lần này trong cung xảy ra chuyện lớn vậy, cũng không biết là vị nào ngu xuẩn đi làm nữa. Nghi Phi dù gì cũng là công chúa hòa thân, vậy mà lại cả gan đi đốt cả cung điện.” Hiền Phi tiếp tục nói.

Mạc Từ Kỳ trong lòng thấy buồn cười. Trừ người trong cuộc ra, ai mà ngờ được, rằng, người đứng sau chuyện này là Hoàng Thượng, còn Nghi Phi, giờ này đã gặp được Dư Chi công tử, hai người vui vẻ nói chuyện bên nhau rồi.

Nàng thở dài: “Hong nhan bạc mệnh.”

Thoáng chốc, đã tới Vạn Tường Cung.

“Hoàng Quý Phi nương nương giá đáo, Hiền Phi nương nương giá đáo.”

Bên trong điện đã đầy áp người. Chuyện lần này xảy ra, Thái Hậu mời luôn tất cả nữ nhân trong hậu cung này. Đi thỉnh an, thì cũng chỉ là từ Tần trở lên, mấy người Quý Nhân, Thường Tại, Đáp Ứng làm gì có được. Mấy vị này chỉ xuất hiện khi có đại tiệc gì đó, còn ngày thường ở mấy nơi công cộng kiểu này sẽ không thấy mặt.

Vậy mới nói, mấy cô nương con gái tri huyện hay nông dân gì đấy khó thăng tiến lắm. Khi vào cung, cùng lắm các nàng chỉ được phong Quý Nhân, nhận thăng sủng hai ngày là đã dài. Mấy người này còn chẳng được xuất hiện nhiều, Hoàng Thượng có nhìn thấy tên cũng chẳng nhớ mặt, huống chi Hoàng Thượng có mấy khi lật thẻ tên? Đều là người nhớ ra ai đó thì đọc tên, chuyện sau đó công công tự sắp xếp mà thôi.

Đợi thêm một lúc nữa, mọi người đến đã đông đủ. Thái Hậu mới bắt đầu: “Mọi người ở đây cũng biết rồi, đêm qua, Tự Ly Cung của Nghi Phi bị cháy...”

Cả phòng ngồi im ngồi nghe.

“Dựa theo vài dấu vết, chuyện này rõ ràng là có kẻ tâm địa xấu xa phóng hỏa. Kẻ nào đã làm, lập tức đứng ra nhận tội, ai gia có thể xin giảm bớt tội trước mặt Hoàng Thượng cho người.” Giọng Thái Hậu nghiêm nghị vô cùng. Cũng phải, chuyện này còn liên quan tới triều chính, liên quan tới đất nước, chứ đâu phải mỗi cái hậu cung này.

Nửa canh giờ tĩnh lặng trôi qua, không ai thốt một từ nào. Thái Hậu đột nhiên gọi: “Hoàng Quý Phi.”

“Có thần thiếp.”

“Ai gia tuổi cao sức yếu, không bằng sức người trẻ các người. Vụ việc này, ta giao cho Hoàng Quý Phi xử lý!” Thái Hậu nói.

Mạc Từ Kỳ hoàn toàn sững người. Nàng không nghĩ tới Thái Hậu ghét nàng tới mức củ khoai lang nóng bỏng tay, mà không, nóng chết người lại đẩy sang nàng.

Điều tra được hung thủ? Hung thủ là ai? Lại là cái vị cao cao tại thượng kia, ai dám vạch trần?

Điều tra không ra? Một trận quở mắng, nói nàng thất trách, lần nữa hạ vị, lúc đó, cho dù là Hoàng Thượng, cũng khó lòng lần nữa phục vị cho nàng.

Giữa lúc khó xử, Hoàng Thượng giá đáo.

“Thần thiết tham kiến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Lúc này, Mạc Từ Kỳ mừng không kể xiết. Hoàng Thượng, người đến thật đúng lúc.

Mọi chuyện tiếp theo xảy ra, cũng chính là Hoàng Thượng nói sự việc Nghi Phi lần này nặng nề, trách nhiệm nàng gánh không được, nên Hoàng Thượng sẽ đích thân điều tra.

Lòng tất cả mọi người ở đây xáo động. Ai cũng hiểu bản thân không phải hung thủ, nhưng họ sợ, chủ nhân đằng sau việc này chính là chỗ dựa của họ. Hoàng Thượng điều tra, há là chuyện có thể đùa cợt.

Tiếp đó, chính là giải tán. Hoàng Thượng đi tới bên cạnh Hiền Phi, lòng nàng có chút buồn, nhưng nhanh chóng bỏ qua. Người ta mang long thai đã bảy tháng, Hoàng Thượng không có chút chăm chút, săn sóc nào mới là chuyện lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nghị sự

Hai ngày sau:

Cần Minh Điện – Chính Điện (Nơi Hoàng Thượng nghị sự riêng với một số người)

Ân Mạc Thần mặc long bào, uy nghiêm ngồi trên ghế rồng. Xung quanh là tám vị quan võ, ngồi thành hai hàng.

“Việc Mông Sát A mang quân đi đánh này, các khanh có ý kiến gì cứ nói.” Hần mở lời.

Bên dưới trầm mặc. Mông Sát A cũng như My Anh Va Quốc, đều là quốc láng giềng, tiếp giáp với Ân Diệp Thi Quốc. My Anh Va Quốc và Ân Diệp Thi Quốc có tình hữu nghị, còn Mông Sát A bao nhiêu năm nay vì vẫn không trừ được các thế lực chống đối triều đình, nên không có gì đáng lo. Cứ thế, ba nước tạo thành thế kiềng ba chân, đã mấy đời nay rồi.

Vậy nhưng, mới hôm qua Mông Sát A đem công văn chiếu cáo thiên hạ, muốn thống nhất thiên hạ. Ân Diệp Thi Quốc một là hàng, hai là đánh. Quân thần sao có thể dễ dàng chịu hàng, tất cả đều đồng ý đánh trận.

Nhưng Mông Sát A có năng lực gì, mà lại chiếu cáo thiên hạ, rằng nhất định sẽ thống nhất thiên hạ này chứ?

Không thể khinh địch, vậy nên Ân Mạc Thần mới mở cuộc nghị sự kín này.

Đại tướng quân Vũ Kha đứng dậy: “Tâu bệ hạ, thần cho rằng chủ soái lần này của Mông Sát A là người ba năm nữa sẽ kế vị nữ hoàng – Đại công chúa A Chi Văn Tuệ Ly.”

Ân Mạc Thần đáp: “Nói lý do.”

“Bẩm bệ hạ. Công chúa này vốn chẳng có gì nổi bật, nhưng từ năm ngoái, truyền ra tin tức Mông Sát A thu tóm được tất cả các thế lực chống đối, tiêu diệt một số bộ lạc để lấy lại lãnh thổ, chủ soái đều là công chúa A Chi Văn Tuệ Ly này. Ân Diệp Thi Quốc dù gì thì cũng là nước lớn nhất trong thiên hạ, sao có thể dễ dàng sụp đổ? Cho nên, thần cho rằng, lần này, chủ soái chỉ có cô công chúa đó là thích hợp nhất.” Vũ Kha trình bày suy nghĩ.

“Mọi người có ý kiến gì không?”

Thống lĩnh Như Chi quân đứng dậy: “Thần đồng ý với suy nghĩ của Kha tướng quân.”

“Thần cũng đồng ý.”

“Thần cũng cho rằng như vậy.”

Mọi người đều nhất trí nói.

Ân Mạc Thần trầm ngâm: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Vũ Kha, ngươi nói xem, cô công chúa đó thân tóm thể lực, diệt bộ lạc như thế nào?”

“Thưa bề hạ, theo tin tức mà thần nhận được, thể lực lớn nhất lúc đó là thể lực của gia tộc Mộng A. Cô ta sai thích khách ám sát lão gia Mộng A, tiếp đó một ngày là đốt phủ Mộng A. Ngày tiếp theo, nữ hoàng công bố tội danh của gia tộc Mộng A, truy sát gắt gao, chu di cửu tộc hết.

Còn tiêu diệt mấy bộ lạc, chính là đem 1/3 quân triều đình đi đánh, đánh thắng vào doanh trại. Cô công chúa đó đích thân lâm trận, mình mặc áo giáp vàng, tay cầm kiếm, giết người như chớp, cũng có dùng chút mưu kế dụ địch, bày trận kế. Có thể nói, cách làm của cô ta là trực tiếp đánh.”

“Vậy lần này phải chăng cũng như thế?” Một người khác nói.

“Không phải.” Ân Mạc Thần lãnh đạm nói. Lại nói tiếp: “Nếu cô ta thực sự tài giỏi, vậy đáng lẽ đã nổi danh thiên hạ từ lâu rồi. Vậy nhưng không hề có tin tức gì cả, chứng minh cô ta là người biết ẩn nhẫn. Nếu đã biết ẩn nhẫn, sẽ không tự mình đi đánh mấy bộ lạc, đó là hành động lập danh tiếng. Đã ẩn nhẫn lâu như vậy, cũng đã không quan tâm tới danh tiếng của mình như thế nào. Hơn nữa, chuyện tiêu diệt thể lực Mộng A kia, mật thám chúng ta cài vào cho dù thế nào cũng không thể có tin tức căn cứ, chi tiết như thế, đó hoàn toàn là thả tin tức. Thả tin tức, tự mình xuất trận, ta nghĩ, những điều đó căn bản chỉ là do cô ta muốn chúng ta nghĩ cô ta chỉ đánh trực tiếp. Nếu như chúng ta nghĩ rằng cô ta đánh trực tiếp, vậy chắc chắn sẽ chỉ tập trung chú ý mấy cửa thành, phải gần hết binh. Ta thấy, lần này cô ta tính làm âm thầm, sắp sẵn mưu kế hơn.”

Mấy võ tướng ngẫm nghĩ. Họ hiểu, phải gần hết binh đi, tức là kinh thành suy yếu, lúc đó chỉ sợ cô ta trực tiếp cầm quân, theo một đường nào đó xông thẳng vào kinh thành mà đánh. Càng nghĩ, họ càng cảm thấy suy nghĩ của Hoàng Thượng là rất có lý. Đây không phải hùa theo hay nịnh nọt Thánh Thượng, tất cả tám người bọn họ đều là thân cận, thân tín, cánh tay trái cánh tay phải, đã theo người ngay từ khi người còn đang âm thầm tranh quyền Thái Tử, hết sức trung thành.

“Hoàng Thượng anh minh.” Tất cả mọi người cất lời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Cung biến

Kế hoạch còn chưa có cụ thể tường tận đường lối, nội bộ triều đình đã rối loạn.

Ngay đêm hôm đó, Thừa tướng Nguyên Mão cùng Hằng Vinh vương gia đem 3000 quân bao vây Hoàng cung, hơn 2000 quân chia ra canh gác các khu nhà dân cùng phủ vài viên quan lớn, gần một vạn quân xông vào hoàng cung, diễn ra một hồi cung biến.

Mạc Từ Kỳ đang dùng bữa, nghe A Hạ bẩm báo, giật mình đánh rơi chén canh, canh nóng đổ xuống y phục, nàng cũng chẳng màng, vội vã đứng dậy: “Thái Tử giờ đang ở đâu?”

“Nương nương, Thái Tử đang ở chỗ Hoàng Thượng.” A Hạ cũng lo sợ không kém.

Mạc Từ Kỳ mím môi, đầu óc xoay chuyển, nói với A Hạ: “Đi, cùng ta đi thu dọn đồ đạc.”

“Đạ.”

Đồ đạc của một vị Hoàng Quý Phi là rất nhiều. Mạc Từ Kỳ không nhìn tới những hộp trang sức trên mặt bàn, kéo ngăn thứ ba trong tủ gỗ ra.

Đều là những thứ nàng gìn giữ bao năm nay.

Một cây trân ngọc mà trước lúc quy tiên Tổ mẫu tặng nàng, một bức tranh vẽ đôi phu thê trong ngày cưới – là nàng và Ân Mạc Thần. Một đạo thánh chỉ năm đó Tiên hoàng sắc phong nàng làm Kim Nguyệt Cách Cách – trở thành một vị Cách Cách được sự sủng ái còn hơn cả con ruột của ngài. Một bức thư trước khi đi Mỹ Vỹ Nghi để lại cho nàng, cuối cùng, một bức tranh nàng trên lưng ngựa, đằng sau là thảo nguyên xanh tươi, do chính tay Hoàng Thượng – khi đó mới chỉ là Thái Tử vẽ.

Một giọng hát thánh thót, một tiếng cười vui tươi, một tiếng hí dài, một tiếng bước chân ngựa vang vọng bên tai, lòng Mạc Từ Kỳ bỗng chua xót. Thời gian tàn nhẫn, quãng thời gian đẹp đẽ, vui vẻ, đầy sức sống thanh xuân của bốn người, hết thảy đều bị thời gian cướp hết.

Kim nén nỗi lòng lại, nàng cho tất cả vào một mảnh vải hoa, gói lại thành tay nải, khoác trên vai.

Nhìn sang A Hạ, cũng đã có một tay nải. Là tỳ nữ thân cận của nàng, bao năm nay cùng nàng trải qua nhiều biến cố hậu cung, A Hạ cũng thuộc hàng lão luyện, đã ổn định tinh thần. Hai nàng sớm tối bên nhau, về tình về nghĩa, đều sớm không chỉ còn là chủ tớ nữa, mà là tỳ muội, có một sự ỷ nại lẫn nhau, gạt đầu cùng đi ra khỏi phòng.

Họ không ngờ, xuất hiện một nam nhân mặc đồ đen, đeo mạng che kín mặt, chỉ để lộ đôi mắt đen sáng rõ đứng chắn trước cửa, khiến hai người kinh sợ.

“Nương nương, mời theo ta.”

“Người là ai?” Giọng Mạc Từ Kỳ vô cùng bình tĩnh, nhưng chỉ nàng hiểu trong lòng nàng hoảng tới mức nào.

“Thần là ám vệ của Hoàng Thượng.” Một câu giới thiệu ngắn gọn.

“Lấy gì chứng minh?” Mạc Từ Kỳ đề cao cảnh giác.

“Nghĩ Phi nương nương để bức thư trong tay áo bên trái của nương nương. Đầu thư đề: ‘Tỷ tỷ kính mến’.”

Lòng nàng trùng xuống. Trong phút chốc, lý do Ân Mạc Thần biết chuyện Nghi Phi đã rõ. Còn A Hạ lại hoảng sợ hơn, nghĩ tới một đêm của tháng trước, khi nàng đưa bức thư cho Dương Khê Vương Gia thì bị đánh ngất, khi tỉnh lại, bức thư vẫn ở trên tay. Vậy nhưng, ai mà biết, trong khoảng thời gian nàng ngất, bức thư có xảy ra chuyện gì không?

“Đi.” Biết giờ không phải lúc để suy nghĩ nhiều, nàng liền quyết đoán nói.

Ám vệ kéo giường ra, với tay lấy cây nến đốt cháy màn, lại xoay bàn trang điểm một góc chéo về phía tây nam, mấy viên gạch ở góc phòng rời ra, tạo thành một lối đủ cho một người đi xuống.

Con đường chia thành nhiều ngã rẽ, hai người theo ám vệ rẽ hết ngã này tới ngã khác, cuối cùng gặp đường cụt.

Ám vệ rút kiếm, vẽ lên bức tường mấy đường thẳng. Mạc Từ Kỳ nhíu mày, đột nhiên phát hiện, đây là con đường nàng đã xuất giá, đi từ Mạc gia phủ, qua mấy con phố, tới đại điện Hoàng cung bái kiến, rồi quay về Đông cung.

Bức tường lập tức được mở ra. Ám vệ cũng biến mất. Nhìn chiếc thang dựng trước mặt, Mạc Từ Kỳ lập tức leo lên.

Khi xưa địa vị trong Mạc gia phủ của nàng không cao, A Hạ thường xuyên bị mấy tổng quản bắt leo thang treo đồ trang trí trên cao vào những dịp đặc biệt, nên leo thang không làm khó được A Hạ. Còn nàng? Leo cây nàng còn leo giỏi ngang ngựa mấy thằng con trai chứ đừng nói là leo thang.

Chỉ là, cả hai không ngờ, nơi cửa ra lại là phòng nghỉ của Hoàng Thượng – Ân Mạc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cung biến (2)

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Hai người lập tức hành lễ.

“Bình Thân.” Ân Mạc Thần không ngạc nhiên lắm, hắn đã sớm đoán được nàng sẽ xuất hiện tại đây, đi tới đỡ nàng ngồi xuống bên giường. A Hạ biết ý lập tức lui xuống.

Nàng vội vã hỏi: “Thái Tử thế nào rồi?”

“Đều an toàn rồi.” Ân Mạc Thần trả lời.

Mạc Từ Kỳ tựa đầu vào vai Ân Mạc Thần, lòng nàng cảm thấy bình yên khó tả. Dù cho ngoài kia là quân lính bao vây, là Hằng Vinh vương gia làm phản. Nàng không ngờ, ở bên cạnh người mình yêu thương lại có cảm giác an toàn tới vậy. Sợ hãi, hoảng hốt lúc nghe tin hoàn toàn biến mất.

Nhìn Mạc Từ Kỳ tựa đầu, nhắm mắt vào vai mình, lòng Ân Mạc Thần dâng lên một sự xúc động. Người mình yêu thương trong giây phút hiểm nguy, tựa vào lòng mình, tìm kiếm cảm giác an toàn làm bản tính bảo vệ của đàn ông trong hắn trở dậy. Hắn vòng hai tay, ôm cả người nàng vào lòng, khẽ hỏi: “Sợ không?”

Mạc Từ Kỳ không cảm thấy bất ngờ lắm khi được ôm, nhưng cũng vô cùng vui mừng, nhìn Ân Mạc Thần đầy triu mến: “Có Hoàng Thượng ở đây chờ che, thần thiếp còn gì phải lo sợ chứ?”

Hắn không nói gì, đáp lại bằng một nụ cười, rồi đứng dậy, nắm tay nàng đi tới đại điện.

Cả hai ngồi chờ một lúc, lập tức thấy Hằng Vinh vương gia xuất hiện, theo sau là Thừa tướng Nguyên Mão cùng vài vị quan khác nữa.

“Hoàng huynh, lâu ngày không gặp Hoàng huynh vẫn khỏe chứ?” Hằng Vinh vương gia niềm nở hỏi thăm.

Ân Mạc Thần ngồi trên ghế rồng, thân khoác long bào, đầu đội mũ vua, toát khí thế của bậc đế vương, uy nghi không sao tả xiết: “Hoàng huynh vẫn khỏe, hiền đệ lâu ngày không gặp, gan càng lúc càng lớn.”

“Ha ha...” Hằng Vinh cười to, gần giọng: “Đưa lên đây.”

Nữ nhân dung nhan xinh đẹp, vận váy hồng rộng rãi, bụng bầu to vượt mặt, chính là Hiền Phi mang thai đã bảy tháng.

Hai thanh kiếm trắng chặn cổ họng nàng ta, Hiền Phi không dám giẫy dụa, nước mắt rơi, gào khóc: “Hoàng Thượng, mau cứu thiếp.” Đại diện không ai nói gì, khiến tiếng nàng ta càng to lớn hơn, cũng càng thêm phần bi thương.

Ân Mạc Thần ngay cả mi cũng không động, giống như một tảng băng, lạnh khốc mà vô tình. Mạc Từ Kỳ nhìn sang, thật khó liên tưởng với người vừa ôn nhu ôm nàng khi này.

“Hằng Vinh cho rằng ta sẽ vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn hay sao?” Hắc lạnh lùng nói.

Hằng Vinh vương gia cười đáp: “Trong bụng cô ta là cốt nhục của Hoàng huynh, Hoàng huynh lẽ nào chẳng màng?”

Trong không khí căng co căng thẳng, Mạc Từ Kỳ nhìn Hiền Phi, ánh mắt đầy thương xót, không ngờ lại bắt gặp Hiền Phi cũng đang nhìn mình.

Nàng không hề hay biết, Ân Mạc Thần vô tình không cứu, cùng với nàng nhìn Hiền Phi bằng ánh mắt thương hại, ngồi bên cạnh nhau, hình ảnh này, cho trước khi nhắm mắt xuôi tay Hiền Phi vẫn nhớ.

Nữ nhân, trong lòng luôn chất chứa sự ghen ghét. Tuy rằng nàng đang muốn về phe Hoàng Quý Phi, bình thường tỏ ra hâm mộ, nhưng kì thực lại là ghen tỵ. Nàng ghen tỵ nàng ta có xuất thân cao quý, có con trai là Thái Tử được Hoàng Thượng sủng ái vô kể. Vậy nhưng lại bị Hoàng Thượng ghét bỏ, là chính thất lại chỉ được làm chính thất phẩm Hoàng Quý Phi mà không phải chính cực phẩm Hoàng Hậu. Nàng từng đọc nhiều sách sử, biết nhiều vị Hoàng Hậu xuất thân không cao nhưng vẫn trở thành phượng hoàng nên vẫn thầm nuôi mộng. Khi mang thai, được Hoàng Thượng cùng Thái Hậu bảo vệ chở che, nàng ta càng cảm thấy bản thân mình sẽ không thua kém Mạc Từ Kỳ nữa, chỉ cần đứa bé này bình an sinh ra đời, đứa bé này là con trai, nàng ta sẽ hoàn toàn có cơ hội lật đổ Mạc Từ Kỳ.

Cho tới giờ phút này, nàng bỗng hiểu, nàng thua Mạc Từ Kỳ, không chỉ là xuất thân cùng con cái. Nàng thua ở một thứ quan trọng nhất: Khí chất.

Nhan sắc có thể tàn phai, nhưng khí chất thì sẽ là vĩnh viễn không đổi. Nếu bây giờ người ngồi trên kia là nàng, nàng tuyệt đối sẽ vô cùng hoảng loạn, lo sợ không thôi, vĩnh viễn cũng không có được cái thần thái như của Mạc Từ Kỳ – Thần thái của một vị ngày sau sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, cùng với Ân Mạc Thần thành cặp Đế Hậu nổi tiếng, trở thành nhân vật chính của vô vàn câu chuyện, sử sách ngàn năm vẫn lưu truyền.

Ân Mạc Thần có cảm giác khó hiểu, Hằng Vinh phải biết rõ hắn sẽ không vì nữ nhân mà bỏ giang sơn, đã vậy sao còn tốn sức mang Hiền Phi tới đây? Hắn liếc nhìn sang Mạc Từ Kỳ, liền nhìn thấy nàng cũng đang nhìn mình, ánh mắt bình yên như hồ nước, một chút gợn sóng cũng chẳng hề có. Hắn thầm nghĩ: “Đội chừng nào đánh xong trận với Mông Sát A, ta nhất định sẽ phong nàng làm Hậu, chỉ sủng duy nhất mình nàng, cùng nàng nuôi dạy Mạc Thừa tới khi mười bảy tuổi rồi nhường ngôi, hai người từ đây sẽ tránh xa triều chính, yên bình sống bên nhau.

“Giết đi.” Ân Mạc Thần lạnh lùng nói, đôi mắt chứa đầy sát khí. Ngay sau đó, Hiền Phi mở to mắt, chưa kịp kêu tiếng nào thì kiếm đã cắt cổ, máu tuôn xuống áo, chết không nhắm mắt.

“Giết!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng hô to của Hằng Vinh vương gia vang vọng giữa đại điện, hai phe lúc này bắt đầu chém giết.

Mạc Từ Kỳ không hề nhắm mắt, nàng yên lặng ngồi xem. Nàng phải xem cho kỹ, cho rõ, phải khắc ghi cái cảnh này vào trong đầu, trong tim, phải nhớ những người đã hi sinh thân mình bảo vệ bản thân, dù cho nó không đúng nghĩa lắm, bởi họ chỉ bảo vệ Hoàng Thượng, nhưng vì nếu họ thất thế, thì chính bản thân nàng sẽ hương tiêu ngọc vãn, nên thôi cứ miễn cưỡng coi như bọn họ đang bảo vệ nàng đi.

Hằng Vinh vương gia cũng là một người giỏi võ, đang hăng hái chém giết bên dưới. Ân Mạc Thần lấy một bộ cung tên đã chuẩn bị sẵn ở sau ghế, nhằm trúng đầu Hằng Vinh vương gia mà bắn.

Đúng lúc này, Mạc Từ Kỳ cũng đang nhìn sang. Khí chất bức người của bậc đế vương cai quản cả giang sơn, ánh mắt sắc bén như điều hâu đang nhìn con mồi, cũng mũi tên vàng, nó cũng toát ra một sự lạnh lẽo, giống như người đang điều khiển nó.

Vút một tiếng, tên rời khỏi cung. Nàng nhìn theo đường bay, lòng lại không khỏi giật mình. Thật sự không biết Ân Mạc Thần đã rót vào cung tên đó biết bao nội lực, nó xuyên qua cả hai tên lính làm phản, cắm đứng vào đầu Hằng Vinh vương gia.

Nhưng cho dù có nhiều nội lực cỡ nào đi chăng nữa, thì xuyên qua thân thể hai người, uy lực của cung tên đã kém đi phân nửa, không giết chết Hằng Vinh vương gia, nhưng cũng đủ để hắn ta đau đớn kêu một tiếng, mắt vẫn tia máu.

Ân Mạc Thần tiếp tục giương cung bắn tên. Lần này không chỉ một cung tên, mà tới ba cung tên hết thấy đều bay đi, và cả ba cái đều nhắm thẳng vào một người – Thừa tướng Nguyên Mão.

Xác người chết càng lúc càng nhiều, mùi máu giờ đây nồng nặc vô cùng. Và tới khi số lượng tính cả hai phe chỉ còn khoảng chục người, Ân Mạc Thần mới lại cầm cung cầm tên, mỗi lần một tên, bắn liên tiếp cho tới hết cả hộp đựng tên.

Mạc Từ Kỳ quan sát, hết thấy những mũi tên vàng, không tên nào cắm xuống đất. Nàng nhàn nhạt nhìn sang Hằng Vinh vương gia, thấy hắn ta trợn mắt

há mồm, người cầm tới sáu bảy mũi tên, máu tuôn ròng ròng, đang ngã dưới đất, rất nhanh liền xuống suối vàng.

Và những tên lính vô danh tiểu tốt sau đó, hết thấy đều bị diệt trừ. Hằng Vinh vương gia lần này, cung biến thất bại.

Ân Mạc Thần đứng dậy, nàng cũng liền đứng dậy luôn. Khi cả hai đang định quay gót vào phòng, thì lại có người lính chạy tới, hô to: “Cấp báooooo”.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bày kế

Ân Mạc Thần đứng dậy, nàng cũng liền đứng dậy luôn. Khi cả hai đang định quay gót vào phòng, thì lại có người lính chạy tới, hô to: “Cấp báooooo”.

Ân Mạc Thần hỏi: “Chuyện gì?” Lại nhìn đại diện đông người, nghiêm mặt nói: “Vào trong rồi nói.”

“Dạ.” Người lính gật đầu.

Bên trong.

Mạc Từ Kỳ vốn định ra ngoài, không ngờ Ân Mạc Thần lại giữ mình ở lại, nàng cũng không tiện nói gì, chỉ ngồi xuống. Người bẩm báo thấy vậy, mắt vụt qua tia kinh ngạc nhưng cũng không nói gì. Sau khi hai người yên vị, lập tức bẩm: “Hoàng Thượng, Kha tướng quân truyền tin, Mông Sát A đã bắt đầu có hành động.” Lại dâng hai tay trình lên bức thư.

Ân Mạc Thần phất tay ra hiệu mọi người lui, Mạc Từ Kỳ biết trong số đó không có mình, vẫn yên vị ngồi, không chút tò mò hay lo sợ. Không phải bởi gan nàng lớn, nàng đưa mắt nhìn sang. Là bởi vì đang ở riêng với người trong tim, nàng chỉ muốn toàn tâm hưởng thụ khoảnh khắc yên bình hiếm thấy này, không muốn lãng phí từng giây phút đi lo việc khác.

Ân Mạc Thần trầm giọng, mắt vẫn nhìn vào bức thư: “Nàng lấy bản đồ để ở giá sách thứ hai tính từ trái sang, hàng thứ ba từ trên xuống dưới, ngăn đầu tiên từ phải sang cho ta.”

“Vâng.” Nàng đứng dậy, đi vào sâu bên trong. Rất nhanh liền cầm bản đồ ra, thấy Ân Mạc Thần đã đứng cạnh ký án, liền đi tới, trái miếng bản đồ lên.

Ân Mạc Thần nhìn sang bức thư, lại nhìn tới bản đồ. Bàn tay di di loanh quanh mấy chỗ, cuối cùng dừng lại ở sông Yên Ân.

“Kha tướng quân nói, Mông Sát A lần này vào nước ta bằng đường thủy. Chúng xuôi dòng sông Vân đến sông Yên Ân. Sau đó sẽ tràn vào nước ta. Bọn họ huy động số quân ước tính hơn 10 vạn, nàng nói xem, trận này...” Đến đây, Ân Mạc Thần ngừng đầu nhìn Mạc Từ Kỳ: “Nên đánh thế nào?”

Nàng vừa nhận khay trà từ tay cung nữ, nghe vậy giật mình, nước trà sóng sánh, đi tới, đặt chén trà xuống, cười gượng: “Hoàng Thượng nói gì vậy? Thần thiếp phận nữ nhi, sao dám bàn chuyện quốc gia đại sự.”

Ân Mạc Thần với tay lấy trà, bình thần nhấp một ngụm, nhìn nàng: “Phận nữ nhi, nhưng nàng lại có thể vạch cho Mỵ Vũ Nghi một kế hoạch chạy trốn êm xuôi như vậy. Trẫm nếu không biết trước kế hoạch, cũng khó lòng truy tìm được hai người bọn họ.” Nói xong, liền kéo nàng tới.

Mạc Từ Kỳ nhìn bản đồ trải rộng trước mặt, trong lòng đánh liều, chỉ tay vào hai bia rừng gần sông Yên Ân, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, người xem có thể chặt cây ở đây không?”

Vốn là dân chuyên sử, nàng lập tức nghĩ tới trận đánh Bạch Đằng của Ngô Quyền – Một người đã kết thúc gần một nghìn năm Bắc thuộc cho quê hương. Khi đó, vị tướng tài ba này cũng cắm cọc trên sông, không biết sông Yên Ân này có thể làm giống vậy không?

Nàng là Hoàng Quý Phi, tuy không được sủng ái nhưng địa vị vẫn vững chắc. Nhưng địa vị vững chắc thì sao? Nàng phát hiện, bản thân kì thực vẫn luôn có dã tâm muốn làm Hậu, chỉ cần có cơ hội sẽ nhất định không bỏ qua. Mạc Từ Kỳ mình – chưa bao giờ có ý định cam phận làm Hoàng Quý Phi cả đời.

Nếu như thực sự có thể cắm cọc trên sông, nếu như trận đánh mô phỏng theo cách đánh của Ngô Quyền này thành công, thì bản thân nàng hoàn toàn có thể trở thành Hoàng Hậu, ở trong Phượng Hà Cung nguy nga lộng lẫy, nhận Phụng ấn chứng tỏ địa vị, lưu danh sử sách.

Sử sách lưu danh nàng, sẽ không chỉ vì nàng là Hoàng Hậu của Mạc An Đế (Niên hiệu của Ân Mạc Thần) mà còn vì nàng bày mưu tính kế, đánh lui quân Mông Sát A. Sau này, mọi người khi học sử, ít nhất cũng phải nhớ tên, nhớ ngày sinh tháng đẻ, lại nhớ thêm chút ít quê quán của nàng. Các nhà sử học khi nói về trận đánh trên sông Yên Ân, cũng không thể ghi thiếu tên nàng.

“Cắm cọc?” Ân Mạc Thần nhú mày, hẳn không hiểu ý định của nàng.

Mạc Từ Kỳ hít một hơi sâu, ánh mắt trở nên sắc bén, giọng nói cũng nghiêm hơn vài phần: “Ý thần thiếp là chặt thân cây hai bên rừng này, vót cho đầu

nhọn rồi sau đó cắm chặt xuống sông Yên Án. Khi thủy triều lên sẽ che khuất cọc gỗ, chúng ta dùng thuyền nhỏ ra giả thua, dụ quân địch vào trận địa cắm cọc. Bố trí một đội quân mai phục nữa, nhằm lúc thủy triều rút, quân địch mắc vào cọc, hoảng loạn thì quân ta tràn xuống đánh.”

Ân Mạc Thần nhìn nàng, ánh mắt ngạc nhiên. Hắn vốn chỉ nghĩ gọi nàng lại vậy thôi, không hề nghĩ rằng nàng thực sự lại nghĩ ra cách.

Mặt Mạc Từ Kỳ đỏ bừng. Tất nhiên không phải nàng ngại ngùng hay xấu hổ khi bị Ân Mạc Thần nhìn, mà là cảm thấy thật hổ thẹn. Đám câu chữ nàng vừa tuôn ra, nói rất nhanh, nhưng đó là trần trụi bao nhiêu đêm ngày của ông cha? Bọn họ ngày nghĩ đêm nghĩ, vắt óc mới có được cách đánh này, lại bị hậu thế là nàng đây – chỉ vì mưu cầu danh lợi cho bản thân mà cướp trắng trợn, càng nghĩ càng thấy tự thẹn với lòng.

Bản thân nàng, vốn là cô gái bình thường, nên biết yêu quê hương yêu đất nước, biết kính trọng những vị anh hùng dân tộc. Năm nàng xuyên không tới đây, tuổi ở thế kỉ 21 cũng chỉ là 15 tuổi, cái tuổi ấy à, còn vô ưu vô lo chán. Chưa kể, nàng sống ở đây hai mươi hai năm, ừ, vậy thì sao chứ? Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nàng từng hăm hại người khác, nhìn không ít ám đầu mình tranh, nghe không ít mưu hèn kế bẩn, đọc qua không ít trăm phương nghìn kế, cho dù vậy, trong thâm tâm nàng, vẫn là người con gái kính trọng những vị anh hùng dân tộc. Kính trọng đối với những người có công lao là điều nàng được dạy từ lúc mới sinh, sớm thấm sâu vào cốt vào tủy. Vậy mà, hôm nay, nàng lại chỉ vì ngôi vị Hoàng Hậu mà làm như vậy. Mạc Từ Kỳ tự chất vấn bản thân. Mạc Từ Kỳ, dù cho trận đánh có thành công, mày có lên làm Hoàng Hậu, sau này hậu thế tán dương mày, thì mày có cảm thấy thanh thản không, có cảm thấy nhẹ nhõm không?

Ân Mạc Thần nhìn giai nhân bên cạnh mặt đỏ bừng, khẽ cười: “Kế của nàng đúng là hay, ta sẽ thử bàn với vài vị võ tướng.”

Mạc Từ Kỳ đang chìm trong áy náy, nghe vậy càng hoảng hồn hơn, vội vã nói: “Hoàng Thượng, đây không phải là kế của thần thiếp.”

Hắn chau mày, lại nghe nàng nói tiếp: “Là thần thiếp năm xưa tình cờ đọc được trong sách, rất ấn tượng với cách đánh này mới nói ra.”

“Là quyển sách nào thế?” Ân Mạc Thần ôn tồn hỏi.

“Tàu Hoàng Thượng.” Lúc này nàng đã bình tĩnh lại: “Thần thiếp không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng người nghĩ được kế này có tên là Ngô Quyền. Thỉnh Hoàng Thượng, nếu lần này các võ tướng sử dụng kế này, xin hãy ghi rõ, kế của người này.”

“Ừ.” Ân Mạc Thần đáp, lại nói: “Trời không còn sớm, nàng vào phòng nghỉ đi.”

“Dạ.”

Nhìn bóng dáng nàng khuất dần, ánh mắt Ân Mạc Thần trở nên thâm thúy. Hắn biết nàng thích đọc sách, một trong những sở thích đó là sách sử. Nếu nàng đã nhớ rõ cách đánh trận, nhớ cả cái tên Ngô Quyền người đã nghĩ ra kế này, hắn không tin nàng không nhớ được tên cuốn sách. Thế nhưng nhìn bộ dạng hoảng hốt giải thích kia của nàng, hắn tuy biết lời giải thích rằng “đọc được trong một cuốn sách” chỉ là hoa ngôn xảo ngữ của nàng, vậy nhưng cũng không tính vạch trần, nên sẽ theo nguyện vọng của nàng, sẽ nói qua loa với các vị tướng, người nghĩ ra là Ngô Quyền, bọn họ truy hỏi là ai thì sẽ tùy tiện tìm một danh phận nào đó nói đại. Cho dù bọn họ có biết không phải sự thật, cũng sẽ không truy tìm đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Một đời của thái hậu

Từ nay gọi Tiên hoàng là Văn Tuyên Đế, Hoàng tổ mẫu là Vương Thái Hậu nhé!

Nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, vậy thì sao chứ?

Thái Hậu nhìn ánh mặt trời buổi sớm chiều ngoài cửa sổ, tự mĩa mai chính mình: “Văn Thi Lạc, đời nguoi quá thất bại.”

Trước kia, khi Thái Hậu – Văn Thi Lạc mới mười ba, mười bốn, đệ nhất gia tộc trong kinh thành là Văn gia, chứ không phải Mạc gia ngày nay. Còn bà, bà là tiểu thư chính thất của Văn gia, thiên kim quý nữ, nổi tiếng toàn thành.

Có một người, được thị thiếp sinh, lại sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm với bà, chỉ kém hai canh giờ, là muội muội của bà. Mẹ bà – Văn phu nhân vì vị muội muội này cùng ngày sinh tháng đẻ với bà mà đâm ra ghét, ức hiếp hai mẹ con thị thiếp. Thậm chí, Văn phu nhân ý gia tộc mẹ đẻ cũng không phải tầm thường, bất phụ thân bà không được để vị muội muội kia mang họ Văn, phụ thân cũng đành chịu. Thế là, vị muội muội này lấy tên theo họ mẹ của nàng ta, mang tên Hạ Văn Văn.

Nàng, một chút cũng chẳng hề chú ý tới Hạ Văn Văn. Kinh thành có một sự kiện hằng năm đều đặn diễn ra, đó là tìm ra nữ nhi xuất sắc nhất kinh thành, độ tuổi người tham gia là 15 đến 16.

Tỳ muội của nàng hầu hết đều tham gia, nàng cũng thế. Nhìn lại bản thân nhan sắc xinh đẹp, cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú hết thấy đều tinh thông, nàng tự

tin đi thi.

Nhưng, cuối cùng lại bị đánh bại. Người dành được danh hiệu Tài nữ, lại chính là Hạ Văn Văn, nàng chỉ xếp thứ hai. Lúc này, nàng mới chú ý tới người này.

Người này, xinh hơn nàng, giọng ca thánh thót hơn nàng, gãy đàn hay hơn nàng, làm thơ hay hơn nàng, đánh cờ giỏi hơn nàng, vẽ đẹp hơn nàng. Tất cả mọi mặt, nàng ta đều hơn nàng, chỉ trừ xuất thân.

Từ đấy, nàng sinh hận ý với Hạ Văn Văn, liên tục gây sự. Gây sự ở nhà, Hạ Văn Văn đều chủ động nhận sai, không hề cãi lại một từ với nàng, làm nàng có cảm giác nàng ta không đặt mình vào mắt, liền bức hơn. Mỗi khi Hạ Văn Văn ra ngoài đường, đều cố tình chặn đường, tìm cách gây sự.

Thế nhưng, bên ngoài, Hạ Văn Văn lại chẳng hề nhường nhịn nàng. Kết quả, nàng cùng nàng ta gây sự trên đường, Hạ Văn Văn đều là người thắng.

Chẳng biết từ lúc nào, đám công tử trong kinh thành đều đứng về phe Hạ Văn Văn, đều bao che cho nàng ta. Chưa hết, gần như đa phần thiên kim tiểu thư khác cũng đứng về phe Hạ Văn Văn, xa lánh nàng. Lúc này, nàng cảm thấy sợ hãi. Một cô gái, lấy được sự yêu mến của tất cả chàng trai không đáng ngạc nhiên. Điều đáng ngạc nhiên là, cô ấy còn lấy được cả sự yêu mến của tất cả các bạn nữ.

Thế nhưng, xem như ông trời có mắt. Năm ấy Văn gia cháy phủ, chỉ mình nàng sống sót. Thái Mạc Đế thương nàng, hạ lệnh sắc phong Văn Thi Lạc thành Minh Thụy Cách Cách, ban cho cung điện rộng rãi, một năm sau lại gả cho Thái Tử - cũng chính là Văn Tuyên Đế sau này.

Tránh vô dưa, gặp vô dưa là như thế nào? Chính là, khi Văn Thi Lạc tránh được Hạ Văn Văn tài hoa xuất chúng, lại gặp Thục Phi.

Khi ấy, Thái Mạc Đế băng hà, Văn Tuyên Đế lên ngôi, nàng trở thành chính cung nương nương, vẫn rất được ân sủng, điều đáng buồn là nàng cùng Văn Tuyên Đế phu thê ba năm vẫn chưa có được đứa con.

Trong một lần tuyển tú nữ, Thục Phi – Hàn Du xuất hiện.

Hàn Du này, ban đầu chỉ được phong Hàn Thường Tại, nàng cũng như khi xưa, chẳng chú ý đến. Tính lực của nàng đã dồn vào Hiền Phi rồi.

Vậy nên cũng chỉ nhớ rằng, chỉ trong một năm nhập cung, Hàn Du đi từ Hàn Thường Tại lên đến Hàn Phi, lúc này lại được ban hiệu chữ “Hạnh”, gọi Hạnh Phi nương nương.

Lúc này, nàng đã có chút thông minh, bày rất nhiều kế, cuối cùng vẫn không thể trừ bỏ được Hạnh Phi.

Tết Nguyên Đán, Văn Tuyên Đế tới chỗ nàng. Một tháng sau, thái y phát hiện nàng có thai. Lúc ấy, nàng vui mừng khôn xiết. Nhưng, một tuần sau, lại nhận được tin Hạnh Phi cũng có thai. Hạnh Phi liền được sắc phong Thục Phi.

Rõ ràng là hai người cùng có thai, Văn Tuyên Đế thế nhưng hầu như tất cả các ngày trong tháng đều tới chỗ Thục Phi, làm nàng u sầu không thôi.

Số trời run rủi thế nào, Thục Phi sinh, chưa đầy ba canh sau, nàng cũng sinh con. Và, lại một lần nữa, Văn Tuyên Đế ở bên cạnh Thục Phi, bỏ mặc nàng. Ngay cả thái y phái tới chỗ nàng cũng không phải thái y tốt nhất.

Thế nhưng, Thục Phi vì khó sinh mà chết, đứa trẻ ra đời, cũng chết. Văn Tuyên Đế bỏ mặc lễ nghi, truy phong Thục Phi thành Ái Đoan Nhân Hoàng Hậu, đứa trẻ ra đời truy phong Ân Diệp Ý Cách Cách. Nàng cũng không so đo lắm, đều là người đã đi mà thôi. Từ đấy liền chuyên tâm dạy dỗ Ân Mạc Thần. Bốn năm sau lại có thai, sinh ra Hằng Vinh vương gia.

Khi Văn Tuyên Đế băng hà, nàng trở thành Thái Hậu, thế nhưng ngày dọn cung, lại thấy một bức thư Văn Tuyên Đế gửi cho nàng.

Trong đó, Văn Tuyên Đế nói rằng, thực ra, năm đó nàng cùng Thục Phi sinh hạ. Thục Phi chết là thực, Ân Diệp Ý Cách Cách chết cũng là thực. Chỉ là, Ân Diệp Ý Cách Cách mới là con của nàng. Văn Thi Lạc nàng sinh con đầu lòng là con gái, chết yểu. Còn Thục Phi sinh con là con trai, chính là Ân Mạc Thần. Văn Tuyên Đế thế nhưng lại đánh tráo, nói rằng Ân Mạc Thần mới là con của nàng, còn đứa bé gái chết yểu năm đó là con của Thục Phi.

Vì sao lại như vậy, nàng tất nhiên biết rõ. Nàng là tiểu thư của gia tộc có công to lớn với nước. Người nhận nàng làm nghĩa nữ, đâu chỉ có Văn Tuyên Đế, còn có cả Dương gia nổi tiếng. Ân Mạc Thần trở thành con nàng, tất nhiên sẽ sống tốt, lại dưới bàn tay giáo dục của Văn Tuyên Đế, đã định sẵn là trở thành người kế nghiệp đế vương rồi.

Năm đó, Văn Tuyên Đế tình cờ gặp Mạc Tử Kỳ, sắc phong cho Mạc Tử Kỳ thành Kim Nguyệt Cách Cách, là muốn kéo cả Mạc gia vào cuộc. Chưa kể, Văn Tuyên Đế nhiều lần bóng gió muốn Mạc Tử Kỳ gả cho Ân Mạc Thần, cũng là muốn Mạc gia ủng hộ Ân Mạc Thần, để hấn cang thuận đường lên ngôi mà thôi.

Thái Hậu bật khóc. Con trai ruột của bà – Hằng Vinh vương gia cung biến thất bại, người bị Ân Mạc Thần bắn không chỉ một mũi tên.

Bà đứng dậy khỏi ghế, lấy cây trâm Tiên Chi - cây trâm đầu tiên mà Văn Tuyên Đế tặng nàng, không chút chần chừ, đâm một nhát vào tim, nhắm mắt.

Cuộc đời bà, suốt trẻ bị thứ nữ Hạ Văn Văn lấn át. Trở thành Thái Tử Phi, lại mất đi gia tộc. Thành Hoàng Hậu, lại không được ân sủng bằng Hàn Du. Khi cô ta chết, lại bị phu quân đánh tráo con. Đến ngày hôm nay, con trai ruột cũng chết. Bà đau đủ rồi, tổn thương đủ rồi, nên tạm biệt cõi nhân gian thôi.

P.s: Kể cũng thương Thái Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngự giá thân chinh

Ân Mạc Thần nghe thái giám báo tin, bàn tay cầm bút khẽ dừng lại. Thái giám biết ý, đánh mắt ra hiệu, cả một đoàn người hầu lui ra ngoài.

Mạc Từ Kỳ cũng vừa dậy, vẫn một bộ dáng xinh đẹp động lòng người như thế, tới gần, bóp vai cho Hoàng Thượng.

Lực tay nàng vừa đủ làm hắn cảm thấy thập phần dễ chịu. Hắn thở dài: “Bà không phải mẫu thân ruột của trẫm.”

Mạc Từ Kỳ sững sốt, tay dừng lại rồi lại tiếp tục. Thái Hậu không phải mẹ đẻ của Ân Mạc Thần, nhưng từ khi Ân Mạc Thần sinh ra, đã là con của Thái Hậu. Sự tình trong đó, nàng không muốn quan tâm, tuy có chút tò mò. Có những việc, không nên tìm hiểu nhiều, không nên biết nhiều, vậy mới tốt cho bản thân.

Ân Mạc Thần thấy nàng không nói gì, cũng không quá ngạc nhiên. Nàng vẫn như vậy, chẳng mấy khi hỏi chuyện, cũng chẳng mấy khi quan tâm thứ gì. Nhớ tới quyết định của mình, liền nói: “Ta định lần này ngự giá thân chinh.”

“Chiến trường nguy hiểm, chỉ sợ quần thần không đồng ý.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Hắn đáp: “Trẫm tự có cách.” Lại nói tiếp: “Lần này, trẫm muốn mang cả nàng theo.”

Bàn tay ngọc lại dừng. Mạc Từ Kỳ để lộ sự vui mừng hiếm thấy: “Thần thiếp đa tạ Hoàng Thượng.”

oOo

“Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Lại giống như lần trước, bốn vị tướng quân quan võ ngồi riêng với Hoàng Thượng. Sau khi cho bốn người ngồi xuống, Ân Mạc Thần lập tức nói thẳng: “Lần này trẫm muốn xuất chinh.”

Bốn người bên dưới lập tức đưa mắt nhìn nhau. Ánh mắt ba vị tướng không hẹn nhìn về Kha tướng quân – tâm phúc của Hoàng Thượng. Kha tướng quân thấy thế, khẽ nhếch nhếch mày, đứng dậy: “Thần.” Hắn dừng lại, nói tiếp: “Ứng hộ Hoàng Thượng.”

Về mặt Ân Mạc Thần hiện rõ sự hài lòng. Bốn người ngồi đây, đều là tâm phúc của hắn. Trong đó Kha tướng quân là người đầu tiên đi theo hắn, vậy nên ba người kia những chuyện như thế này đều đẩy hết về Kha tướng quân.

“Thế là ta lại được đón gió biên cương, khoác áo giáp rồi.” Vinh tướng quân hớn hờ. Đối với mấy tên quan võ bọn hắn, suốt ngày ở triều đúng là đau đầu, ngồi nghe một đám sự việc nhức óc, lại mệt nát cả cái thân. Cho nên bọn họ đối với việc lần này đi đánh Mông Sát A kì thực rất vui vẻ, chưa kể còn có chủ tử anh tuấn bất phàm của mình đi theo.

Trần tướng quân ngồi đối diện Kha tướng quân, nói giọng tiếc nuối: “Chẳng biết tên Minh kia có đi không? Mấy năm nay hắn không ở cùng chúng ta, chẳng biết thế nào rồi.”

Kha tướng quân, Vinh tướng quân, Hà tướng quân nghe Trần tướng quân nhắc đến cái tên Minh, cũng cảm thấy có chút trống vắng. Tâm phúc của Hoàng Thượng kì thực có năm người, người thứ năm đó chính là Minh. Hắn ta là tên có võ công đẳng cấp, chỉ kém một chút so với Hoàng Thượng đây, đã vậy lại biết ân thân. Chẳng rõ từ khi lên ngôi, Hoàng Thượng cử hắn đi quản việc gì mà hai năm không thấy tung tích, nhưng chắc cũng là quốc gia đại sự. Bởi vì cái tên Minh này, võ cực giỏi, văn cực tốt thế nhưng nói năng lại kém vô cùng. Bọn họ thường lấy việc này ra để trêu cái tên Minh. Nói cũng lạ, một tên võ giỏi, văn tốt, đặt bút xuống là bao câu thơ tuôn trào, câu văn thì danh thép, hào hùng. Tuy hắn ta vào sau bọn họ, nhưng xét về năng lực, tên này chắc chắn là nhất, vậy nên hay bị bọn họ lấy thân phận huynh ra, ý mình đứng trên mà trêu chọc. Tên này cũng không đánh bọn họ, liền trêu Minh đã trở thành trò tiêu khiển của bốn vị tướng đây. Dù sao cả bốn người, quan to mà chả lấy một vị thế thiếp, văn chương cũng không biết, chỉ có võ là thuộc top của quốc gia, gặp nhau ngoài việc bàn quốc sự, cũng thỉnh thoảng đàm tiếu về hậu cung Ân Mạc Thần một chút, nhưng cũng khô khan lắm.

Ân Mạc Thần nghe tâm phúc nói thế, cười cười: “Hắn sẽ đi cùng.”

P.s: Đoán xem Minh là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Xuất cung

Hoàng Thượng bệnh nặng, phải tịnh dưỡng một thời gian dài, Thái Tử thay Hoàng Thượng quản việc triều đình, bên cạnh là Mạc thừa tướng – thầy võ lòng của Ân Mạc Thần chấp chính.

Trải qua sự việc cung biến, Thái Hậu đột ngột qua đời, Hoàng Thượng cũng không cử hành lễ tang long trọng, chỉ truyền người an táng bên cạnh lăng mộ Tiên đế. Bây giờ bệnh nặng, quần thần cũng không ai dám làm cản, gây khó dễ cho vị Thái Tử trẻ tuổi này. Huống chi, Thái Tử Ân Mạc Thừa tuy tuổi nhỏ nhưng lại là người có năng lực, bên cạnh còn có Mạc thừa tướng phụ giúp, nên việc Thái Tử quản triều chính trong những ngày Ân Mạc Thần “đau ốm” cần “tịnh dưỡng” cũng không quá khó khăn.

Trái với triều đình, hậu cung nháo loạn vô cùng. Hiền Phi mang thai chết, Đức Phi rơi đài, bị nhốt trong lãnh cung. Mấy phi tần bên dưới nháo nhào, đều hướng tới Hoàng Quý Phi Mạc Tử Kỳ mà thỉnh an, nói chuyện, cố giữ cho mình một chỗ đứng. Chưa ai kịp tới Mạc Hi Cung thì đã truyền ra tin, Hoàng Quý Phi chộc giận Hoàng Thượng, phạt cấm túc, không có lệnh của Hoàng Thượng, một bước cũng không được bước ra cửa phòng, cũng ngăn cấm mọi người đi vào. Hậu cung lại thêm một phen hốt hoảng.

Trong tình cảnh trái ngược này, Ân Mạc Thần, Mạc Tử Kỳ cùng bốn tướng quân là Kha tướng quân, Vinh tướng quân, Trần tướng quân, Hà tướng quân và A Hạ - cung nữ thân cận của Mạc Tử Kỳ bí mật xuất cung. Ân Mạc Thần cùng Mạc Tử Kỳ tất không thể công bố thân phận, hai người đeo lớp mạng che mặt mỏng, chỉ có thể nhìn thấy dung nhan thấp thoáng, lấy thân phận là quân sư, còn Mạc Tử Kỳ là phu nhân quân sư.

Dọc đường, Kha tướng quân và Hà tướng quân cùng một đám vệ binh cưỡi ngựa. Sau đó là xe ngựa của Hoàng Thượng với Trần tướng quân và Vinh tướng quân, tiếp đó là xe của Mạc Tử Kỳ với A Hạ, cuối cùng là xe chở đồ đạc.

Mạc Tử Kỳ vén rèm xe, lòng nàng nhộn nhạo hơn bao giờ hết. Mọi thứ phảng phất như trở về những năm nàng theo Tiên hoàng – Văn Tuyên Đế xuất cung vi hành. Không còn là hoàng cung trang nghiêm mà cô độc, mà là sông, là núi, là non nước hữu tình, là gió mát, là trăng sáng, là tự do.

Không chỉ vui vì được rời khỏi hoàng cung, mà nàng còn vui, vì được đi cùng ai kia.

Có lẽ Hoàng Thượng cho rằng, cho nàng đi thì cô sẽ chẳng giúp ích, nhưng nàng vẫn vô cùng vui. Dù sao bản thân nàng cũng không phải vô dụng. Biết cưỡi ngựa, biết nhiều mưu kế. Cướp tinh hoa của ông cha, đoạt nàng trở về cung rồi, nhất định sẽ thành tâm thấp hương chuộc tội, ăn chay niệm Phật.

Bên ngoài, Kha tướng quân nói nhỏ với Hà tướng quân bên cạnh: “Ta không nghĩ Hoàng Thượng lại đem theo phi tử đi.”

Hà tướng quân đáp lời: “Ta biết vị này. Người này là Hoàng quý phi, từng được sắc phong Kim Nguyệt Cách Cách, nhị tiểu thư của Mạc gia. Khi Văn Tuyên Đế với Vương Thái Hậu còn sống thì là viên ngọc quý trên tay hai vị này đấy, lai lịch cũng lớn lắm. Bây giờ là phi tử có địa vị cao nhất trong hậu cung, con trai nàng là Thái Tử. Người cũng nhìn tình hình hiện nay rồi đấy, việc Hoàng Thượng truyền ngôi cho Thái Tử chỉ còn là vấn đề thời gian. Hơn nữa cũng không phải nữ nhi thông thường đâu, tài cưỡi ngựa của nàng ta với Hoàng Thượng là không phân cao thấp đấy.”

“Vậy chả phải là hơn chúng ta sao?” Kha tướng quân ngạc nhiên.

“Tiếc thật.” Hà tướng quân cảm thán.

“Ừ.” Kha tướng quân đáp. Một người có tài cưỡi ngựa sánh ngang với Hoàng Thượng của bọn họ, đáng tiếc lại là phi tử, cả đời sống chốn thâm cung tịch mịch, cho dù sau này thành Thái Hậu, thì thâm cung lạnh lẽo sao có thể sánh bằng thảo nguyên xanh mát?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ở chung phòng

Đoàn người đi hơn một tháng thì tới thành Yên Quan – nơi có sông Yên An.

Thành chủ đã nhận được thông báo của Kha tướng quân từ sớm, thấy đoàn người đi đến phủ mình, lập tức từ trước cổng bước ra tiếp đón.

Thành chủ thành Yên Quan là một nam nhân tuổi đã quá tứ tuần, cả người tròn quay, béo núc. Mỗi khi cười, ngấn mỡ ở cổ rung lên bần bật: “Tướng quân, tướng quân đường xa vất vả mệt nhọc, thần đã chuẩn bị sẵn sàng chỗ nghỉ ngơi ăn uống cho các vị rồi.”

Kha tướng quân cùng Hà tướng quân xuống ngựa, kiệu ở đằng sau cũng lập tức hạ xuống. Hai người cùng thành chủ - La Văn khách sáo một chút, Ân Mạc Thần vén rèm bước xuống.

La Văn bị nam nhân vừa xuất hiện hấp dẫn ánh nhìn. Cũng phải thôi, dung mạo xuất chúng không có gì che chắn lập tức lộ ra, trên người mặc trường bào ống rộng màu trắng. Tuy vậy ở người hấn lại không toát ra khí chất thư sinh nho nhã mà là sự trầm ổn chín chắn – thường xuất hiện ở những người mặc đồ sẫm màu hơn.

Kha tướng quân lập tức giới thiệu: “Là quân sư của chúng tôi.”

“À à.” La Văn cười, đưa tay ra định bắt tay, thì ánh mắt lần nữa lại bị hấp dẫn.

Mạc Từ Kỳ xuất hiện.

Nàng đi sau Trần tướng quân và Hà tướng quân. Hai vị tướng quân chinh chiến sa trường này có một thân kinh nghiệm dày mình, khí chất tuy không sánh bằng Ân Mạc Thần nhưng cũng là không đũa được đâu, vậy nhưng lại hoàn toàn bị Mạc Từ Kỳ phía sau lấn át.

Không rõ bên trong nàng mặc áo màu gì, nhưng bên ngoài khoác áo mỏng màu trắng dài chấm đất. Đầu lại mang mạng che kín mặt, tuy vậy do đang đứng ngược với ánh mắt trời nên có thể thấy thấp thoáng gương mặt xinh đẹp.

Hiện Phi trước khi chết, hình ảnh cuối cùng nàng ta thấy, không phải là gương mặt lạnh lùng vô tình nhưng đầy cuốn hút của bậc cửu ngũ chí tôn, hay cũng là phu quân mà nàng ta hằng đêm ôm mộng, cha của hài nhi trong bụng nàng ta, mà chính là Mạc Từ Kỳ mang khí chất cao cao tại thượng, ngồi bên cạnh Ân Mạc Thần. Bản thân Ân Mạc Thần từng nói với Võ Thái Hậu – người vừa qua đời hơn một tháng trước rằng nàng mới xứng với ngôi vị mẫu nghi thiên hạ nhất, cũng chỉ bởi hai chữ khí chất. Hai chữ khí chất, nói ra nhẹ nhàng, nhưng giá trị của nó lại to lớn. La Văn bị nàng hấp dẫn là chuyện thường.

Mạc Từ Kỳ vịn tay A Hạ chậm chậm bước tới. Tuy mạng che mặt khiến nàng không nhìn rõ cảnh vật xung quanh, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ vô cùng nhạy bén, huông hồ La Văn đã nhìn chằm chằm nàng một lúc, nàng đâu thể không biết.

Nhưng đừng nói đến La Văn, ngay cả bốn vị tướng quân cùng Ân Mạc Thần cũng bị nàng thu hút. Kha tướng quân thần thờ một chút, khi nhìn thấy nàng đứng sau Ân Mạc Thần mới giật mình, giả ho mấy tiếng đánh thức La Văn, rồi giới thiệu: “Đó là phu nhân của Ân tiên sinh, Ân phu nhân.”

Màn chào hỏi rất nhanh kết thúc, đoàn người lại theo La Văn đi tới nơi hân đã sắp xếp. Chuyện nhìn chằm chằm vị Ân phu nhân đều bị mọi người xem như không thấy.

Vì có thân phận là quân sư chứ không phải Hoàng Thượng, thế nên bốn vị tướng quân mỗi người một gian phòng rộng lớn, còn Ân Mạc Thần và Mạc Từ Kỳ chung một gian phòng vừa vừa. Tuy Hà tướng quân tỏ ý muốn nhường phòng, vậy nhưng Ân Mạc Thần phất tay áo khước từ. Về phía Mạc Từ Kỳ, nếu lúc này ai gỡ mạng che mặt của nàng ra, hẳn sẽ thấy vị Hoàng Quý Phi vốn trầm tĩnh lúc này đây hai má hồng hồng, không thể che dấu được vẻ hân hoan và hạnh phúc. Dù không phải lần đầu tiên hai người xuất cung vì hành, nhưng khi xưa xuất cung cũng là mỗi người một nơi, đây là lần đầu tiên hai người chung đụng một phòng, nàng sao có thể không vui?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Một buổi chiều

Bữa ăn trưa nhanh chóng được đem đến. Vốn là La thành chủ muốn mời họ đến đại sảnh ăn cơm nhưng Ân Mạc Thần lãnh đạm từ chối. Lúc này cũng chỉ có nàng và hân, bốn vị tướng quân đều qua doanh trại rồi.

“Sáng mai nàng tới doanh trại với ta đi.” Ân Mạc Thần bỗng mở miệng nói.

“Không cần đâu, sáng mai thiếp muốn cùng La phu nhân dạo phố ngắm cảnh, hơn nữa thần thiếp đến doanh trại cũng không thích hợp cho lắm.” Nàng không suy nghĩ nhiều liền cự tuyệt.

“Ừ.” Hân cũng không cưỡng ép. Một hồi lại nói: “Vũ Kha nói ở phía Đông cách nơi này không xa là ngoại thành, nàng có muốn đi cưỡi ngựa không?”

Lần này, Mạc Từ Kỳ không nhanh chóng đáp lời. Nàng vừa ăn vừa nghĩ, nhớ tới Mạc Hi Cung đầy tình mịch, lập tức đáp: “Ân, dù sao cũng ở trong cung lâu lắm rồi.”

Không khí lại rơi vào trầm lặng. Thực ra cả hai người bọn họ đều muốn tìm chuyện gì mà nói với đối phương, nhưng rốt cuộc lại không tìm được chuyện gì, bữa trưa cứ vậy trôi qua.

Ngủ một giấc, đến lúc tỉnh dậy Ân Mạc Thần đã sai người mang đồ cho nàng, nô tỳ đem đồ chuyển lời, nói Ân quân sư đợi phu nhân ở ngoài sân.”

Nàng nhìn từ cửa sổ ra sân, quả nhiên thấy hân đang uống trà dưới cây tùng, liền vội vàng đi thay y phục.

Không lâu sau liền ra ngoài, hai người thong thả dạo đến chuồng ngựa. La thành chủ đã sớm cho người lấy hai con ngựa tốt nhất cho bọn họ, lại thêm một hồi hàn huyên, cả hai mới ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi cười ra khỏi phủ.

Bọn họ từ từ đi trên đường lớn, thu hút sự chú ý của nhiều người. Kẻ có tiền hầu hết đều đi xe ngựa, ít ai cưỡi ngựa, đó là còn chưa nói tới nhan sắc xuất

chúng của bọn họ.

Ân Mạc Thần đi sau Mạc Từ Kỳ một chút, âm thầm lặng lẽ nhìn nàng. Mái tóc mềm mượt buộc một kiểu đơn giản, cũng chỉ cài hai, ba cây trâm đơn giản. Trên người mặc bộ đồ xanh nhạt với những bông hoa vàng li ti.

Rất nhanh, đã tới ngoại thành. Nhìn bãi cỏ rộng lớn trải dài phía trước, Mạc Từ Kỳ nghiêng đầu: “Hoàng Thượng, người cùng thần thiếp so tài đi.”

Vị Hoàng Quý Phi này của hần, sở trường không phải cầm, mà là cưỡi ngựa, cùng với hần so tài chính là hai người có thắng có thua. Ân Mạc Thần lập tức đồng ý.

Hai con ngựa cùng nhau xuất phát, Ân Mạc Thần lại nghiêng đầu nhìn sang Mạc Từ Kỳ. Ánh nắng chói chiếu lên người nàng, để lộ làn da trắng mịn. Thần sắc nghiêm túc, hạt ngọc trên cây trâm lung lay theo gió. Lúc này, không còn là Hoàng Quý Phi dịu dàng, phong đạm vân khinh nữa, mà là một cô gái ngồi trên lưng ngựa, cả người tràn đầy khí chất mạnh mẽ, Ân Mạc Thần nhìn đến thất thần.

Nàng không hề hay biết, cứ vậy phi ngựa đến đích, mới lập tức cười tươi, quay đầu nhìn Ân Mạc Thần. Bất gặp ánh mắt Ân Mạc Thần nhìn mình, có chút sững sờ nhưng vẫn nói: “Hoàng Thượng thua rồi.”

Trình độ cưỡi ngựa của nàng đâu hề thua kém hần. Ngắm mỹ nhân đến thất thần, không thua được mới là chuyện lạ! Ân Mạc Thần thầm nghĩ. Hần nói: “Được, muốn thưởng gì?”

Nàng dời mắt nhìn về đồng cỏ trước mắt: “Tạm thời chưa nghĩ ra, đợi đến khi nào nghĩ ra rồi, đến lúc đó nhất định sẽ đòi Hoàng Thượng.”

“Hảo.”

Nói rồi, hai người lại tiếp tục cưỡi ngựa, tận đến hoàng hôn mới quay trở về. Dưới ánh nắng chiều, hai người hưởng thụ giây phút bình yên hiếm có. Mạc Từ Kỳ quay đầu nhìn, nhìn thấy mặt trời phía xa xa, áng mây treo trên bầu trời, cùng với bãi cỏ xanh, lòng bỗng nặng nề. Đánh xong trận chiến này, hồi kinh, biết khi nào mới lại có thể ngồi lại lưng ngựa, tay cầm dây cương, thoải mái mà phi ngựa?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trận đánh sông yên ấn (1)

Một tuần sau:

Một tuần, nói ngắn thì không ngắn, nói dài cũng không dài. Vậy nhưng trong một tuần này, rất nhiều thứ đã thỏa đáng.

Ở kinh, Thái Từ cùng với Mạc thừa tướng thay Hoàng Thượng chấp chính, bá quan cũng không có ý định mưu đồ gì. Dẫu sao vụ phản loạn của Hằng Vinh vương gia vừa kết thúc không lâu, ai cũng không dám có ý đồ gì vào thời điểm này. Hơn nữa, quyền lực và binh quyền cũng tập trung hết trong tay Ân Mạc Thần, cho dù có ý đồ thì cũng không thực hiện được.

Hậu cung sau đêm phản loạn ấy, từ đó đến nay đã bình tĩnh hơn nhiều. Hiền Phi một thầy hai mạng, Đức Phi uống thuốc độc tự sát trong lãnh cung. Đức Phi có uống thuốc độc tự sát thật không, sự thật rõ như ban ngày, nhưng Nguyên gia làm phản, Hoàng Thượng cũng sẽ bỏ mặc không truy cứu vấn đề. Từ phi chỉ còn lại một vị Hoàng Quý Phi, nhưng Hoàng Thượng hạ lệnh “cấm túc”, trong cung lúc này, người có tiếng nói là Dương Phi.

Dương Phi xuất thân cũng không cao, chẳng qua là người này từ khi Ân Mạc Thần còn là Đông cung Thái Từ đã được Thái Hậu sắp xếp làm nha hoàn thông phòng. Hai ba năm sau khi Mạc Từ Kỳ vào Đông cung làm Thái Từ Phi được phong lên thành Trắc. Khi Ân Mạc Thần lên ngôi được phong Tàn, năm ngoái có công cứu giá Thái Hậu, nên được phong Phi, gọi Dương Phi.

Gia thế thấp, nên trong lúc Đức Phi, Hiền Phi còn sống, Dương Phi tuy lớn tuổi hơn hai người họ cũng phải cúi đầu nịnh nọt. Nay cả hai không còn, Hoàng Quý Phi thì bị cấm túc, Dương Phi – Dương Nguyệt lập tức nắm lấy thời cơ, lôi kéo người về phe mình.

Bên này, Ân Mạc Thần dùng kế sách cấm cộc trên sông, chỉ trong một tuần đã chuẩn bị tươm tất. Theo như mật báo, ngày mai, hơn phân nửa quân Mông Sát A sẽ ngồi thuyền lớn qua sông Yên Ấn. Công chúa A Chi Văn Tuệ Ly muốn đánh nhanh thắng nhanh, nên chỉ đánh duy nhất một trận này.

Khi nghe đến đây, Mạc Từ Kỳ dùng mũi khâu, lòng âm thầm quyết định mai sẽ tới chùa Thanh Yên gần đây thấp nhang niệm Phật, coi như chuộc lỗi vì cướp kế sách cha ông, cũng là cầu cho lần này thắng trận.

Không ai biết, cũng không ai ngờ, rằng ngày mai nàng đi cầu phúc trên chùa, lại thay đổi cả số phận của nàng, của rất nhiều người, và thậm chí, là cả thiên hạ này.

oOo

Trời tờ mờ sáng, Ân Mạc Thần nhiều đêm không ngủ nay một thân áo trắng, cùng với quạt xám nhạt trong tay càng khiến hấn toát vẻ thần tiên, chậm rãi từng bước từng bước đi lên tường thành.

Chưa bao giờ hấn thấy khăn trương đến vậy. Thiên hạ từ trước đến nay vẫn là ba quốc, tạo thành thế chân vạc, chiến tranh là ít vô cùng. Trận chiến gần nhất, cũng là cách đây sáu mươi mấy năm trước.

Tường thành là chỗ cao nhất của thành, từ đây nhìn ra bốn phương tám hướng đều thấy được sông núi nhà cửa phố xá thành Yên Ân. Lúc này là sáng sớm tinh mơ, không có quá nhiều người, tạo thành khung cảnh thanh bình. Nhưng hấn không biết được, trong vài canh giờ sau, thành Yên Ân sẽ ngập tiếng reo hò của quân dân hay là tiếng kêu thê lương, máu chảy thành sông?

Trận đánh này, nếu thua, cũng tức là, mất nước!

Hấn đã bỏ thời gian nghiên cứu kỹ càng. A Chi Văn Tuệ Ly muốn đánh nhanh thắng nhanh, hấn đã chuẩn bị chu toàn. Nếu thua, quân Mông Sát A sẽ một đường thẳng đánh đến kinh thành. Hấn có một dự cảm mãnh liệt, nếu lần này thực sự thua, là sẽ không còn cơ hội vãn hồi nữa.

Cô công chúa đó, vốn không hề có gì nổi bật, nhưng đột nhiên lại thay Nữ hoàng đem quân đi thu phục các bộ lạc vốn nổi tiếng hung hãn. Đòi người, muốn làm đại sự thì phải biết nhẫn. Cô công chúa đó nhẫn hai mươi mấy năm, nay đột ngột trở tài, chắc chắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Sắp rồi, trận chiến đó sắp đến rồi.

P.s: Xin lỗi mọi người, thời gian trước ta bận thi nên không đăng chương mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Bất an

Bên kia bờ sông Yên Ân:

Quân Mông Sát A dựng lều gần bờ sông. Trong hàng ngàn cái lều, có một cái lều màu ngà nổi bật giữa hàng ngàn cái lều màu xanh khác.

Bên trong lều là một không gian rộng rãi, cũng bởi chủ nhân nó bày biện khá ít đồ vật: Một cái bàn, một cái giường, mấy cái ghế tiếp khách bàn chuyện, một tấm bản đồ thành Yên Ân được dựng trên một giá đỡ.

A Chi Văn Tuệ Ly, chính là chủ nhân của lều này. Nàng hiện tại hai tay chấp sau lưng nhìn tấm bản đồ trước mặt, không ngừng suy nghĩ.

Tuệ Ly cảm thấy bất an – một thứ cảm xúc đã rất lâu không xuất hiện trong lòng nàng, và nàng thậm chí còn nghĩ, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Bởi vì, nàng không phải Tuệ Ly!

Bỏ qua sự bất an trong lòng, Tuệ Ly cong nhẹ môi: “A Minh, ta nhất định sẽ thống nhất thiên hạ này cho chàng!”

Lều lớn nhưng chỉ có vài ba ngọn nến. Dưới ánh nến, dung mạo của Tuệ Ly càng thêm phần xinh đẹp.

Gương mặt trái xoan, mũi cao, môi đỏ, làn da trắng mịn, mày lá liễu, đôi mắt đen láy. Mọi thứ đẹp nhất đều tụ hợp lại trên gương mặt nàng, tạo nên một nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, khuynh đảo thế nhân, quốc sắc thiên hương. Thiên hạ này nếu Tuệ Ly nàng nhận gương mặt này xếp thứ hai, cam đoan ai cũng không dám đứng đầu.

Đôi mắt đen láy này, đã từng chứng kiến sinh ly tử biệt, chứng kiến những cảnh tượng mạng người như cỏ rác,... đã vô cùng lỗi đời.

Bỗng nhiên, Tuệ Ly bất giác nhớ về quá khứ, cảm thấy thê lương vô hạn.

Nàng vốn tên là An Ngọc, là công chúa của Thiên tộc. Năm đó bị vu oan giả họa, dẫn đến bị đày xuống trần gian, vĩnh viễn không được trở về.

Nàng đã sống ở đây hàng trăm kiếp. Bởi vì là công chúa Thiên tộc, nên khác với người thường. Nàng cho dù chết đi, lên uống canh Mạnh Bà, uống bao nhiêu chén thì vẫn không quên được hết chuyện quá khứ. Cứ vậy, đã trăm kiếp rồi, nàng cũng dần nguôi nổi nhớ Thiên tộc.

Nàng cứ sống lay lắt như thế, cho đến khi kiếp trước, gặp được người mình thương.

Kiếp trước của nàng, thiên hạ này chưa phân chia thành ba quốc như bây giờ mà thống nhất là Chi Quốc. Trong những năm cuối, Chi Quốc các vương gia tranh quyền rất nhiều, thế cục đại loạn, các vương cũng dần hình thành lãnh địa riêng cho mình. Lúc đó, người nàng thương là Ngọc vương gia. Ngọc vương gia muốn dẹp yên cuộc loạn lạc này, khi đã sắp thành công, cuối cùng lại vì tin lầm người mà chết. Khi Ngọc vương gia chết, các vương gia khác biết tin vốn đã yên phận lại làm loạn, cuối cùng chia cắt thành nhiều quốc khác nhau. Di nguyện của Ngọc vương gia chỉ có một, chính là muốn dẹp bỏ

loạn lạc, thống nhất thiên hạ, dựng lại một quốc gia phồn vinh.

Nàng không ngờ kiếp này mình lại đầu thai trở lại nơi này. Lúc này đã cách hơn ngàn năm, thiên hạ chia thành ba quốc. Vậy nên nàng mới phát binh xâm lược, ý định chính là thống nhất thiên hạ, dựng một quốc gia phồn vinh theo như Ngọc vương gia.

Trận chiến ngày mai, lòng nàng xuất hiện sự bất an. Đã qua trăm kiếp, nàng đối với mọi sự đều đã quen thuộc, vô cùng thông dong trấn định, nay đột nhiên lại cảm thấy bất an. Nàng mang tâm tình bất an đứng suốt một đêm trước bản đồ, cả người tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Không ngờ được

Trời hửng sáng, phố xá bắt đầu có người buôn bán. Dần dần, chỉ một canh giờ sau, phố xá đã tấp nập đông vui như ngày thường. Tuy vậy cũng chỉ cần đi ba năm bước là lại sẽ nghe một nhóm nhỏ đang bàn tán những chuyện trong doanh trại.

Trên xe ngựa, Mạc Từ Kỳ một thân váy xanh, tóc búi một kiểu đơn giản đi đến chùa cầu phúc. Trong lòng nàng cũng khẩn trương không kém gì bất cứ ai. Nàng cũng hiểu rõ, nếu thua hậu quả sẽ là gì.

A Hạ đỡ nàng xuống xe ngựa. Hôm nay chùa không có hoạt động gì nên vẫn rất im ắng. Vừa bước qua bậc tam cấp ngoài cửa, đã ngửi thấy mùi nhang nhè nhè trong không khí. Một vị sư trẻ tuổi tiến lại: “A di đà Phật, mời thí chủ.”

Nàng khẽ gật nhẹ đầu, đi theo vị sư trẻ tuổi. Ba người rất nhanh đã đến nơi. Nàng bỏ tay xuống, nâng váy từng bước tiến vào bên trong.

Mùi nhang khói vẫn vút xung quanh, nàng bất chợt thả lỏng tâm tình, nhẹ nhàng quỳ xuống, chấp đầu vái lạy.

Cứ vậy từng canh giờ trôi đi, đến gần trưa nàng mờ mắt, hai chân đã quỳ đến tê dại, theo A Hạ đến phòng nghỉ dùng bữa. Bây giờ cách trận chiến khoảng ba canh giờ nữa. Khi đó trời đã dần hạ nắng, thủy triều dâng lên sẽ che khuất các cọc.

Buổi chiều:

Mạc Từ Kỳ cầm trong tay chuỗi hạt tràng, mở đôi mắt đã nhắm lại, quay đầu nhìn ra đằng sau. Có người đang tới.

Vì đang quỳ nên nàng chẳng thể thấy mặt người đang tới. Người tới mang giày trắng thêu hoa huệ, tà váy tím từng bước đi tới. Nàng buông hạt tràng xuống, đứng dậy.

Người tới, cũng đang quan sát nàng, không thấy rõ mặt. Lúc này nàng đứng lên, cả hai vừa vặn đều nhìn rõ mặt nhau, không khỏi ngẩn người.

Đó cũng là một nữ nhân. Đầu nàng áy vẫn một kiểu đơn giản, được cố định bằng trăm gỗ đơn giản, gương mặt không tô son điểm phấn. Trên thân mặc bộ váy tím nhạt không một chút họa tiết. Tuy trang phục đơn giản nhưng không thể che được dáng hình thon thả, gương mặt dù không son không phấn vẫn vô cùng diễm lệ, thậm chí so với nàng còn diễm lệ hơn.

Người tới là A Chi Văn Tuệ Ly. Nhìn cô nương váy xanh trước mặt, nhất thời Tuệ Ly cảm thấy không khỏi quen mắt.

Mạc Từ Kỳ âm thầm cảm khái trong lòng, chân cất bước ly khai.

“Bảo An?” A Chi Văn Tuệ Ly cất tiếng, giọng nói trong trẻo pha lẫn một sự nghi ngờ.

Nàng lúc này đang nhấc váy bước ra, nghe vậy, toàn thân liền sững lại.

“Cô là ai?” Nàng hoảng hốt quay người lại hỏi. Chỉ thấy người vừa cất lời khẽ mỉm cười, đi tới gần nàng: “Ta là Tuệ Ly.”

Gần nửa canh giờ sau, Mạc Từ Kỳ dờ dẩn nhìn người trước mặt: “Ta... đã chết rồi sao?”

“Đúng vậy.” Tuệ Ly dứt khoát khẳng định. Hai kiếp trước đây, nàng đã từng xuyên vào thân thể cô gái tên Bảo An đó, sống trong thân thể cô ấy từ năm 15 tuổi đến năm 24 tuổi. Bởi vậy khi nhìn thấy Mạc Từ Kỳ, nàng mới cảm thấy quen mắt.

“Là bị xe đụng sao?” Nhớ tới mình từng mơ một giấc mơ thấy bản thân trở về thế kỉ 21, lại bị xe cán, máu chảy lênh láng, buột miệng hỏi.

Tuệ Ly kinh ngạc: “Tại sao cô biết?”

“Ta đã từng mơ thấy.” Nàng rũ mắt, đáp.

Nửa canh giờ vừa rồi, nàng cũng đã hoàn toàn rõ ràng lai lịch thực sự. Công chúa Thiên tộc, vì bị vu oan giả họa mà đẩy xuống trần gian. Khi chết con người ta uống canh Mạnh Bà để quên hết mọi chuyện, sau đó vào lục đạo luân hồi, rồi sẽ đến kiếp sau. Người khác là vậy, còn cô công chúa Thiên tộc này, vì Thiên quân muốn để cho nàng nếm đủ nỗi khổ nên không hề được uống canh Mạnh Bà. Mà trước đây, nàng ấy chính là đầu thai vào làm nàng ở thế kỉ 21.

Không thể ngờ được lại có chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chúng ta nói chuyện một chút chứ?

Nhìn Mạc Tử Kỳ dường như đang có chuyện ngầm nghĩ, Tuệ Ly cong môi, nhẹ nhàng nói: “Có thể cho tôi biết, cô là ai được không?”

Câu hỏi bất ngờ từ Tuệ Ly kéo thần trí của nàng trở lại. Nàng nhìn cô gái quốc sắc thiên hương trước mặt, đáp ngắn gọn: “Hoàng Quý Phi.”

Tuệ Ly nhướn mày, giọng điệu bình thản: “Ồ.”

Sau đó, lại nói tiếp: “Đi trước.”

Nàng có chút ngờ nghệch. Nhìn theo bóng Tuệ Ly ly khai, nểng chiều đổ lên người cô ấy, bóng lưng nhuộm đầy vẻ cô độc.

Tuệ Ly đi ra đến cửa chùa, bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa, người đánh xe nhìn thấy cô, gọi: “Cô nương.”

“Đến Mỹ Anh.” Vừa nói vừa nhảy vào trong xe. Mỹ Anh, cũng chính là Mỹ Anh Va Quốc. Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay là chuyện ngoài dự đoán của cô, khiến cô đột nhiên có chút thay đổi kế hoạch.

“Dạ.” Người đánh xe đáp một tiếng, tiếp đó là tiếng xe ngựa lộc cộc, lộc cộc.

oOo

Sông Yên Ân:

Vô số tiếng động xen lẫn vào nhau. Kê sách cắm cọc trên sông, thực sự có hiệu quả. Lúc này, thủy triều đã rút, từng đoàn thuyền lớn của Mông Sát A đều vướng vào cọc nhọn. Tiếng giáo mác, tiếng hò hét, tiếng kêu thê lương, tiếng người rơi xuống nước cứ vậy trộn lẫn vào nhau, nước sông cũng nhuộm một màu đỏ nhạt.

Ân Mạc Thần lúc này đứng trên nóc nhà gần sông, thu toàn bộ cảnh tượng bên dưới vào mắt. Nhìn quân ta thừa thắng xông lên, trong lòng hắn lại nghĩ tới người đã “bày” ra kế sách này, Mạc Tử Kỳ.

Ân Mạc Thần nhìn chằm chằm trận chiến trước mặt, đến tận khi trận chiến kết thúc đã là hai canh giờ sau.

Doanh trại:

“Quân địch chết trên sông gần hết, Văn Lão, A Quý, Chương Minh đều tử trận. Không có tin tức về Tuệ Ly. Còn quân ta...” Hà tướng quân nghiêm túc báo cáo.

“Bồi thường thiệt hại cho những người đã tử trận. Dọn dẹp sạch sẽ sông Yên Ân phòng tránh ô nhiễm khiến sinh ra dịch bệnh...” Ân Mạc Thần đứng đưa lưng lại với Hà tướng quân. Hắn phân phó công việc một tràng dài, vẫn không thấy người phía sau đáp lời, quay đầu lại.

Hà tướng quân đã nằm sõng soài dưới đất, Tuệ Ly nhìn Ân Mạc Thần quay đầu nhìn mình, khẽ mỉm cười: “Chúng ta nói chuyện một chút chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 54: Trở về

Ân Mạc Thần giao lại toàn bộ mọi việc cần xử lý cho Hà tướng quân và Trần tướng quân, lại định ba ngày sau trận đánh trên sông Yên Ân sẽ về kinh,

Kha tướng quân và Vinh tướng quân đi theo hộ giá.

Nghe A Hạ báo lại tin này, Mạc Từ Kỳ có chút bất ngờ. Nàng không nghĩ sẽ hồi cung nhanh vậy, lòng chợt bồi ngùi.

Hơn một tuần này, không có cung quy phép tắc, nàng hoàn toàn tự do tự tại dạo chơi khắp La thành. Hiện tại lại sắp phải trở về cung, không thể tránh khỏi chút nhớ nhung.

Tuy rằng nhớ nhung cuộc sống, nàng vẫn sai A Hạ sắp xếp đồ dùng lại, quyết định đã định ra, nàng cũng sẽ không cho rằng Ân Mạc Thần sẽ vì mình mà thay đổi.

Nhưng lần này về cung, là nàng có thể đoạt lại tất cả, điều này cũng khiến nàng có đôi chút an ủi.

Trời hửng sáng, Mạc Từ Kỳ theo sau Ân Mạc Thần, tạm biệt La thành chủ, La phu nhân xuất phát.

Đám người Kha tướng quân đối với nàng vô cùng lễ phép. Trong một khoảnh khắc, nàng còn thấy bọn họ nhìn nàng bằng ánh mắt tôn kính.

Đó là một sự thừa nhận.

Nàng trước nay chưa từng muốn làm một bình hoa di động. Năm đó khi làm Thái Từ Phi, nàng đã biết đám người Kha tướng quân không chỉ là tâm phúc của Ân Mạc Thần. Ân Mạc Thần đã coi bọn họ như anh em, chứ không chỉ là tâm phúc.

Nàng muốn nhận được từ họ, không chỉ là sự lễ phép tối thiểu, mà còn là sự tôn kính, sự thừa nhận nàng thực sự xứng với Hoàng Thượng của bọn họ.

Xã hội trọng nam khinh nữ, bọn họ mang thân phận tướng quân quyền cao chức trọng, cho dù nàng có là Hoàng Hậu, thân phận cao hơn bọn họ đi chăng nữa, cũng chẳng có thể nhận được sự tôn kính từ tận đáy lòng. Đối với bọn họ mà nói, nói dễ nghe thì nàng chỉ là người có thể giúp Hoàng Thượng ổn định ngai vàng, khó nghe thì nàng chẳng qua cũng chỉ là một công cụ.

Nàng không muốn thế, nàng muốn trở thành người có thể đứng ngang vai cùng Hoàng Thượng, nàng muốn chứng tỏ, rằng bản thân Mạc Từ Kỳ nàng, không chỉ có thể giúp Ân Mạc Thần ổn định ngai vàng, còn có thể giúp hắn bảo vệ giang sơn.

oOo

Lúc về thành thời hơn lúc đi rất nhiều. Cả đoàn xe thả chậm tốc độ, tận nửa tháng sau mới về tới Hoàng cung.

Lúc đi bí mật, lúc về cũng là bí mật.

Nghỉ ngơi một ngày, sáng hôm sau tỉnh dậy, sau khi A Hạ giúp nàng chải tóc trang điểm, đã truyền tới tin lệnh cấm túc của Hoàng Quý Phi được hủy bỏ.

Lúc nghe cung nữ báo lại, Mạc Từ Kỳ đang ngồi trên tháp mỹ nhân uống trà, môi đỏ khẽ mỉm cười. Phất tay cho cung nữ lui xuống, nàng trầm nghĩ: “Trận chiến này, sắp kết thúc rồi.”

“Nương nương, Dương Phi dẫn đầu cùng với một số phi tần khác đến thỉnh an người.” A Hạ bẩm báo.

“Được, mời họ vào đi.” Nàng cong môi: “Đem trà mà Hoàng thượng ban thưởng cho ta lần trước ra chiêu đãi bọn họ.”

“Dạ.”

Dương Phi thừa cơ nàng không ở đây lôi bè kết cánh. Không sao, nàng trở về rồi, cũng biết kết cục của mình rồi. Rất nhanh thôi, Mạc Từ Kỳ sẽ không còn là Hoàng Quý Phi nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thị uy

Mạc Từ Kỳ đã lâu không gặp bọn họ, lần này nàng trở về lại nắm chắc ngôi vị Hoàng hậu, liền không hề ăn vận đơn giản như thường ngày, liền rất cầu kỳ kiểu cách.

Đám người Dương Phi đã đợi khá lâu. Dương Phi lớn tuổi hơn họ, lại ở lâu trong cung, nên nàng ta nhẫn nhịn được, nhưng còn những người khác, cũng chỉ là những người trẻ măng mới vào, không nhịn được. Vừa vào đã chứng kiến hậu cung Hoàng Quý Phi với con trai là Thái Từ hiện đang rất được Hoàng thượng sủng ái, Nguyên Trà Di - Đức Phi ngày nào có gia tộc hậu thuẫn, và sau đây là Hiền phi mang thai. Yên bình được mấy tháng, khi Hằng Vinh vương gia tạo phản, Đức Phi rơi đài, Hậu Phi chết, mà Thái Hậu luôn không vừa ý với Hoàng Quý Phi cũng đi luôn, khiến cho Hoàng Quý Phi bây giờ thế lực vô cùng lớn. Vốn tính là theo phe này, nhưng vừa ngay sau đó Hoàng thượng ban lệnh, không cho ai đến tiếp xúc với Hoàng Quý Phi, Dương

Phi lúc này liền nổi lên, họ liền đi theo Dương Phi luôn. Nghe kể thì có vẻ khó khăn, chứ thực chất là khá yên bình. Lúc Hiền Phi chết Đức Phi rơi dài, Hoàng thượng cũng không truy cứu đến những người như họ đi theo phe của hai người ấy. Hậu cung không có Hoàng Hậu, sau đó Hoàng Quý Phi vì bị cấm túc nên không thể giải quyết bọn họ, vậy nên bọn họ mới có thể yên bình tới hôm nay. Nhưng mà, điều này không phải ai cũng hiểu.

Niên Tàn không phải là người mất kiên nhẫn đầu tiên, lúc này mặt ai cũng hiện rõ mấy chữ: "Không kiên nhẫn." nhưng cô ta lại là người đầu tiên nói ra lời: "Cô ta sao lại lâu đến thế chứ?"

"Lâu thì sao?" Mạc Từ Kỳ vừa chuẩn bị bước ra liền nghe thấy lời nói này. Lần này đi ra đây vốn là để thị uy, nàng liền đánh giọng đáp lại: "Ta có lâu hơn nữa, ngươi cũng phải chờ!" Vừa nói vừa đi lên chỗ chủ tọa.

"Là Niên Tàn." A Hạ đứng sau nhỏ giọng nói. Nương nương đã lâu không ở trong cung, vừa rồi nghe giọng tuy rằng đáp như thế cũng không biết là ai nói. Bây giờ nhìn xuống đám người bên dưới, dĩ nhiên thấy rõ, nhưng nương nương cũng chẳng nhớ ra người đó là ai, phong hiệu gì.

"Dương Phi quản lý hậu cung tốt thế nhỉ? Một Niên Tàn cũng dám ra lệnh cho ta sao?" Nàng nhấp trà, lạnh nhạt nói.

Niên Tàn nhanh chóng đứng lên nhận lỗi: "Hoàng Quý Phi, Dương Phi quản lý hậu cung rất tốt, là thần thiếp tự sai sót thôi ạ."

Khẽ thổi trà bên trong, Mạc Từ Kỳ cười khẩy. Niên Tàn, Niên Tàn lại sai sót rồi đây.

Dương Phi vẫn luôn không nói gì, lúc này vội vàng đứng dậy: "Hoàng Quý Phi, thần thiếp không dám"

Chén trà trong tay đặt xuống bàn. Nàng cong môi: "Hậu cung không có Hoàng Hậu, từ lâu Hoàng thượng đã giao cho ta xử lý mọi sự vụ. Ta thật sự không biết từ lúc nào mà Hoàng thượng đã giao lại việc này cho Dương Phi rồi nhỉ?"

Niên Tàn lúc này nghe Dương Phi nói, vẫn còn khá mơ mơ hồ hồ, bây giờ nghe nàng nói vậy, mới giật mình. Nhưng nghĩ lại vừa nãy, lập tức mồm nhanh hơn óc nói: "Không phải Hoàng Quý Phi vừa nói Dương Phi quản lý hậu cung sao?"

Dương Phi đang quỳ xuống nhận lỗi, lập tức liếc mắt sắc bén sang bên nàng ta. Mạc Từ Kỳ ngồi bên trên thu hết tất cả vào mắt, nói: "Ta nói như thế, thì cô ta thật sự quản lý sao?" Dứt lời liền đứng dậy.

"Niên Tàn, ta không thấy cô thích hợp với vị trí này đâu." Sau đó liền quay lưng bỏ vào trong phòng.

Không khí trong phòng chững lại. Niên Tàn giật mình lo sợ. Tuy rằng cô ta không được sủng ái, nhưng con trai cô ta được sủng ái, hưởng chi, quan hệ hai mẫu tử cũng rất tốt.

Lần đầu tiên, những người ở trong Hậu cung đoán trúng về kết cục của Niên Tàn. Ngay sau bữa trưa, Niên Tàn không chỉ rớt xuống phẩm vị, mà bị Hoàng thượng giáng xuống làm nô tỳ, phạt suốt đời ở Tân Giả Khố giặt quần áo.

oOo

Buổi tối, Ân Mạc Thần bãi giá đến Mạc Hi Cung. Không phải tất cả thái giám cung nữ trong Mạc Hi Cung đều biết thực chất nương nương của mình không bị cấm túc, cho nên khi nghe tin này, tất cả họ đều vui vẻ chuẩn bị tiếp giá. Nương nương mà thất sủng, bọn họ sống cũng sẽ không dễ dàng gì.

"Chờ ta một chút." Lúc này, hai người họ đã dùng xong bữa tối, Ân Mạc Thần đột nhiên nói.

"Dạ?"

Ân Mạc Thần nhìn nàng, cười: "Thêm một chút thời gian nữa thôi, đợi mọi thứ chuẩn bị tươm tất, ta sẽ cử hành đại lễ sắc phong cho nàng."

"Vâng." Nàng đáp, sự cao hứng dâng lên, hiện rõ trên gương mặt.

"Đã để nàng chờ lâu rồi." Đúng, để nàng chờ rất lâu rồi. Nhưng cũng không có cách nào cả, hắn không muốn bọn họ nhắm vào nàng.

"Không." Mạc Từ Kỳ lắc đầu: "Chỉ cần có thể đợi được kết quả mình mong muốn, bao lâu thiếp cũng nguyện ý chờ."

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thống nhất thiên hạ

Ba tháng sau:

Lần đầu tiên sau bao nhiêu lâu, Mạc Từ Kỳ dùng cương vị Hoàng Quý Phi xử lý việc ở Hậu cung chứ không còn mặc kệ hời hợt như trước. Bên trên có

Hoàng thượng âm thầm ủng hộ, bên dưới có Thái tử, đám phi tần cũng không dám làm càn. Họ rõ ràng bản thân mình đã chẳng thể tranh sủng ái, thôi đành an phận vậy. Ba tháng, nhìn cách làm việc của Hoàng Quý Phi, họ cũng hiểu nếu không ai động đến cô ấy, cô ấy tất không kiếm chuyện với bạn nên nhất nhất an phận, quyết định an ổn sống cho qua ngày. Dương Phi cho dù muốn đổi đầu với nàng, cũng vì hậu cung hiện tại an phận, không có thế lực, cũng đành bó tay.

"Nương nương, Hoàng thượng..." Một ngày hiếm hoi Thái tử thường bận rộn đến thỉnh an mẫu thân. Nói đôi lời, lại nhắc đến Hoàng thượng. Sau khi Thái tử đi về, A Hạ ở một bên cẩn thận nói.

"Sẽ thôi." Nàng nói.

Ba tháng nay, Hoàng thượng gần như tất cả mọi ngày đều đến Mặc Hi Cung. Vậy nhưng cũng ba tháng, ngay cả một chút tin tức về việc nương nương có sắp được phong Hậu hay không đều chẳng có. A Hạ không khỏi lo lắng.

oOo

Lúc này, tại chỗ Ân Mặc Thần:

"Công chúa cứ xuất hiện biến mất như một bóng ma vậy, khiến trẫm thật sự e sợ."

"Hừ." Tuệ Ly lạnh lùng đáp, vút qua chỗ hắt một cái hộp, nói: "Cho ngươi. Thiên hạ này quản cho tốt. Chỉ cần ta còn sống một ngày mà phải nhìn thấy loạn lạc, thần dân đói khổ nghèo nàn, chế độ quản lý lỏng lẻo thối nát, ta đem cả họ nhà Ân ngươi xuống mồ đoàn tụ."

Ân Mặc Thần mở hộp, cười: "Đa tạ công chúa. Trẫm nhất định không cô phụ thành ý của công chúa."

Nghe xong câu này, Tuệ Ly lập tức biến mất.

Tháng sáu năm Ân Mặc Đế thứ ba, Hà tướng quân xuất chinh, tấn công Mông Sát A. My Anh Va Quốc yên lặng ngồi nhìn, không ra tay trợ giúp ai cả.

Cuối tháng sáu, trong khi Hà tướng quân đã xông xáo gần hết Mông Sát A, Hoàng thượng lại phái Vinh tướng quân và Kha tướng quân đánh My Anh Va Quốc.

Một lúc đánh cả hai, đây thật sự là chuyện không ai có thể tưởng tượng nổi. My Anh Va Quốc vốn đang muốn ngư ông đắc lợi, không hề đề phòng, lại có những tin tức do Tuệ Ly đưa, Vinh tướng quân Kha tướng quân thế như chẻ tre, thuận lợi xông đến kinh thành My Anh Va Quốc.

Cuối tháng bảy, ba vị tướng quân trở về, nhân dân ồ ạt trào ra tiếp đón.

Ngày một tháng tám, thiên hạ chính thức thống nhất. Ân Mặc Đế sửa tên quốc, đổi thành Mặc Ân Thừa Quốc. Sau khi xử lý tất cả mọi việc, thời gian thấm thoát, đã tới trung tuần tháng mười hai.

Mặc Từ Kỳ từ khi Hà tướng quân xuất chinh, đã sớm nghĩ được, Ân Mặc Thần là muốn thống nhất thiên hạ, sau đó mới phong nàng làm Hoàng Hậu. Điều này thật sự là tin hỉ, cho nên đã sớm buông bỏ lo lắng.

Ngày đầu năm mới, Ân Mặc Đế ban chiếu, A Chỉ Văn Tuệ Ly tài sắc hơn người, sắc phong An Thiên Cách Cách. Nhân dân thiên hạ đều ngầm hiểu, tuy chỉ là Cách Cách, nhưng thực quyền của An Thiên Cách Cách chỉ sau Hoàng Thượng!

Tiếp đó lại ban chiếu, Hoàng Quý Phi Mặc thị công dung ngôn hạnh đều có đủ, xinh đẹp tài năng, nay phong Hoàng Hậu. Đại diện sắc phong cử hành vào ngày 5 tháng 2. Thiên hạ miễn tỏ thuế trong vòng ba năm.

P.s: Sắp hoàn truyện. Đoạn này mình viết có hơi nhanh nhanh xiu. Đợi chap sau là cuối cùng Mặc Từ Kỳ sẽ được phong Hậu rồi, ai muốn có thêm ngoại truyện không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Sắc phong

Tóc đen được búi thành một búi gọn gàng sau gáy, cố định bằng một cây trâm vàng hình phượng. Trên đầu đội mũ phượng được thiết kế tinh xảo tỉ mỉ. Bên dưới là lớp phượng bào đồ rực thêu họa tiết hoa văn chim phượng, đuôi váy dài thừa đến cả mét trên đất, thêu họa tiết hình vân mây. Phượng bào mặc trong ngày sắc phong, tinh xảo bao nhiêu thì cũng nặng tới bấy nhiêu, nhất là mũ phượng trên đầu, thật sự khiến Mặc Từ Kỳ có cảm giác gầy cổ.

Sau khi tươm tất trang phục, nàng vịn tay A Hạ, lên kiệu đi từ Mặc Hi Cung tới Thiên môn rộng lớn. Nơi đây vẫn vô bá quan đều tụ tập. Mặc Từ Kỳ

xuống kiệu, chậm rãi từng bước một đi lên trên cao.

Thái giám tuyên đọc thánh chỉ sắc phong. Tiếp đó, Tuệ Ly đem phụng ấn tới, nàng vươn tay cao quá đầu, chính thức nhận lấy phụng ấn chứng tỏ thân phận, rồi từ từ đứng dậy. A Hạ lập tức nhận lấy khay phụng ấn.

Ân Mạc Thần mặc long bào chói lọi đứng dậy, đi tới chỗ nàng, đem hai bàn tay nắm chặt vào nhau. Quần thần lập tức quỳ xuống, dập đầu hô: "Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng Hậu nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Tiếp đó, nàng cùng với Ân Mạc Thần ngồi chung một kiệu, đi ra khỏi Hoàng cung tới Tây kinh bãi tế linh vị tổ tông.

Trên đường phố khắp nơi đều rạo rực một màu đỏ, dân chúng tụ tập rất đông người, long giá đi tới đâu, dân chúng quỳ lạy dập đầu tới đó.

Chính điện Tây kinh rộng lớn bày rất nhiều linh vị tổ tông. Hai người cùng nhau ba quỳ chín lạy, thấp nhang cho tổ tông.

Lại thêm một đồng nghi lễ rườm rà, cho đến tối, Mạc Tử Kỳ cuối cùng cũng có thể cởi hi phục ra, khoác lại một bộ y phục màu vàng thêu hoa mẫu đơn, đi tới Minh Hạ Điện. Lúc này, là yến tiệc mừng thọ Hoàng thượng.

Bao năm bao tháng bao ngày ước mong, đến cuối cùng ngày hôm nay nàng đã thực sự trở thành Hoàng Hậu, đường hoàng đứng cạnh Ân Mạc Thần.

Đêm nay, trong Phượng Hà Cung, xuân cung sống động diễn ra, bắt đầu cho chuỗi ngày Hoàng Hậu độc sủng Hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Ta Mối Là Duy Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.